

BISBAT DE
SANT FELIU DE
LLOBREGAT

BUTLLETÍ

[101]

SETEMBRE - OCTUBRE 2021

BUTLLETÍ OFICIAL DEL
BISBAT DE SANT FELIU
DE **LLOBREGAT**

REDACCIÓ

Bisbat de Sant Feliu de Llobregat. Secretaria General

PRODUCCIÓ

Bisbat de Sant Feliu de Llobregat. Delegació Diocesana
de Mitjans de Comunicació

ADMINISTRACIÓ

Bisbat de Sant Feliu de Llobregat. Administració Diocesana

C/ Armenteres 35

08980 Sant Feliu de Llobregat

Tel. 93 632 76 30 - Fax 93 632 76 31

butlleti@bisbatsantfeliu.cat

www.bisbatsantfeliu.cat

Disseny gràfic: Estudi Lluís Torres. Castellbisbal

Maquetació: Grademorphic

Í

T

BISBAT DE **E**

SANT FELIU DE

LLOBREGAT **L**

L

T

U

B

NÚM 101 (2021)
31 D'OCTUBRE
DE 2021

SUMARI

291 BISBE DIOCESÀ**292 Escrits dominicals**292 *Aigües en el desert (5-9-2021)*293 *Jo mateix (12-9-2021)*294 *Tu mateix (19-9-2021)*295 *El Temps de la Creació I (26-9-2021)*296 *El Temps de la Creació II (3-10-2021)*297 *El Temps de la Creació III. Fe i ecologia (10-10-2021)*298 *“Nosaltres” (17-10-2021)*299 *Nosaltres en missió (24-10-2021)*300 *Qui som “nosaltres”? (31-10-2021)***301 Cartes i exhortacions pastorals**301 *Aceptación de la supresión de la comunidad de mercedarias en Sant Feliu de Llobregat*302 *Carta al arzobispo de Barcelona sobre la vida y el martirio de laicos que residían en la Diócesis de Sant Feliu de Llobregat*302 *Als preveres i diaques de la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat*303 *A la Directora d’Afers Religiosos*304 *Invitació als laics dels Consells arxiprestals i/o representants de les parròquies a l’inici diocesà del Sínode*304 *Sobre la vigència de les mesures sanitàries*305 *Al Bisbe de Vic, Mons. Romà Casanova*306 *A D. Miguel Varona Villar, Director del Secretariado para la Causa de los Santos de la Diócesis de Córdoba*306 *Al Sr. Antoni Poveda, senador*307 *A la Sra. Belén García Garrido, alcaldessa de l’Ajuntament de Sant Joan Despí*307 *Al Sr. Pere Fàbregues, president del Grup Sant Jordi***308 Homilies**308 *Solemnitat de la Mare de Déu de la Mercè*310 *Inici diocesà del Sínode 2021-2023***313 SECRETARIA GENERAL****314 Decrets**314 *Decret 15/21. Renovació del nomenament d’Ecònom*314 *Decret 16/21.- Nomenament d’arxiprest de l’Arxiprestat de Piera-Capellades*

- 315 *Decret 17/21. Nomenament d'arxiprest de l'Arxiprestat d'Anoia*
- 315 Cúria**
- 315 *Sortida dels treballadors/res de la Cúria diocesana de Sant Feliu de Llobregat*
- 316 *La Cúria, al servei de la diòcesi*
- 317 VIDA DIOCESANA
- 318 Pla Pastoral**
- 318 *Document preparatori Sínode 2021-2023 "Per una Església sinodal: comunió, participació, missió"*
- 333 *Vademècum Sínode 2021-2023 "Per una Església sinodal: comunió, participació, missió"*
- 333 *Sínode 2021-2023. Etapa diocesana al Bisbat de Sant Feliu de Llobregat*
- 336 Crònica diocesana**
- 336 SETEMBRE
- 337 OCTUBRE
- 341 ORGANISMES DIOCESANS
- 342 Vicaria del Penedès-Anoia-Garraf**
- 342 *XXVI Jornades de formació i animació pastoral a Vilafranca*
- 343 Vicaria Judicial – Tribunal eclesiàstic**
- 343 *Poble de Déu: Sentit jurídic-eclesial*
- 344 Administració econòmica**
- 344 *Carta de l'ecònom als rectors i membres dels Consells parroquials d'economia*
- 345 Consell Pastoral Diocesà**
- 345 *Reunió del 9-10-2021*
- 346 Consell del Presbiteri**
- 346 *Resum reunió 7-10-2021*
- 347 DELEGACIONS DIOCESANES
- 348 Família i Vida**
- 348 *Memòria curs 2021*
- 350 Pastoral vocacional**
- 350 *Comença el curs al Seminari Conciliar*
- 350 *Carta de la Delegació de pastoral vocacional als rectors i comunitats religioses de la diòcesi*
- 352 *La vocació cristiana, document de treball de la Delegació de Pastoral Vocacional*
- 358 *Ser pont entre la humanitat i Jesús*
- 359 Ecumenisme i relacions interreligioses**
- 359 *Memòria curs 2020-2021*
- 360 Catequesi**
- 360 *Salutació de benvinguda en la trobada d'inici de curs i enviament*
- 362 *Carta de la delegada als mossens amb motiu de les Jornades de formació de catequistes a Montserrat*
- 363 Vida consagrada**
- 363 *Memòria del Curs 2021-22*
- 364 Pastoral sacramental i Litúrgia**
- 364 *Memòria curs 2020-2021*
- 364 *Carta del delegat als preveres i diaques*
- 367 DOCUMENTS
- 368 Conferència Episcopal Tarraconense**
- 368 *Comunicat de la reunió n. 246*
- 370 Conferència Episcopal Espanyola**
- 370 *Reunió de la Comissió Permanent de la CEE - setembre*
- 373 Santa Seu**
- 373 *Missatge del papa Francesc per a la XXXVI Jornada Mundial de la Joventut*
- 378 *Homilia del papa Francesc a la missa d'obertura del Sínode sobre la sinodalitat*

Bisbe diocesà

ESCRITS DOMINICALS

Aigües en el desert (5-9-2021)

Els qui anirem a Missa aquest primer diumenge de setembre, serem rebuts, a l'inici de la litúrgia de la Paraula, amb una invitació molt estimulant:

“Sigueu valents, no tingueu por!... es desclouran els ulls dels cecs, i les orelles dels sords s'obriran” (Is 35,4-7)

No sempre el retorn de vacances i la represa de la rutina del treball coincideix amb un ànim renovat. És més freqüent patir l'anomenada “síndrome postvacacional”: mandra, descoratjament, tristesa... Independentment de la identificació psíquica i emocional, com solen fer els psicòlegs, aquesta experiència, des del punt de vista espiritual, esdevé ocasió de discernir assumptes més importants, com ara què signifiquen per a un mateix les vacances i què significa el treball. És una qüestió fonamental.

La realitat, amb els seus problemes i satisfaccions, continua sent la mateixa, abans i després de les vacances. El temps de festa consisteix a crear uns espais i un temps artificialment. Però no pot ser alternativa a la vida dura. Les vacances han d'estar al servei de la vida quotidiana. Per a nosaltres, les vacances han de servir, sobretot, per a “tocar” allò que ens fa viure, reafirmar-nos en la seva veritat i gaudir de la seva llum. D'aquesta vivèn-

cia beurem per a afrontar l'existència de cada dia, sigui com sigui.

Si la vida quotidiana ens apareix com un desert, segons diuen algunes veus profètiques, la invitació del profeta Isaïes continua sent vàlida. No es nega el desert, sinó que se'ns convida a descobrir deus d'aigua. Com descobrir fonts en el desert?

Tots sabem que en el desert hi ha miratges. Són enganys, il·lusions falses. Així cada dia ens veiem assetjats per múltiples receptes, remeis oferts com a panacees per milers de missatges. Alguns ens penetren sense adonar-nos-en.

Avui, havent conegut la vida de Jesús, veiem que les seves guaricions volien manifestar que amb Ell s'acomplia literalment aquell anunci esperançador del profeta. Però ni el profeta amb el seu llenguatge poètic, ni Jesús amb les seves curacions reals, pretenien oferir receptes per a tots els sofriments. Isaïes havia afegit:

“Aquí teniu el vostre Déu, que ve per fer justícia; la seva paga és aquí. Ell mateix us ve a salvar”

“Les aigües que brollen en el desert” no significa pròpiament que hi hagi guaricions, per molt valuoses que siguin. El que transforma el desert en terra fèrtil és que aquestes guaricions, com tants altres fets que “curen” la persona humana de la seva mudesa, la seva sordesa, la seva coixesa, són signe de la presència activa del Déu que salva.

El desert és molt més profund que la ceguesa dels ulls. I les fonts que el transformen en terra fèrtil són fets i paraules que surten al pas de la nostra vida per pura gràcia de Déu. Són la seva Paraula, els seus Sagraments, el seu amor en la vida de tants sants que avui viuen prop de nosaltres. Això és el que il·lumina la

nostra vista, alegra el cor assedegat de veritat i estimula el nostre caminar.

Afrontar un nou curs amb fortalesa i sense temor no depèn de posseir “solucions” a tants problemes, sinó de viure la presència d'aquell la veritat i l'amor del qual sostenen la nostra esperança.

Jo mateix (12-9-2021)

Segurament les vacances no ens han aportat les “solucions” dels problemes que afecten la nostra vida quotidiana. Però, si s'han viscut amb una certa profunditat, amb el sentit que hi hem de donar els qui deixem que Jesucrist il·lumini tota la nostra vida, llavors les vacances hauran facilitat les disposicions personals que ens permeten d'afrontar els problemes amb ànim recuperat.

Una conversa casual amb una mare de mitjana edat, cultivada i inquieta, m'ha fet reviure tot un conjunt d'interrogants, que crec fonamentals. Estic convençut que els comparteix molta gent, que respira aires més o menys “creients” o que està oberta a la transcendència. Aquesta persona ha realitzat últimament -per a ella- el gran descobriment de la interioritat, del “jo íntim”, que busca la relació amb “el ser transcendent”. Però, alhora, descobreix que aquest és el déu que totes les religions busquen, i amb el qual es relacionen segons els camins tradicionals i culturals propis i que cadascuna considera veritable. Amb la lectura d'un determinat autor, per al qual totes les religions són vies igualment vàlides d'accés al que anomenem Déu, es veu capaç de respectar i dialogar amb tots, sense necessitat d'oferir-los la fe en Jesucrist. Els cristians seríem llavors una “tradicció més”, una cultura en-

tre altres que busca aquest déu. El diàleg ens permetria trobar-nos en aquest déu sense nom, les adherències culturals del qual, les de cada tradició, serien relatives o suprimides...

Realment és un do descobrir aquesta interioritat. Li vaig dir que això era tan important com descobrir-se a si mateix i que els qui, d'una manera o altra, no ho fan, viuen com “estranyos davant si”, “ignorants del que són”, alienats.

Però aleshores sorgeixen molts problemes i contradiccions. Una vegada trobat aquest “jo íntim i profund”, què fem? No correm el risc de quedar-nos tancats en una gran solitud o en un egoisme destructor? Estava convençuda que cal sortir d'un mateix. Potser mitjançant aquesta cerca de la transcendència. Però, qui ens assegura que aquesta cerca no és més que una projecció del propi jo, amb la qual cosa no sortiries de tu, seguiries tancat en la teva solitud? Et trobes amb religions i pràctiques d'autoajuda, amb tècniques de meditació, etc. No tot sembla acceptable. Descartem, per exemple, el que és contrari als drets de la persona o el que sigui discriminatori. Però amb quins criteris discerneixes el que és vàlid i el que no, en què ens basem?...

Sense adonar-nos-en, anem buscant lluny el que tenim a l'abast de la mà, em deia un gran especialista en els místics santa Teresa de Jesús i sant Joan de la Creu. Ell mateix havia rebut aquesta crítica o retret de boca d'un mestre Zen.

Els cristians creiem que hom es troba a si mateix, no només quan atansa la seva interioritat, sinó quan es troba amb l'altre, un “Altre” absolut, que ens crida a sortir completament de la nostra solitud, per a vincular-nos i compartir la vida en l'amor.

No hi ha qui se'ns presenti d'aquesta manera, cridant-nos a viure en comunió amb ell amb radicalitat i, des de la seva interioritat (el seu cor), ens ofereixi el seu propi amor total, en humanitat, com ho fa Jesucrist.

En Ell ens trobem, ens movem i existim.

Tu mateix (19-9-2021)

Diem que cadascú “ha de trobar-se a si mateix”, ha de descobrir el seu “jo”. “Tu mateix”, diem quan deixem que l'altre faci la feina sol. També molts educadors i amics que pretenen ajudar-nos ens diuen: “Sigues tu mateix i no et preocupis de res més”. Però, aquestes expressions ens poden omplir de neguit: ¿i si l'altre no pot realment?, ¿i si el que soc realment no és bo?, ¿i si soc un egoista perfecte, un violent, un envanit?...

També diem que el descobriment de la pròpia interioritat no es pot fer en solitari, sinó que arriba a realitzar-se quan hom s'obre, surt de si mateix i es troba amb un “altre”, un “tu” amb qui relacionar-se. Diem fins i tot que (com afirmen molts autors) aquest és l'origen de la sortida i recerca que tot ésser humà realitza anhelant un “tu” absolut que anomenem “déu”.

El nen realitza un pas decisiu cap a la seva maduració quan descobreix en el rostre de la seva mare un subjecte diferent, amb el qual intercanvia sensacions, afectes, satisfaccions, distància, etc. Això és així. Però immediatament hom pensa que aquesta trobada amb l'altre servirà per a créixer i madurar, a condició que la relació amb ell sigui realment positiva. De fet molts dels problemes, que es poden arrossegar tota la vida, tenen el seu origen en mancances, errors o defectes,

viscuts en aquest període de la vida (normalment la infantesa) en què un s'obre a l'altre. La possible imatge negativa rebuda de l'altre, les seves absències, la seva agressivitat, el seu maternalisme o paternalisme, la seva indiferència, el seu domini, etc. condicionen tota una vida.

La Delegació Diocesana de Pastoral Vocacional ha elaborat un material per a difondre el gran missatge de “La vocació cristiana”. Tracta de la vocació específica de tot cristià, i el seu punt de partida és la vocació – crida que rebem en el nostre baptisme. Però, en un moment donat, aquest document afirma: “La primera crida de Déu és a la vida, amb ella ens constitueix com a persones”.

Aquí ens interessa prendre aquesta observació com a punt de partida. Els cristians, juntament amb la fe jueva, creiem que existir, ésser, consisteix a “ser cridats”. Creiem que no som ni un efecte mecànic de fenòmens físics o naturals, ni tampoc “uns bolets que sorgeixen per casualitat, de sobte, en un moment i un lloc determinats”; no som un simple producte de l'atzar sense sentit... Creiem que existim perquè hem estat cridats a l'existència. I això és així, fins i tot en fills engendrats i no desitjats.

Els qui se senten sols tenen la sensació de no existir. De fet, un dels mals de la nostra existència moderna és la solitud. Hi ha qui espera ansiosament tenir una trucada al mòbil, per sentir que existeix per a algú. Altres no paren de trucar, simplement per a sortir de la pròpia solitud...

Un dels aspectes més alliberadors de la nostra fe és la convicció que en tot moment de la nostra existència, des del primer instant fins a la mort, tenim al costat un interlocutor estimulants i esperant

el diàleg. L'inici d'aquest diàleg, la primera paraula, és una crida seva. Una crida gratuïta, plena d'amor –el mateix amor que va motivar el seu acte creador–, que espera pacientment la nostra resposta.

Quan responem, sentim que “som més”. Llavors aquella invitació “sigues tu mateix” és perfectament vàlida. Ens la diu Déu, “sigues la meva criatura, el meu fill, el meu amic”; i li diem a Ell: “sigues Déu per a mi...”.

El Temps de la Creació I (26-9-2021)

Ens fem ressò de la invitació que ens arriba, via el papa Francesc, d'afegir-nos a celebrar “el Temps de la Creació”. Una celebració amb caràcter ecumènic que ja gaudeix d'una certa tradició. Des de 1989, per iniciativa del Patriarcat Ecumènic, se celebra, entre l'1 de setembre i el 4 d'octubre, el preciós do de la Creació, mitjançant una crida a reflexionar i pregar. Aquest any el nostre lema és “Una llar per a tots”.

Ningú no podrà negar l'oportunitat i, fins i tot, la urgència, d'aquesta celebració.

Alguns la presenten com una manera de “prendre consciència” del greu problema ecològic i afavorir compromisos a favor de la conservació del planeta. Seria un molt bon desig que es donessin aquests fruits.

Però abans hem de ser conscients de dos importants factors.

El primer és que, si parlem de “Creació”, ja estem interpretant la realitat de la natura i el cosmos com a resultat d'un acte, l'acte creador de Déu. Aquest supòsit no és compartit avui per molts, per als qui el cosmos i la natura només són el resultat d'una evolució casual des d'un

punt d'acumulació i explosió d'energia... Els qui pensen així, també busquen, potser, la conservació de la natura. Per què? Cadascú ho sabrà; tal volta per instint de conservació o per un bon sentiment de compassió, etc.

Els qui creiem en Déu Pare Creador entenem la natura i el cosmos com un do que Déu fa a la persona humana, també creada per Ell, per amor. D'aquí es dedueixen conseqüències decisives:

- Afirmem que el cosmos, l'ésser humà i la natura no són déu (com creien algunes religions). La natura hi és per a l'ésser humà (d'aquí la seva dignitat i valor) i no a l'inrevés.
- L'ésser humà viu en el món com a “casa seva”. Així va ser la voluntat del Creador, de manera que d'ella depèn la seva existència.
- Aquesta casa (naturalesa, cosmos) és de Déu i, per tant, de tots; tots l'hem de cuidar i compartir. D'aquí ve que la seva cura és un acte de justícia i d'amor cap als éssers humans actuals i futurs.

Cuidant “l'oikos”, la “domus”, la casa de Déu, lloem Déu i servim la humanitat concreta, especialment els qui menys poden gaudir de la creació.

El segon factor és que la gran iniciativa del “Temps de la Creació” consisteix, entre altres coses, en una crida a l'oració en comú, ecumènica. Una oració que culminarà per a nosaltres en la celebració que tindrà lloc el pròxim 3 d'octubre, a la Sagrada Família.

Però la pregària es justifica, té valor, per si mateixa, en tant que comunicació d'amor amb Déu. Això és l'essencial de l'oració. La pregària té també altres efectes: mentalitza i educa, realitzada públi-

cament constitueix un testimoniatge i una difusió de la causa que la convoca. Però l'oració no es pot instrumentalitzar per a aconseguir aquest objectiu, no és eina per a sensibilitzar. Perdrà el seu valor real i autèntic. Millor cercar un altre tipus de manifestacions i de difusió del missatge.

Avui aquesta iniciativa és abraçada per la gran comunitat ecumènica. Els qui creiem en Déu Pare Creador el lloem i li demanem que la seva obra esdevingui realment una llar per a tots.

El Temps de la Creació II (3-10-2021)

He de confessar, sense que això suposi menysvaloració d'altres aportacions, que la veritable ecologia cristiana posseeix una bellesa i una profunditat que no he trobat en cap altre sistema de pensament.

Kilian Jornet, el millor corredor de muntanya del món, guanyador de mil competicions i campió batent rècords en la seva especialitat, explicava des d'un escenari públic la seva "filosofia de la vida".

"Ser lliure és no seguir a ningú... El que m'agrada de la muntanya és la incertesa, triar la ruta per la qual baixaràs, tu crees el teu destí. I, si és en solitari, millor ... La solitud és com estar davant d'un mirall".

Tot seguit proclamava, al costat de l'austeritat, el seu decidit ecologisme i la lluita per la conservació de la naturalesa.

Va ser una declaració sorprenent. Una persona que s'havia criat en plena naturalesa, que trobava la seva identitat en la relació amb la muntanya, admirat per tants, no sols pels seus triomfs, sinó també pels valors vinculats a l'esport, reivindicava la solitud com a garantia de llibertat i afirmava la seva lluita ecològica.

Això en l'ecologia cristiana seria una contradicció. La mirada d'aquest gran esportista veu en una muntanya, a més potser d'una elemental bellesa, un desafiament. És el que se sol sentir quan aconseguim un cim: al costat del gaudi del paisatge, una satisfacció, una mena d'afirmació d'un mateix. Per extensió, podríem dir que "una prova del triomf de l'ésser humà sobre el cosmos". Per sort aquest gaudi té un efecte positiu: ajuda a valorar i a respectar la naturalesa.

Sortosament, aquest bon sentit ecològic, en general, no provoca projectes individualistes, sinó que ha donat lloc a moviments socials i polítics... L'anàlisi de la realitat social que solen fer aquests moviments té al punt de mira crític aquells sistemes de producció que exploten la naturalesa, destruint-la. Els cristians li donem una sincera benvinguda. Descobrim a més una esclatxa per on l'home modern supera un materialisme tancaç.

Els cristians propugnem una ecologia integral. Per a nosaltres és una concreció de les virtuts. Per això té la seva font en la fe, que ens permet de veure-ho tot amb uns ulls nous.

Aquests ulls de la fe mirant el món, en realitat, són molt antics en el temps: recordem, per exemple, l'himne inicial de la Carta als Colossencs, sant Basili de Cesarea i sant Gregori Nazianzè, en el segle IV; fa a penes 60 anys, la teologia de Teilhard de Chardin i el seu reflex en el Concili Vaticà II. Són ulls nous en el sentit de diferents; nous, respecte a la mirada del món pagà.

Els ulls de la fe cristiana estan il·luminats per l'Esperit de Jesucrist. Segons Ell, la naturalesa i el món, com diem, són un do immens; i el seu sentit últim és

revelar l'harmonia i la perfecció de l'anonimat "Crist còsmic", que en la seva evolució culminarà a la fi dels temps amb la transformació (plenitud) total en el mateix Crist.

Aquí la humanitat camina en diàleg amb el cosmos, de manera que aquest, superant l'individualisme, acaba sent "casa de tots". En el seu moment vam dir que la vivència més clara de l'ecologia cristiana és aquella fraternitat immensa que esdevé "còsmica": "germana aigua, germà sol, germana lluna, germana terra... germana mort". En aquest vincle fraterno ens trobem veritablement lliures.

El Temps de la Creació III. Fe i ecologia (10-10-2021)

Hem de respectar i de conservar la naturalesa ja que és "casa de tots". Però no només per aquest motiu, sinó també per la seva bellesa. És una casa de tots i per a tots, perquè tots visquem en ella i amb ella; i en viure-hi gaudim tots de la seva bellesa.

Se sol citar aquest text de sant Agustí, que convida a conversar amb la creació:

"Interroga la bellesa de la terra, de la mar, de l'aire ampli i difús, interroga la bellesa del cel..., interroga totes aquestes realitats. Totes et respondran: Mira'ns, som bells!" (*Sermó 241,2*)

Sant Agustí es veia enlluernat per la bellesa de la creació, però no va caure en el perill de mitificar-la. I això va jugar un paper decisiu en la seva recerca de Déu. Escriu en l'oració íntima que són les seves *Confessions*:

"Amb una consciència no pas dubtosa, sinó certa, sé, Senyor, que us estimo. Colpíreu el meu cor amb la vostra paraula, i us vaig estimar.

Però vet aquí que, de pertot, el cel i la terra i tot el que hi és contingut em diuen que us estimi; i no paren de dir-ho a tots els homes, a fi que no puguin excusar-se (*Rm 1,20*)...

Què estimo, però, quan us estimo? No pas la bellesa dels cossos, ni llur gràcia temporal, ni l'esclat de la llum, ve-te-la aquí tan grata als meus ulls, ni les dolces melodies d'unes cantilenes de ritmes variats, ni la suau fragància de les flors, de les pomades i de les aromes, ni el manà, ni la mel, ni els membres tan plaents de les abraçades de la carn: no, no és tot això que estimo, quan estimo el meu Déu: és la llum, la veu, el perfume, l'aliment i l'abraçada del meu home interior, on resplendeix per a la meua ànima una llum que no cap enlloc, on sonen melodies que el temps no s'endú... (*X,6,8*)

"què és, doncs, aquest Déu que estimo? Vaig interrogar la terra, i ella em va respondre: 'No soc jo' I totes les coses que hi ha em confessaren el mateix. Vaig interrogar el mar i els abismes, i els éssers animats que s'hi belluguen, i em van respondre: 'No som pas el teu Déu; cerca damunt de nosaltres'. Vaig interrogar el cel, el sol, la lluna, els estels: 'No som tampoc nosaltres el Déu que cerques', em digueren. Llavors vaig dir a tots els éssers que envolten les portes dels meus sentits: 'Parleu-me del meu Déu, ja que vosaltres no ho sou: digueu-me d'ell alguna cosa'... I exclamaren amb veu poderosa: 'És ell mateix el qui ens va fer'. La meua pregunta responia a la meua contemplació; i llur resposta era llur bellesa" (*X,6,9*)

Es veu que aquesta llarga cita mereixeria una pausada i profunda conversa. Com sempre, només qui porta una bona pregunta (que es reflecteix en la manera de mirar), pot copsar el secret del que veu. Per això, diu el sant: “la meva pregunta responia a la meva contemplació”. La seva pregunta era: ¿on és, què és, la perfecta bellesa? Anhelava trobar-la, perquè el seu amor pogués descansar-hi. La naturalesa va respondre amb la seva bellesa.

Però aquesta bellesa no dissimulava els seus límits i alhora assenyalava el seu origen. “Qui m’ha fet és la veritable bellesa”.

Aquestes vivències tenen una llarguíssima tradició cristiana. Experimentar-les requereix:

- Una mirada sensible a la bellesa, anhelant de plenitud i sostinguda per la recerca personal.
- Situar-se en diàleg amb Déu, amb els ulls posats en la naturalesa, de manera que ella entri en aquest diàleg.
- Arribar a gaudir de l’amor de Déu, en el qual no podem deixar d’incloure la naturalesa, obra seva.

Mitjançant ella coneixem alguna cosa de la bellesa de Déu i en ella ens sentim estimats per Ell. Mirat així, ¿qui gosarà espatllar, destruir o abusar d’aquest do?

“Nosaltres” (17-10-2021)

Després de tants missatges i explicacions que hem escoltat sobre el Sínode i la sinodalitat, queda clara, almenys, una cosa: que això del Sínode no és només una institució, ni un mètode o manera d’actuar, sinó, abans de res, un esperit que s’ha de viure. És la manera pròpia de viure l’Església de Jesucrist, la forma específica

d’existir l’Església, inspirada per l’Esperit.

Aquesta forma específica es caracteritza pel fet de caminar un al costat de l’altre, creure i viure que formem una unitat, una comunió on tots ens sentim protagonistes, cadascun en el seu lloc i segons la seva missió.

El Papa convoca aquest Sínode precisament perquè recull una inquietud compartida per molts: hem de millorar la manera de viure i actuar en l’Església, per tal d’arribar a ser més fidels al que ella és per naturalesa, és a dir, un poble que camina sinodalment. Per això, la pregunta concreta que ens fa és: com podríem millorar la nostra manera de vida a l’Església en aquest sentit? Què hauríem de viure o fer per a demostrar que som un poble unit i divers?

Ens equivocariem si creguéssim que la resposta a aquestes preguntes consisteix a trobar una organització, una estructura, un sistema de relacions entre nosaltres. Això és bastant fàcil. Hi ha molts especialistes, sociòlegs, estratèges, etc., que en saben molt d’això.

El primer que hem de fer és discernir si tenim esperit sinodal. Es poden recordar alguns signes:

- Tenim bon esperit sinodal si, quan parlem de l’Església, de la Diòcesi, de la parròquia, fem servir espontàniament més el “nosaltres” que el “jo”, en contrast amb “ells”. Sobre tot, quan aquest “ells” es refereix a la jerarquia, aquella mena d’abocador on pararan totes les responsabilitats de les nostres fallades i deficiències.
- Tenim bon esperit sinodal quan m’alegro si l’Església fa una cosa bona, és fidel a Jesucrist i autèntica, i sofreixo quan constato un defec-

te. I si tinc ulls per a reconèixer una cosa i una altra. I si em pregunto, abans que res, què puc fer jo perquè tot millori.

- Tenim bon esperit sinodal quan reconec que l'oració solitària, amagada, veritable, humil, senzilla i possiblement repetitiva, d'una anciana oblidada, és també la meua oració, la nostra oració. I si a més ens diu, potser, que ha pregat pels seus nets, per algú malalt, pel matrimoni veí que està a punt de fracassar...
- Tenim bon esperit sinodal quan en ensopegar amb fidels membres de l'Església, que tenen un llenguatge i maneres d'expressió diferents dels nostres, no els sento estranys i distants, sinó que miro de trobar les petjades de l'Esperit que hi ha en ells, els escolto i els comunico la petjada de l'Esperit que potser també hi ha en nosaltres.

El bon esperit sinodal no s'obté amb una xerrada, un curset, una lectura. Abans de res cal demanar-lo i rebre'l. Perquè és un do de l'Esperit Sant. D'Ell ens ve llum per a mirar, ànim per a caminar, amor per a veure proper el germà. Començar qual-sevol reunió sinodal pregant no és una recomanació, sinó un mandat, una exigència absolutament ineludible.

Nosaltres en missió (24-10-2021)

La invitació a participar en el Sínode de tota l'Església, ja inaugurat a Roma el dia 10 i entre nosaltres el passat dia 17, és acompanyada per tres paraules que concreten el seu significat i contenen sengles crides: “comunió – participació – missió”.

És molt important, no sols entendre

cadascuna d'aquestes paraules, sinó també descobrir la relació que hi ha entre si, i l'ordre en què estan col·locades.

Fem aquesta advertència tot just quan celebrem el Dia de les Missions, el Domund, el dia en què ens sentim particularment missioners, units a tants germans nostres que evangelitzen lluny, on Jesucrist no és ni conegut.

Enguany s'anuncia el Domund amb el següent lema: “Compta el que has vist i escoltat”. Aquesta crida s'inspira en aquell bell text amb el qual s'inicia la Primera Carta de sant Joan:

“Us anunciem allò que existia des del principi, allò que hem sentit, que hem vist amb els nostres ulls, que hem contemplat, que hem tocat amb les nostres mans... A vosaltres, doncs, us anunciem allò que hem vist i sentit, perquè també vosaltres tingueu comunió amb nosaltres, que estem en comunió amb el Pare i amb el seu Fill Jesucrist. Us escrivim tot això perquè la vostra joia sigui completa” (1^aJn 1,1-4)

El primer, fonamental i necessari, és la comunió, la comunitat de persones que han vist i escoltat (la carta diu més, “que han tocat amb les seves mans”). Aquestes persones se senten vinculades, són una fraternitat en la qual cadascun participa, a la seva manera, de la vida del conjunt. I és aquest conjunt, tot ell, el que realitza la missió, anuncia als qui no el coneixen el misteri de vida que havien vist i sentit. Per això, encara que el lema del dia del Domund parla en singular (“anuncia”), el text de la 1ª Carta de sant Joan parla en plural (“Us anunciem”).

Aquest missatge és fonamental per a entendre i viure la missió.

- Si diem que som germans, vivim en

comunió, haurem de participar de la vida eclesial (la comunitat, la Diòcesi, l'Església). I si aquesta comunió

- participació no desemboca en la missió (l'anunci i testimoniatge del que creiem) no serà veritable.
- Si diem que som missioners, que anunciem i testifiquem la fe, però aquesta missió no neix i s'alimenta de la comunió – participació que viu l'Església, serà inútil. Potser es faran moltes coses, però seran accions buides.

L'autèntica missió brolla, gairebé incontenible, del misteri escoltat, vist, “tocat”... i compartit a l'interior de l'Església.

Celebrem la missa els diumenges: assemtim a la Paraula que es proclama, recitem o cantem el Credo, combreguem dient Amén al Cos i a la Sang de Crist. En aquest moment estem essent missioners. Almenys així ho hem de viure. Només ens faltarà que, en ser-ne conscients, servim concretament la missió, l'anunci. Almenys, sentint que els missioners que anuncien la fe lluny formen també part de la nostra comunió i participen de la nostra fe i del nostre amor, són també membres de la nostra Església.

Els missioners van veure, van escoltar i van compartir la fe tan intensament que lliuraren la seva vida a anunciar-la. Un testimoniatge que tots hem d'imitar.

Qui som “nosaltres”? (31-10-2021)

Quan parlem de “Sínode” fem servir sovint la paraula “nosaltres”. Donem per descomptat el seu significat, però, si preguntem què volem dir, segurament no estarem del tot d'acord. Sínode universal vol dir, el camí que fa tota l'Església donant presència, veu i col·laboració a tots

els seus membres, de qualsevol cultura, condició social, tradició, mentalitat, situació o responsabilitat al Poble de Déu.

La pregunta següent, lògica i necessària, seria: i qui és membre de l'Església, perquè li reconeguem presència, veu, participació? Una qüestió inquietant, que ha motivat grans reflexions, però que no se sol plantejar en la nostra predicació o en diàlegs i accions pastorals: en aquest terreny és viva, fins i tot sense reconèixer-ho. Moltes vegades es respon en silenci, sense massa reflexió, quan es pensa: “el que diu aquest o aquell no té raó, no està d'acord amb l'Evangeli de Jesús, no cal fer-n'hi cas...”. No arribem a dir que està exclòs del “nosaltres de l'Església”, però, en no reconèixer en ell quelcom de l'Esperit, sí que l'estem exclouent de fet. En definitiva, a qui posem el micròfon?; a qui hem d'escoltar?

El Catecisme de l'Església Catòlica diu que és membre de l'Església el qui té fe en Jesucrist i es bateja. Es podria elaborar llavors una “llista”.

Però sobre “la llista” Jesús ens va deixar dues respostes aparentment contradictòries: “deixeu-lo, qui no està contra nosaltres (encara que no vingui amb nosaltres), està amb nosaltres” (Mc 9,40); i també, “qui no està amb mi, està contra mi” (Mt 12,30).

Una cosa és clara: l'essencial és estar amb Ell. Acceptem, doncs, que Jesucrist i el seu Esperit siguin absolutament lliures i no se subjectin a la llista “oficial”.

Però també ens va manar Jesús que sapiguem discernir, com es distingeix un arbre d'un altre pels seus fruits, perquè no tot el que apareix com a bo ho és realment (cf. Mt 7,1). En aquest sentit podem dir allò de la dita: “ni hi són tots els que

hi ha, ni hi ha tots els que hi són”.

En conseqüència, la sinodalitat no és idèntica a la democràcia. La democràcia és el poder del poble, de tot el poble, pel simple fet d'existir, cadascun, com a ciutadà. La sinodalitat no és cap exercici de poder en aquest sentit, ni el simple respecte a un pretès “dret” a decidir, sinó la participació orgànica de tots els que estan amb Crist, en la marxa de l'Església (la base del dret que reconeix el Codi de Dret canònic a tots els batejats no és exactament la d'un règim democràtic).

Segons això, faré cas gustosament a la paraula i al consell, per exemple, d'un Carles de Foucauld, de la Gna. Teresa de Calcuta o del Cardenal Newman (per citar testimonis diversos), no perquè siguin més intel·ligents, savis, hàbils o poderosos, sinó perquè hi veig presència de Crist. Descobreixo en ells la manera de pensar, els criteris de vida, la manera d'estimar, propis de Crist, és a dir, del seu Esperit.

¿Podria donar-se aquest Esperit en persones fora dels límits visibles de l'Església, és a dir, entre els qui diuen no creure, o creure “a la seva manera”? És possible, però parlant normalment, qui s'ha convertit a Crist, confronta la seva vida cada dia amb la seva i s'esforça per ser conseqüent, sempre serà per a nosaltres un ressò fiable de l'Esperit. Als nostres ulls serà un veritable mestre – testimoni, a qui cal escoltar.

CARTES I EXHORTACIONS PASTORALS

Aceptación de la supresión de la comunidad de mercedarias en Sant Feliu de Llobregat

Sant Feliu de Llobregat, 1-9-2021
Hna. María Luisa Carrión Basarán
Superiora Provincial
Religiosas Mercedarias Misioneras
Casa Provincial
P^o Ruiseñores, 1, 2°
50006 Zaragoza (España)

Estimada Hna. Marisa,

He recibido vuestra carta del 26 de julio pasado, en la que recordáis la cesión de uso de la casa de vuestra comunidad (calle Sant Llorenç, n. 6), a esta diócesis de Sant Feliu de Llobregat. Este recuerdo viene al caso en función de la supresión de la comunidad misma que allí vivía. Recibimos esta última carta como solicitud de visto bueno para dicha supresión.

Por la presente, tenemos a bien dar este visto bueno a efectos de los trámites requeridos por el Derecho.

Pasaremos copia del presente documento a la Vicaría diocesana para la vida consagrada.

Aprovecho la ocasión para saludaros muy cordialmente y desear un futuro en fidelidad y esperanza para vuestra congregación.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

Carta al arzebispe de Barcelona sobre la vida y el martirio de laicos que residían en la Diócesis de Sant Feliu de Llobregat

Sant Feliu de Llobregat, 3-9-2021
 Rvdmo. y Emmo. Sr. D.
 Card. Juan José Omella Omella
 Arzobispo Metropolitano de Barcelona
 Carrer del Bisbe, 5
 08.002 – BARCELONA

Eminentíssima Reverendíssima:

He recibido vuestra carta de 9 de julio de 2021, con número de registro de salida de ese arzobispado 1336, en la que solicitáis sea concedida por nuestra parte la competencia del foro para la continuación de la investigación acerca de la vida, martirio y fama de martirio de aquellos miembros de la FJCC que en el momento de los hechos residían en territorio de nuestra diócesis de Sant Feliu de Llobregat. Los nombres de los cuales, según me informa, son:

Arqués i Queralt, Josep
 (El Bruc, 25/ 11/1936)
 Coderch i Gultresa, Juli
 (Sant Feliu de Llobregat, 19/08/1936)
 Cortadella i Fumanal, Jaume
 (Sitges, 05/ 10/1936)
 Estruch i Bernis, Agustí
 (Ordal - Subirats, 26/07/1936)
 Estruch i Bernis, Enric
 (Martorell, 21/08/1936)
 Mais i Orobitg, José (Sitges, 20/09/ 1936)
 Rodríguez i Monell, Fernando
 (Sant Pere de Ribes, 05/09/1936)
 Tarrida i Altet, Magí
 (Castellví de la Marca, 26/07/1936)
 Tomas i Vilanova , Josep
 (Sitges, 19/10/1936)

Tuset i Cladellas, Domingo
 (Sitges, 08/ 10/1936)

Por la presente, y a tenor del art. 2, párrafos 2 y 3 de la Instrucción *Sanctorum Mater*, no hay ningún inconveniente, por nuestra parte, en trasladar la competencia de foro para proseguir la investigación referida a V.E.R., y lo otorgamos como en Derecho mejor convenga.

Reciba un cordial y fraterno abrazo en el Señor.

† Agustín Cortés Soriano
 Obispo de Sant Feliu de Llobregat

Als preveres i diaques de la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat

Sant Feliu de Llobregat, 3-9-2021

Benvolguts germans:

És hora de posar-nos en contacte, trencant un silenci imposat per les circumstàncies, alienes, en general a la nostra voluntat.

Un cop passada la interrupció de les vacances, amb la perspectiva d'un nou curs, tot mirant el futur immediat, necessitem recuperar el contacte i el tracte, que, si la Providència ens ho permet, ha de ser habitual entre nosaltres.

Encetem un nou curs amb el desig de renovar els propòsits que ens plantejàvem com a Diòcesi i que la pandèmia ens ha impedit de realitzar com volíem: aprofundir en el creixement en tant que creients i com a membres de l'Església (sinodalitat).

A més, rebem i acollim compromisos procedents d'iniciativa papal: per un costat, la participació, primer en fase di-

ocesana, del Sínode de tota l'Església, l'obertura del qual tindrà lloc, si Déu vol, el proper 17 d'octubre; per altre costat, la Visita ad Limina de les diòcesis de Catalunya, prevista en la primera quinzena del mes de gener de 2022.

Tant el moment que vivim, com aquestes dues circumstàncies, demanen que aprofitem i promovem tots els mitjans per a recuperar la proximitat i el diàleg.

Donat que la Visita ad Limina exigeix un informe de la situació de les diòcesis (ministres ordenats, religiosos, laics, institucions, etc.) us proposo realitzar junts, en uns mesos, un esforç concret.

La proposta consisteix a realitzar una roda de diàleg per arxiprestats, de setembre a desembre de 2021. Cada reunió consistiria en un diàleg franc, sobre la base de tres preguntes, que rebria cadascú, referides a la Diòcesi i la nostra posició en ella. Si Déu ho permet, jo personalment assistiria a cadascuna de les reunions, per tal de recollir-ne les opinions. No cal dir que aquest diàleg s'haurà de fer en clima de llibertat i confiança. També es donaria la possibilitat de mantenir una entrevista personal.

Les tres qüestions a parlar serien:

Quina és la teva visió de la situació de la Diòcesi, en el seu conjunt, mirant laics, ministres ordenats, religiosos i religioses, consagrats...?

Segons el teu discerniment, quines decisions (factibles) caldria prendre?

Quina és la teva disposició a l'hora de col·laborar en la tasca diocesana en el futur proper?

De setembre a desembre es poden encabir les nou reunions, una per setmana. Essent flexibles, personalment em convidria reservar un mateix dia de la setmana,

per anar a cadascun dels arxiprestats, els quals triarien el dia, entre els nou, que els vingués millor per la seva reunió. La coordinació i el calendari es faria des de la Secretaria Particular.

Desitjant poder-nos retrobar aviat, rebeu una cordial i fraterna salutació,

+ Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

A la Directora d'Afers Religiosos

Sant Feliu de Llobregat, 3-9-2021
Il·lma. Sra. Yvonne Griley Martínez
Directora General d'Afers Religiosos
Conselleria de Justícia
Generalitat de Catalunya
Foc, 57
08038 – Barcelona

Benvolguda senyora Directora:

Vaig rebre la vostra comunicació del passat dia 13 de juliol de 2021 amb la carta on us presentàveu com a directora d'Afers Religiosos de la Generalitat de Catalunya. Primer de tot vull presentar-vos les meves disculpes per no haver-vos respost abans. Moltes gràcies per la vostra carta i la disposició que ens oferiu.

Li puc assegurar que per la nostra part trobarem espais perquè el treball conjunt sigui profitós per al bé de la ciutadania i de la societat.

Amb la meva pregària, rebí una cordial salutació.

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

Invitació als laics dels Consells arxipresbital i/o representants de les parròquies a l'inici diocesà del Sínodo

Sant Feliu de Llobregat, 8-10-2021

Benvolguts:

Com sabeu, el papa Francesc ha convocat tota l'Església a celebrar un Sínodo que, tot reflexionant precisament sobre la "sinodalitat", ens permeti viure-la i dir el que creiem que podem millorar en aquest sentit.

Aquest Sínodo universal serà inaugurat a Roma, el dia 10 d'octubre de 2021. Però, volent que a cadascuna de les diòcesis es visqui aquest esdeveniment com a obra de l'Esperit, som convidats a celebrar la nostra obertura diocesana el proper dia 17 d'octubre de 2021. És per això que us convidem a participar en la celebració eucarística que, amb aquest motiu, tindrà lloc a la Catedral, a les 18.00 h.

No voldríem que fos un mer tràmit, que ens hagin manat. Volem viure aquesta celebració portant al cor, tant l'Església universal com la nostra Diòcesi. Res no seríem nosaltres si no estiguéssim en comunió amb la gran comunitat catòlica estesa per tot el món. Alhora, tot el que vivim com a Església particular pertany realment a l'Església universal.

La celebració del diumenge 17 serà l'inici d'un camí que farem plegats. El primer pas d'una experiència d'Església, Poble de Déu en camí. A més de donar gràcies a l'Esperit que ens dona una nova oportunitat de gaudir de la comunió fraterna, demanarem llum i força per dur a terme fidelment aquest repte.

Esperant veure'ns aviat, rebeu la meva benedicció amb sincer afecte.

+ Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

INDICACIONS PER A LA CELEBRACIÓ DE L'EUCARISTIA DE L'INICI DE LA FASE DIOCESANA DEL SÍNODO DE BISBES

Diumenge, 17 d'octubre de 2021, a les 18.00 h.

Catedral-Parròquia de Sant Llorenç

1. Normativa sanitària.
  - Portar mascareta durant tota la celebració.
  - Higiene de mans a l'entrada al temple.
  - Evitar aglomeracions a l'entrada i sortida del temple.
  - Seguir les indicacions del servei d'ordre.
2. Informació per als preveres i diaques.
  - Portar alba i estola blanca.
  - Lloc per a revestir-se: Capella del Sant Sagrament.

Sobre la vigència de les mesures sanitàries

Sant Feliu de Llobregat, 18-10-2021

Benvolguts:

Donada la millora en la situació sanitària, pel que fa al culte i a la vida pastoral de les comunitats cristianes del Bisbat de Sant Feliu de Llobregat, cal que es vagi reprenent la presencialitat i recuperant el sentit propi de les celebracions litúrgiques que en alguns aspectes han quedat afectades. Igualment, en aquest context de recuperació de la normalitat, cal recordar als fidels l'obligació del precepte dominical si no hi ha un motiu per dispensar-lo

(*Catecisme de l'Església Catòlica n.1389*). Per això dispo que quedin suprimides les normes que es van establir amb anterioritat i que s'observin només les que es concreten a continuació:

Que es respectin les disposicions dictades per les autoritats sanitàries públiques: ús de mascareta, rentat de mans, neteja i ventilació d'espais, aforaments permesos (tothom assegut), evitar aglomeracions i mantenir distància prudencial entre persones...

El celebrant i els altres ministres poden treure's la mascareta en els moments en què prenen la paraula i/o sempre que estiguin a una distància prudencial dels altres ministres i dels fidels.

El calze, la patena i els copons estaran coberts amb la pàl·lia durant la Pregària eucarística.

El gest de pau, que és facultatiu, es pot recuperar però amb una salutació que eviti el contacte directe entre els fidels.

Per evitar els contagis, es recomana continuar donant la comunió a la mà, evitant el contacte entre les mans del ministre que distribueix la comunió i el fidel. Es pot recuperar el diàleg individual "El Cos de Crist / Amén" entre el ministre i el fidel, amb el benentès que en el moment d'aquest diàleg tant el ministre com el fidel porten la mascareta posada.

El celebrant i els ministres es desinfectaran les mans abans de distribuir la comunió.

Les piques d'aigua beneïda han de continuar buides.

La veneració de les imatges cal fer-la sense contacte físic.

Agraeixo a tots els pastors i fidels del Bisbat el testimoniatge de fe, esperança i caritat que hem mantingut durant aquests

mesos de pandèmia. I animo a mantenir aquest esperit fins que no estigui totalment superada, amb prudència i responsabilitat però també amb la il·lusió per reprendre tota la vida litúrgica i pastoral de les nostres parròquies i comunitats.

Tot pregant el Senyor, per intercessió de Santa Maria, que ens alliberi del tot d'aquesta pandèmia, alleugi els que en pateixen les conseqüències, i ens doni a tots la gràcia per viure i testimoniar la joia de l'Evangelí.

+ Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

Al Bisbe de Vic, Mons. Romà Casanova

Sant Feliu de Llobregat, 4-10-2021

Excm. i Rvdm. Mons.

Romà Casanova Casanova

Bisbe de Vic

Santa Maria, 1

08500 – VIC

Benvolgut Romà:

He rebut la vostra carta del passat 16 de setembre en la qual ens notificàveu i ens convidàveu a la celebració del proper 6 de novembre de la beatificació dels tres màrtirs caputxins a Manresa. Moltes gràcies.

Com ja vaig manifestar tindrem molt de gust a participar-hi, particularment en raó que uns dels màrtirs, Domènec de Riudebitlles, era natural del poble que avui pertany a la nostra diòcesi.

Aprofitarem la circumstància per posar de relleu el valor testimonial d'aquesta celebració i convidaré a la participació del Poble cristià en l'acció de gràcies a Déu.

Tot serà per a bé i lloança a Déu que

sempre ens regala signes de la seva gràcia.

Ben cordialment.

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

A D. Miguel Varona Villar, Director del Secretariado para la Causa de los Santos de la Diócesis de Córdoba

Sant Feliu de Llobregat, 4-10-2021

D. Miguel Varona Villar
Director del Secretariado para la Causa de los Santos
Diócesis de Córdoba
Calle Torrijos, 12
14.003 – CÓRDOBA

Estimado en el Señor:

Gracias por vuestra carta del 16 de septiembre pasado, en la que modificabais la dirección del correo electrónico de vuestra carta anterior. No podré asistir a la celebración de la beatificación de los 127 mártires de la diócesis de Córdoba el sábado 16 de octubre. Deseo, sin embargo, dejar constancia de mi adhesión y comunión con este acto, que considero de gran importancia testimonial para la Diócesis y nuestra Iglesia en general.

Permanecemos en el recuerdo y en la oración, sobre todo de alabanza y acción de gracias.

Con todo afecto.

† Agustín Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

Al Sr. Antoni Poveda, senador

Sant Feliu de Llobregat, 21-10-2021
Il·lm. Sr. Antoni Poveda
Senador
Ajuntament de Sant Joan Despí
Camí del Mig, 9
08970 – Sant Joan Despí

Estimat en el Senyor:

He rebut la vostra amable carta de l'1 d'octubre en la qual ens comuniqueu la renúncia al càrrec d'alcalde per a la dedicació plena als càrrecs de senador pel Parlament de Catalunya i Vicepresident de Mobilitat i Transport de l'AMB.

Ha estat un període extens i intens de servei a la vostra ciutat. Us vull agrair en nom dels vostres conciutadans l'esforç i la bona feina realitzada durant tots aquests anys.

Encoratjar-vos a mantenir el compromís i el treball en aquesta nova tasca que heu acceptat.

Moltes gràcies per la vostra disposició.

Aprofito l'avinentsa per saludar-vos ben cordialment.

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

A la Sra. Belén García Garrido, alcaldessa de l'Ajuntament de Sant Joan Despí

Sant Feliu de Llobregat, 25-10-2021
 Il·lma. Sra.
 Belén García Garrido
 Alcaldessa
 Ajuntament de Sant Joan Despí
 Camí del Mig, 9
 08970- Sant Joan Despí

Estimada Sra. Alcaldessa:

He rebut la vostra comunicació de l'onze del corrent en la qual ens feu sabedors de la vostra nova ocupació com alcaldessa de la ciutat de Sant Joan Despí.

Agraïm la vostra notificació. Us expresso el nostre desig d'encert i èxit en aquest nou servei a la ciutadania.

Podeu comptar amb la nostra lleial col·laboració en tot allò que estigui al nostre abast, en bé de l'estimada ciutat de Sant Joan Despí.

Aprofito l'avinentesa per saludar-vos ben cordialment.

† Agustí Cortés Soriano
 Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

Al Sr. Pere Fàbregues, president del Grup Sant Jordi

Sant Feliu de Llobregat, 25-10-2021
 Pere Fàbregues i Morlà
 President
 Grup Sant Jordi
 Buenos Aires, 42 4t 1a.
 08036 – Barcelona

Benvolgut en el Senyor:

He rebut la vostra amable invitació a la XVI Jornada del Grup Sant Jordi de Promoció i Defensa dels Drets Humans del 13 de novembre de 2021. Alhora que us agraeixo aquest gest, us comunico que no hi podré assistir, per coincidir amb la Jornada de Fundacions i Associacions canòniques del Bisbat de Sant Feliu de Llobregat.

Reitero el meu reconeixement de la tasca que esteu fent des del Grup Sant Jordi en el món de la reflexió i el diàleg sobre els drets humans en la perspectiva de la fe cristiana.

Que l'Esperit us enforteixi i il·lumini.
 Ben cordialment.

† Agustí Cortés Soriano
 Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

HOMILIES

Solemnitat de la Mare de Déu de la Mercè

Barcelona, 24-9-2021

Estimat Sr. Cardenal, Arquebisbe Emèrit de Barcelona. Germans bisbes, preveres i diaques. Distingides autoritats civils i militars.

Germans estimats tots:

Com sabeu, compleixo gustós l'encàrrec que m'ha fet el Sr. Arquebisbe de presidir en el seu nom aquesta celebració, a causa de la seva necessària absència.

Permeteu-me unes breus paraules, que volen evocar el sentit de la festa que ens aplega avui.

Ens trobem amb una tradició, que s'ha mantingut viva des del segle XIII. Té sentit avui aquesta festa entre nosaltres? Podem viure allò que vivien els nostres avantpassats fa tants segles? Quan l'Ajuntament de Barcelona, l'any 1868, fent-se ressò d'aquesta tradició, va demanar la declaració de la M. D. de la Mercè com a patrona, manifestava que aquesta devoció, i el que ella significava, formava part de la identitat de la ciutat.

Han passat molts anys i el món ha canviat força. Som la mateixa ciutat i la mateixa Església (avui concretada en tres diòcesis), però ¿pot significar aquesta celebració el mateix que ha anat significant al llarg de segles?

Com sabem, tot va començar en aque-

lla experiència extraordinària que va viure Sant Pere Nolasc l'any 1203. Profundament colpit per la visió dels captius, el seu estat i el seu futur, s'havia compromès radicalment en la tasca de redimir-los.

D'on li venia aquest impuls de lliurament tan generós? Era un sentiment propi d'un ciutadà amb viu sentit de la justícia i la igualtat, o era una intuïció inspirada per la seva veritable fe? Segurament el sant no entendria la pregunta. Ell simplement contaria la seva experiència: era un moviment interior d'amor concret i sacrificat, que buscava sortir en accions específiques. La seva causa? Certament no podria viure aquesta experiència, sinó com a veritable creient en Jesucrist i gran devot de la Mare de Déu. Ahora, ¿com separar la seva ciutadania d'aquest compromís...?; i, per altra banda, ¿com estimar la Mare de Déu i tractar amb ella, restant impassible davant el sofriment del captius? Tres factors feren possible i donaven sentit a aquell punt de partida: la seva fe cristiana, que amarava tota la vida, la Mare de Déu amb qui es trobava en la pregària, la redempció de captius, a la qual es va lliurar totalment.

Ens han arribat als nostres dies molts fruits d'aquesta experiència original: l'Orde Mercedària amb el seu carisma, la seva gran obra, aquesta basílica... i, sobretot, la Mare de Déu sota el títol de la Mercè, que venerem i festegem com a patrona. Tenim, doncs, els fruits, que són com signes; però el que ens preguntem és si roman en nosaltres aquell esperit profund que era el seu fonament; en quin sentit podem viure'l avui?

Pere Nolasc, lliurat al servei de la redempció dels captius, mirava a Maria. Nosaltres mirem també avui a Maria i pot-

ser que ella ens porti a servir a l'alliberament dels captius. El secret segueix sent el vincle entre la Mare de Déu i la llibertat. Aquesta és la clau que ens fa entendre la festa d'avui, tot mirant la realitat de la nostra ciutat i el nostre entorn social i eclesial.

Reconeixem Maria, segons els evangelis, com la “plena de gràcia... sobre la qual ve l'Esperit” (Lc 1,28). Sant Pau ens va ensenyar que “on hi ha la gràcia, l'Esperit, hi ha la llibertat” (2Co 3,17). L'Apòstol proclama entusiasmat la llibertat dels fills de Déu, que hem trobat en Jesucrist, enfront al triple esclavatge que ens té sotmesos: el de la llei, el del pecat i el de la mort. Llavors podem dir que Maria és també “plena de llibertat”.

En efecte, no podem tractar amb la Mare de Déu, sense trobar-hi la dona lliure, que allibera. La dona, esposa i mare, que ha rebut el gran do de la llibertat dels redimits i que alhora coopera en l'alliberament de la humanitat.

Però encara hem de descobrir altres llums d'aquest misteri. La llibertat que tots desitgem i ens agrada, la llibertat que exigim com un dret, consisteix en l'absència de tot condicionament i la possibilitat de decidir el que volem. Tanmateix, Maria, en tant que lliure, fa un pas més i es vincula a la missió d'alliberar els altres. Per què? El motiu és que ella havia estat alliberada talment per amor, per l'amor pel qual Déu ens estima i ens redimeix. Aleshores, la “plena de gràcia i llibertat es també plena d'amor”. D'aquí naixia la seva sensibilitat per copsar la necessitat aliena i la seva intervenció, com a les nocces de Canà, i la seva presència a prop del seu Fill en la creu i enmig de la comunitat dels deixebles... Vivía aquella llibertat autèntica que ens porta a vincular-nos

en el servei i l'ajuda als altres.

Aquesta és la Mare de Déu que troba sant Pere Nolasc. En ella reconeix la font i la protecció de la missió de lliurar-se a la redempció de captius. El sant, segons apareix en textos que vesteixen literàriament la seva experiència, va entendre que Maria li deia: “Ànim, la teva tasca és meva”. I ell podria respondre, “jo vull fer precisament la tasca teva, esdevenir veritablement fill teu, estimar i servir com tu fas, portada per l'amor de l'Esperit...”.

Avui la ciutadania, com ara la de Barcelona, és evidentment plural. Esdevé constituïda sobre la base del respecte i promoció dels drets humans (els drets del ciutadà proclamats des de la Il·lustració) i el sentit de pertinença, la identificació amb valors, història, tradicions i cultura comuna. Avui, però, molts ciutadans són lluny d'una experiència semblant a la de sant Pere Nolasc i dels paisans i companys que l'acompanyaven.

Tot i així, per a molts, que no comparteixen la fe del sant, ¿no podria romandre la figura de la Mare de Déu de la Mercè com a referent de llibertat que porta al servei generós envers tot tipus de captius, que són també entre nosaltres?

Ja sabem que en el fenomen de les figures que avui són referents a la societat, quasi models de vida (“influencers”), hi ha tot una barreja de projeccions i desitjos amagats, fins i tot d'interessos comercials o polítics. Però el que voldríem és, potser, que la Mare de Déu esdevingués un referent per a tots, però segons el que ella fou des de sempre: aquella dona que inspirava veritable llibertat; aquella que, havent acollit amor alliberador, es va lligar amb vincles d'amor per servir els captius de la humanitat.

Reconeixem que aquest desig no es pot realitzar fàcilment: seria com beure d'una aigua, ignorant i oblidant la font de la qual raja. Aviat el corrent s'asseca... Potser resti com una mena d'inèrcia històrica... com tantes d'altres fites d'humanisme que ha anat deixant la fe cristiana al llarg de la història, avui assumides per gran part de la cultura, però desvinculades del seu origen...

Però el cas és que la tradició ens ajuda; i especialment la cita d'una festa com la d'avui. La nostra celebració ens omple de goig, perquè ens ajuda a retrobar-nos amb la ciutat, gaudir dels seus valors i la seva bellesa, mirar-nos alhora com a persones lliures... i, potser, recordant que la veritable llibertat acaba vinculant-nos per amor.

Els qui avui, des de la fe, mirem la Mare de Déu de la Mercè, ho tenim molt més fàcil. Perquè és com tornar a beure d'aquella deu fresca, d'on brolla constantment, per gràcia de Déu, la llibertat. En tot cas, els qui som aquí ens comprometem, un cop més, a donar-ne testimoni, per tal que la nostra ciutat i el nostre món s'assemblin una mica més a la "Ciutat i el món de Déu".

La Mare de Déu de la Mercè ens ajudarà.

Inici diocesà del Sínode 2021-2023

Sant Feliu de Llobregat, 17-10-2021

Molt estimats germans preveres, diaques, seminaristes, religioses, molt estimats germans tots.

Agraïxo a Déu perquè ens ha donat l'oportunitat, enguany, de fer el camí sinodal amb tota l'Església universal, amb allò que nosaltres, des de la nostra humi-

litat i pobresa, podem aportar al camí de tota l'Església.

Moltes vegades hem subratllat que això del Sínode no és només un mètode eficaç de ser Església, no és tampoc una adaptació, ni molt menys, de l'Església als temps d'ara, moderns. El Sínode, fonamentalment, és un esperit, un esperit que anomenem sinodal.

Permeteu-me subratllar tres moments del naixement i creixement del bon esperit sinodal.

Primer de tot, l'esperit sinodal comença per una estimació veritable, sincera, oberta vers l'Església. Estimar l'Església. Estimar-la de debò. Aquesta estimació ve d'una mirada com la que les Escripures ens diuen que va tenir Déu, com a promesa al Poble d'Israel, i va tenir Jesucrist respecte de l'Església, la seva esposa, tal com ens transmet la Carta als Efesis.

Estimar l'Església vol dir descobrir la seva bellesa, no només la bellesa imaginada, poètica, sinó la bellesa real de la nostra Església.

Una bellesa que descobreix la guarnició d'una dona, esposa i mare, diria Isaïes en el capítol 66. Aquesta esposa que es fa realitat en l'Església de Jesucrist, la nostra Església, tal com diu sant Pau en la Carta als Efesis, que va encisar la mirada i els ulls del seu espòs Jesús, fins el punt d'estimar-la per donar la vida per ella.

És la bellesa d'una Església guarnida, com diu el Salm 44: "Escolta filla, estigues atenta, el teu rei està corprès de la teva bellesa".

És una bellesa real, promesa a l'Antic Testament, acomplerta en el Nou Testament, en la nostra Església, en la seva Paraula, la Paraula de Déu, en la gràcia dels sagraments, en la bellesa d'una har-

monia d'estimació entre germans. En una Església testimoniada per les virtuts que són presents en els nostres germans, no només al llarg de la història, sinó avui també. És qüestió d'una mirada que descobreixi i es deixi impactar per aquest encís de la seva bellesa.

Diem que és una mirada realista perquè entre nosaltres, diguem-ho clarament, existeix la bellesa de Déu i de l'Esperit, del seu Amor entre nosaltres.

En un segon moment considerem que la realitat no s'ajusta de manera total i absoluta amb aquesta imatge que enamora Jesucrist. Tantes vegades la nostra Església, el nostre conuiu, més aviat és una mena de mirall d'allò que passa entre els deixebles de Jesús, els fills del Zebedeu, i els altres deixebles, barallats per aquella qüestió de: qui és més important?, qui mana?, qui té més influència?, qui té raó?, quin grup?, quina idea?, quina opció és la més important de totes?, qui guanya el poder? Aquesta convivència entre nosaltres torna una mica lletja la nostra Església. Fins i tot, el cor de Jesús fa camí, com si diguéssim, empipat, tip d'aquesta manera de tractar-nos els uns als altres. Com si dintre l'Església hi haguess entrat la lluita de poder, la manera de fer, diu Jesús, dels amos del món o de la societat, que més que servir els altres, se serveixen dels altres, per a la seva importància, per a la seva autoestima, pel reconeixement dels altres. Jesús respon claríssimament: "No ha de ser així entre vosaltres. El més important ha de ser el servidor de tots". Per què? Diu Jesús: "El Fill de l'Home ha vingut per servir, i donar la seva vida, la seva existència pels altres, fins a morir pels altres".

És tot un model d'Església, aquella en

la qual cadascú serveix el germà, a tots els germans. Cadascú es pregunta: quina necessitat té el meu germà? quina necessitat té la comunitat? què puc donar jo, de la meua vida, per als altres? com puc ajudar a caminar al meu germà? És una llei que correspon a la bellesa autèntica de l'Església veritable.

Traiem una doble o triple conseqüència.

I és el tercer missatge que voldria, avui, posar sobre la taula de l'altar per iniciar el camí sinodal.

Primer de tot, recordo el que em deia una dona ben treballada en la seva fe, en la seva història en el món social i obrer. Aquesta dona sempre manifestava un treball a fer constantment en el seu matrimoni: Li agradava repetir constantment aquesta màxima: "Jo em sento més vinculada al meu marit, no quan ens veiem, quan fixem la mirada l'un en l'altre, analitzant virtuts i defectes, no. Quan tots dos mirem en la mateixa direcció, quan tots dos mirem, a l'una, Jesucrist."

És un principi sinodal.

Si ens fixem l'un en l'altre, sempre trobarem esquerdes, defectes, limitacions, raons per trencar i desvincular-nos anant a la nostra. Però si jo em trobo amb l'altre, mirant en la mateixa direcció, segur que caminarem units. Ens uneix la missió i l'objectiu comú. No ens uneixen tant els problemes que en aquell moment necessiten trobar una resposta.

La segona consideració, com a conclusió adient al que hem dit, és que tots recordem quan fèiem caminades per la muntanya en grup. Hi havia una llei fonamental per aquell que era responsable del grup, o pels responsables del grup: el ritme del caminar, sempre ha de ser el ritme del més dèbil, no sigui que algú

vagi quedant-se pel camí. Són dolents caminants aquells que només pensen en les seves forces i van davant dels altres, una mica amb la competició de veure qui arriba primer.

En canvi, el qui camina veritablement en grup, es fixa en aquell més petit, més dèbil, més fluix, i ajusta el seu caminar al seu. És una altra llei de la sinodalitat veritable i és una llei que torna la bellesa a la nostra Església. Hi ha qui va molt ràpid, hi ha qui va lentament, hi ha qui té clarividència, hi ha qui té força, hi ha qui no en té.

Doncs bé, si caminem plegats, caminem junts, i preval la comunió, sobre la velocitat, l'efectivitat del nostre progrés inicial en el món serà menor, potser, però més segura. Jesucrist feia el mateix.

I en tercer lloc, de conseqüències, podríem establir avui, en aquesta eucaristia que ens serveix de primer pas d'un camí sinodal diocesà, podríem establir preferències. Si creiem allò que hem escoltat en la Paraula de Déu, una prioritat, una preferència, obtindrà el discerniment adequat. El discerniment és sinònim de llibertat, el discerniment és sinònim d'arriscar-se, el discerniment és sinònim d'humilitat en la recerca del que Déu vol. Naturalment que les normes, naturalment que els acords i les maneres de treballar estructuralment són importants... però per sobre de tot, nosaltres discernim, anem discernint, de mica en mica, entre tots, què vol l'Esperit de nosaltres.

En segon lloc, tindrà prioritat l'oració, perquè allò de ser servidors els uns dels altres, perquè Jesús és el primer servidor, no s'aprèn de la nit al dia, no s'assimila veritablement a la vida, sinó és per la pregària d'amor i d'intercanvi de vida en-

tre Jesús i nosaltres. Particularment per la pregària en comú, ens unim en la litúrgia i fora de la litúrgia, en el mateix amor, en la mateixa contemplació, potser en el mateix silenci, el mateix aprenentatge, el mateix compromís.

I, finalment, assumim com a llei sinodal, del bon esperit sinodal, el fet que entre nosaltres no hi haurà competitivitat, no hi haurà competències, en el sentit d'evitar tot tipus de discussió, d'enfrontament. Ens acceptarem tots humilment, perquè tots, absolutament, necessitarem ajuda. El sínode és una escola d'humilitat i, per tant, és una escola de comunió, d'ajut mutu i de comunió. El sínode és una oportunitat per viure l'Amor de Déu encarnat en un poble, en una comunitat, aquí en el món.

Com més concret i més vital i més educador d'actituds eclesials sigui el sínode, serà més veritable i l'Església es farà més mirall de la bellesa de Jesucrist, el seu espòs.

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

Secretaria General

DECRETS

Decret 15/21. Renovació del nomenament d'Ecònom

Sant Feliu de Llobregat, 20-9-2021

Pe tal de continuar atenent de la manera més convenient el règim pastoral del Bisbat de Sant Feliu de Llobregat,

Havent finalitzat el termini establert en el nomenament d'Ecònom del Bisbat de Sant Feliu de Llobregat (Cf Decret 11/16, de 2 de setembre de 2016),

Havent escoltat el parer del Col·legi de Consultors i Consell d'Assumptes Econòmics (c. 494) i ateses les circumstàncies personals de l'interessat,

Pel present decret, decidim perllongar el nomenament d'ecònom, del Rev. Sr. Rafael Galofré i Casas, DP, fins que no manifestem el contrari.

Ho decreta i firma l'Excm. i Rvdm. Sr. Bisbe de Sant Feliu de Llobregat.

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat
Per manament del Sr. Bisbe,
Joan Pere Pulido Gutiérrez, pvre.
Secretari general i canceller

Decret 16/21.- Nomenament d'arxiprest de l'Arxiprestat de Piera-Capellades

Sant Feliu de Llobregat, 27-9-2021

Havent de procedir al nomenament d'Arxiprest, de l'Arxiprestat de Piera-Capellades,

Tenint en compte el bé pastoral i ateses les circumstàncies personals de l'interessat, nomenem el Rev. Sr. Josep Lluís Aguilar Campdepadrós per al càrrec d'Arxiprest de l'Arxiprestat de Piera-Capellades, com a col·laborador del nostre ministeri en l'Església de Sant Feliu de Llobregat, al servei del Poble de Déu, fins el setembre de 2025.

Declarem que li corresponen els drets i deures annexos a aquest càrrec pastoral, i li conferim les facultats adients, segons el dret i les disposicions diocesanes (c. 553 a 555).

Esperem que la seva personal dedicació al ministeri i que la seva generosa disponibilitat, esdevindran un bé per a la vida i el servei pastoral de la Diòcesi.

Ho decreta i firma l'Excm. i Rvdm. Sr. Bisbe de Sant Feliu de Llobregat.

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat
Per manament del Sr. Bisbe,
Joan Pere Pulido Gutiérrez, Pvre.
Secretari general i canceller

Decret 17/21. Nomenament d'arxiprest de l'Arxiprestat d'Anoia

Sant Feliu de Llobregat, 27-9-2021

Havent de procedir al nomenament d'Arxiprest, de l'Arxiprestat d'Anoia,

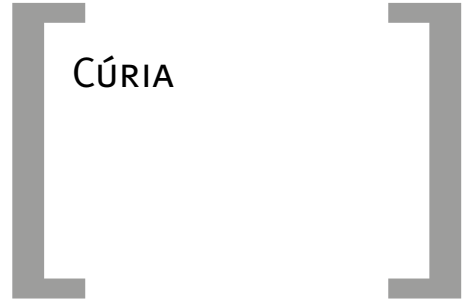
Tenint en compte el bé pastoral i ateses les circumstàncies personals de l'interessat, nomenem el Rev. Sr. Carles Catasús Pallerola per al càrrec d'Arxiprest de l'Arxiprestat d'Anoia, com a col·laborador del nostre ministeri en l'Església de Sant Feliu de Llobregat, al servei del Poble de Déu, fins el setembre de 2025.

Declarem que li corresponen els drets i deures annexos a aquest càrrec pastoral, i li conferim les facultats adients, segons el dret i les disposicions diocesanes (c. 553 a 555).

Esperem que la seva personal dedicació al ministeri i que la seva generosa disponibilitat, esdevindran un bé per a la vida i el servei pastoral de la Diòcesi.

Ho decreta i firma l'Excm. i Rvdm. Sr. Bisbe de Sant Feliu de Llobregat.

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat
Per manament del Sr. Bisbe,
Joan Pere Pulido Gutiérrez, Pvre.
Secretari general i canceller

Sortida dels treballadors/res de la Cúria diocesana de Sant Feliu de Llobregat

Sant Feliu de Llobregat, 7-9-2021

Benvolguts/des,

Tot seguit us informo de l'horari de la trobada que tenim programada amb el bisbe Agustí, aquest divendres, 10 de setembre de 2021, a la Casa d'Espiritualitat de Santa Maria, de Lavern (Carretera BV-2429 Km 23; a 1 km de Lavern, Subirats)

HORARI

- 9.00 h. Arribada a la Casa d'Espiritualitat de Santa Maria, de Lavern.
- 9.30 h. Esmorzar
- 10.00 h. Pregària i presentació de la trobada.
- 10.15 h. Ponència del bisbe Agustí: Acol·lim l'Estatut de la Cúria.
- 11.00 h. Aportació de Mn. Joan-Pere Pulido, Secretari general i Moderador de la Cúria: Reptes dels curs 2021-2022.
- 11.45 h. Diàleg i descans.
- 12.30 h. Assemblea per a l'elecció del nou delegat/da dels treballadors.
- 13.00 h. Eucaristia d'inici de curs (Parròquia de Sant Pere de Lavern).

14.00 h. Dinar. Restaurant El Mirador de les Caves, Cal Blay (Ctra. d'Ordal a Sant Sadurní Km.3.800, 08739, Barcelona).

Els desplaçaments el farem en cotxes particulars. Alguns de vosaltres hi anireu directament i els qui anirem a Lavern, des de la Casa de l'Església, ens coordinarem i sortirem puntualment a les 8.30 h.

Resto a la vostra disposició,

*Joan-Pere Pulido Gutiérrez, Pvre.
Secretari general i canceller
Moderador de la Cúria*

La Cúria, al servei de la diòcesi

(Crònica publicada al Full Dominical del 26-9-2021)

Divendres 10 de setembre els treballadors i treballadores de la Cúria diocesana van viure una jornada de convivència i reflexió amb el bisbe Agustí, a la Casa d'Espiritualitat de Santa Maria de Lavern.

El primer objectiu va ser acollir l'Estatut de la Cúria, reeditat aquest any, per copsar el significat més profund d'aquesta eina, la Cúria, que, com a braços del bisbe, està al servei de tota la diòcesi i de les parròquies. Això va ser possible gràcies a la ponència del bisbe Agustí, que va ajudar els presents a copsar d'una manera renovada la identitat de treballadors de la Cúria, com a Església-comunió amb Déu i amb els altres i com a instrument de testimoniatge, servei a la Paraula i de santificació, juntament amb el seu bisbe. També el vicari general, Mn. Josep Maria Domingo, va intervenir amb una breu res-

senya sobre la "història" recorreguda en aquests 17 anys.

En segon lloc, també hi havia la intenció de reflexionar i dialogar al voltant dels reptes del nou curs, centrats en l'acolliment, la coordinació i la professionalitat del treball a la Cúria, per guanyar en eficàcia i en consciència de la "vocació" de servei a la diòcesi que suposa. Va ser molt enriquidor el diàleg que es va establir entre els companys de feina al voltant de les preguntes plantejades: Què vol dir per a tu treballar al Bisbat? Què demanaries al Bisbat per a poder desenvolupar millor la teva feina?

Com a cloenda del matí, es va celebrar l'Eucaristia a la contigua Parròquia de Sant Pere de Lavern. En aquesta celebració, tenint ben a prop en l'horitzó la imatge de Montserrat, es va posar sota la mirada maternal de la Mare de Déu el treball de la Cúria, perquè creixi en coordinació, unitat i comunió al servei de la nostra diòcesi.

La convivència va concloure amb un dinar de germanor, que va ser a més ocasió d'agraïment al Sr. Lleó Mondragón, que recentment s'ha jubilat de la seva feina, a la recepció de la Casa de l'Església.

Vida Diocesana

PLA PASTORAL

Document preparatori Sínode 2021-2023 “Per una Església sinodal: comunió, participació, missió”

1. L'Església de Déu és convocada en Sínode. El camí, el títol del qual és «Per una Església sinodal: comunió, participació i missió», s'iniciarà solemnement el 9-10 d'octubre de 2021 a Roma i el 17 d'octubre següent a cada Església particular. Una etapa fonamental serà la celebració de la XVI Assemblea General Ordinària del Sínode dels Bisbes, el mes d'octubre de 2023, a la qual seguirà la fase d'actuació, que implicarà novament les Esglésies particulars (cf. EC, art. 19-21). Amb aquesta convocatòria, el papa Francesc convida tota l'Església a interrogar-se sobre un tema decisiu per a la seva vida i la seva missió: «Precisament el camí de la *sinodalitat* és el camí que Déu espera de l'Església del tercer mil·lenni».¹ Aquest itinerari, que se situa en la línia de l'*aggiornamento* de l'Església proposat pel Concili Vaticà II, és un do i una tasca: caminant junts, i junts reflexionant sobre el camí recorregut, l'Església podrà aprendre, a partir del que anirà experimentant, quins són els processos que poden ajudar-la a viure la comunió, a realitzar la participació i a obrir-se a la missió. El nostre “caminar junts”, en efecte, és el que millor realitza i manifesta la

naturalesa de l'Església com a Poble de Déu pelegrí i missioner.

2. Una pregunta fonamental ens impulsa i ens guia: ¿com es realitza avui, a diversos nivells (des del local a l'universal) aquest «caminar junts» que permet a l'Església anunciar l'Evangeli, d'acord amb la missió que li fou confiada; i quins passos ens convida a fer l'Esperit per a créixer com a Església sinodal?

Enfrontar junts aquesta qüestió exigeix disposar-se a l'escolta de l'Esperit Sant, que, com el vent, «bufa on vol: en sents la seva remor, però no saps ni d'on ve ni on va» (Jn 3,8), restant oberts a les sorpreses que certament prepararà per a nosaltres al llarg del camí. D'aquesta manera, es posa en acció un dinamisme que permet començar a recollir alguns fruits d'una conversió sinodal, que maduraran progressivament. Es tracta d'objectius de gran rellevància per a la qualitat de vida eclesial i per al desenvolupament de la missió evangelitzadora, en la qual tots participem en virtut del Baptisme i de la Confirmació. N'indiquem aquí els principals objectius, que manifesten la sinodalitat com a forma, com a estil i com a estructura de l'Església:

- fer memòria sobre com l'Esperit ha guiat el camí de l'Església en la història i ens crida avui a ser tots junts testimonis de l'amor de Déu;

- viure un procés eclesial participat i inclusiu, que ofereixi a cadascú –en particular als qui per diverses raons es trobin en situacions marginals– l'oportunitat d'expressar-se i de ser escoltats per a contribuir en la construcció del Poble de Déu;

- reconèixer i apreciar la riquesa i la varietat dels dons i dels carismes que l'Esperit

distribueix lliurement, per al bé de la comunitat i en favor de tota la família humana;

- experimentar maneres participades d'exercitar la responsabilitat en l'anunci de l'Evangelí i en el compromís per construir un món més bell i més habitable;

- examinar com es viuen en l'Església la responsabilitat i el poder, i les estructures amb les quals es gestionen, fent emergir i tractant de convertir els prejudicis i les pràctiques desordenades que no estan radicades en l'Evangelí;

- sostenir la comunitat cristiana com a subjecte creïble i soci fiable en camins de diàleg social, guarició, reconciliació, inclusió i participació, reconstrucció de la democràcia, promoció de la fraternitat i de l'amistat social;

- regenerar les relacions entre els membres de les comunitats cristianes, així com també entre les comunitats i els altres grups socials, per exemple, comunitats de creients d'altres confessions i religions, organitzacions de la societat civil, moviments populars, etc.;

- afavorir la valoració i l'apropiació dels fruits de les recents experiències sinodals a nivell universal, regional, nacional i local.

3. Aquest Document Preparatori s'ofereix com a servei al camí sinodal, en particular com a instrument per afavorir la primera fase d'escolta i consulta del Poble de Déu en les Esglésies particulars (octubre de 2021 – abril de 2022), amb l'esperança de contribuir a posar en moviment les idees, les energies i la creativitat de tots aquells que participaran en l'itinerari, i facilitar la coparticipació dels fruits dels seus compromisos. Amb aquest objectiu:

- 1) comença traçant algunes característi-

- 2) il·lustra sintèticament les referències teològiques fonamentals per a una correcta comprensió i actuació de la sinodalitat; 3) ofereix algunes indicacions bíbliques que podran alimentar la meditació i la reflexió orant al llarg del camí; 4) il·lustra algunes perspectives a partir de les quals es podran rellegir les experiències de sinodalitat viscudes; 5) exposa algunes pistes per articular aquest treball de relectura en la pregària i en la coparticipació. Per acompanyar concretament l'organització dels treballs es proposa un *Vademecum* metodològic, adjunt a aquest Document Preparatori i disponible en el corresponent lloc web.² El lloc web ofereix alguns recursos per aprofundir el tema de la sinodalitat, com a suport a aquest Document Preparatori; entre ells n'indiquem dos, diverses vegades citats a continuació: el *Discurs per a la Comemoració del 50è aniversari de la institució del Sínode dels Bisbes*, pronunciat pel papa Francesc el 17 d'octubre de 2015, i el document *La sinodalitat en la vida i en la missió de l'Església*, elaborat per la Comissió Teològica Internacional i publicat el 2018.

I. La crida a caminar junts

4. El camí sinodal es desenvolupa dins d'un context històric caracteritzat per canvis «epocals» de la societat i per una etapa crucial de la vida de l'Església, que no és possible ignorar: és en els plecs d'aquest context complex, en les seves tensions i contradiccions, on estem cridats a «escrutar a fons els signes dels temps i interpretar-los a la llum de l'Evangelí» (GS, n. 4). S'assenyalen aquí alguns

elements de l'escenari global més estretament vinculats amb el tema del Sínode, però el quadre haurà d'enriquir-se i completar-se a nivell local.

5. Una tragèdia global com la pandèmia del Covid-19 «ha despertat durant un cert temps la consciència de ser una comunitat mundial que navega en una mateixa barca, on el mal d'un perjudica tothom. Recordem que ningú no se salva sol, que únicament és possible salvar-se junts» (FT, n. 32). Al mateix temps la pandèmia ha fet detonar les desigualtats i les injustícies ja existents: la humanitat apareix cada vegada més sacsejada per processos de massificació i de fragmentació; la tràgica condició que viuen els emigrants a totes les regions del món testimonien com d'altres i fortes són encara les barreres que divideixen l'única família humana. Les Encíclics *Laudato si'* i *Fratelli Tutti* expliciten la profunditat de les fractures que marquen els camins de la humanitat, i podem fer referència a aquestes anàlisis per a disposar-nos a l'escolta del clam dels pobres i del clam de la terra i reconèixer les llavors d'esperança i de futur que l'Esperit continua fent germinar també en el nostre temps: «El Creador no ens abandona, mai no ha fet marxa enrere en el seu projecte d'amor, no es penedeix pas d'haver-nos creat. La humanitat encara posseeix la capacitat de col·laborar per a construir la nostra casa comuna» (LS, n. 13).

6. Aquesta situació, que, no obstant les grans diferències, uneix la família humana sencera, posa a prova la capacitat de l'Església per acompanyar les persones i les comunitats per tal que puguin

rellegir experiències de dol i de sofriment, que han encobert moltes falses seguretats, i per a cultivar l'esperança i la fe en la bondat del Creador i de la seva creació. No obstant això, no podem amagar-nos: la mateixa Església ha d'afrontar la falta de fe i la corrupció també dins seu. En particular, no podem oblidar el sofriment viscut per persones menors i adults vulnerables «a causa d'abusos sexuals, de poder i de consciència comesos per un notable nombre de clergues i persones consagrades».³ Contínuament som interpel·lats «com a Poble de Déu a assumir el dolor dels nostres germans vulnerats en la seva carn i en el seu esperit»⁴: per molt temps el de les víctimes ha estat un clam que l'Església no ha sabut escoltar suficientment. Es tracta de ferides profundes, que difícilment se cicatritzen, per les quals no es demanarà mai prou perdó i que constitueixen obstacles, a vegades imponents, per a procedir en la direcció del «caminar junts». L'Església sencera està cridada a confrontar-se amb el pes d'una cultura impregnada de clericalisme, heretada de la seva història, i de formes d'exercici de l'autoritat en les quals s'insereixen els diversos tipus d'abús (de poder, econòmics, de consciència, sexuals). És impensable «una conversió de l'acció eclesial sense la participació activa de tots els integrants del Poble de Déu»⁵: demanem junts al Senyor «la gràcia de la conversió i la unció per a poder expressar, davant d'aquests crims d'abús, la nostra compunció i la nostra decisió de lluitar amb valentia».⁶

7. Malgrat les nostres infidelitats, l'Esperit continua actuant en la història i mostrant la seva potència vivificant. Pre-

cisament en els solcs excavats pels sofriments de tot tipus patits per la família humana i pel Poble de Déu estan florint nous llenguatges de fe i nous camins capaços, no sols d'interpretar els esdeveniments des d'un punt de vista teològic, sinó també de trobar enmig de les proves les raons per a refundar el camí de la vida cristiana i eclesial. És un motiu de gran esperança que no poques Esglésies hagin ja començat a organitzar trobades i processos de consulta al Poble de Déu, més o menys estructurats. Allà on aquests processos han estat organitzats segons un estil sinodal, el sentit d'Església ha florit i la participació de tothom ha donat un nou impuls a la vida eclesial. Es confirmen igualment el desig de protagonisme dins de l'Església per part dels joves, i la sol·licitud d'una valoració més gran de les dones i d'espais de participació en la missió de l'Església, ja assenyalats per les Assemblees sinodals de 2018 i de 2019. En aquesta mateixa línia s'ha de considerar la recent institució del ministeri laïcal de catequista i l'obertura a les dones de l'accés als ministeris del lectorat i de l'acolitat.

8. No podem ignorar la varietat de condicions en què viuen les comunitats cristianes en les diverses regions del món. Juntament a països en els quals l'Església reuneix la majoria de la població i representa una referència cultural per a tota la societat, hi ha altres països en els quals els catòlics són una minoria; en alguns d'aquests països, els catòlics, juntament amb els altres cristians, experimenten formes de persecució, fins i tot molt violentes, i sovint el martiri. Si, d'una banda, predomina una mentalitat secularitzada

que tendeix a expulsar la religió de l'espai públic, de l'altra, existeix un integrisme religiós, que no respecta la llibertat dels altres, alimenta formes d'intolerància i de violència, que es reflecteixen també en la comunitat cristiana i en les seves relacions amb la societat. No és infreqüent que els cristians assumeixin aquestes mateixes actituds, fomentant també les divisions i les contraposicions també en l'Església. Igualment, és necessari tenir present la manera en què repercuteixen, dins de la comunitat cristiana i en les seves relacions amb la societat, les fractures que caracteritzen aquesta societat, per raons ètniques, racials, de casta o per altres formes d'estratificació social o de violència cultural i estructural. Aquestes situacions tenen un profund impacte en el significat de l'expressió «caminar junts» i en les possibilitats concretes de posar-les en acte.

9. En aquest context, la sinodalitat representa el camí principal per a l'Església, cridada a renovar-se sota l'acció de l'Esperit i gràcies a l'escolta de la Paraula. La capacitat d'imaginar un futur divers per a l'Església i per a les institucions a l'alçada de la missió rebuda depèn en gran part de la decisió de començar a posar en pràctica processos d'escolta, de diàleg i de discerniment comunitari, en els quals tots i cada un puguin participar i contribuir. Al mateix temps, l'opció de «caminar junts» és un signe profètic per a una família humana que té necessitat d'un projecte compartit, capaç d'aconseguir el bé de tots. Una Església capaç de comunió i de fraternitat, de participació i de subsidiarietat, en la fidelitat al que anuncia, podrà situar-se al costat dels pobres

i dels últims i prestar-los la pròpia veu. Per tal de «caminar junts» cal que ens deixem educar per l'Esperit en una mentalitat veritablement sinodal, entrant amb audàcia i llibertat de cor en un procés de conversió sense el qual no serà possible la «perenne reforma, de la qual l'Església mateixa, en tant que institució humana i terrenal, té sempre necessitat» (UR, n. 6; cf. EG, n. 26).

II. Una Església constitutivament sinodal

10. «El que el Senyor ens demana, en cert sentit, ja està tot contingut en la paraula “Sínodo”»,⁷ que «és una paraula antiga molt venerada per la Tradició de l'Església, el significat de la qual s'associa amb els continguts més profunds de la Revelació».⁸ És el «Senyor Jesús que es presenta a si mateix com “el camí, la veritat i la vida” (Jn 14,6)», i «els cristians, els seus seguidors, en el seu origen foren anomenats “els deixebles del camí” (cf. Ac 9,2; 19,9.23; 22,4; 24,14.22)».⁹ La sinodalitat, en aquesta perspectiva, és molt més que la celebració de trobades eclesials i assemblees de bisbes, o una qüestió de simple administració interna en l'Església; la sinodalitat «indica l'específica forma de viure i obrar (*modus vivendi et operandi*) de l'Església Poble de Déu que manifesta i realitza en concret el seu ser comunió en el fet de caminar junts, en reunir-se en assemblea i en participar activament de tots els seus membres en la seva missió evangelitzadora».¹⁰ S'entrellacen així aquells elements que el títol del Sínodo proposa com a eixos principals d'una Església sinodal: comunió, participació i missió. Il·lustrem en aquest capítol de manera sintètica algunes refe-

rències teològiques essencials sobre les quals es fonamenta aquesta perspectiva.

11. En el primer mil·lenni «caminar junts», és a dir, practicar la sinodalitat, va ser la manera de procedir habitual de l'Església entesa com «un poble reunit en virtut de la unitat del Pare i del Fill i de l'Esperit Sant».¹¹ Als qui dividien el cos eclesial, els Pares de l'Església oposaren la comunió de les Esglésies esteses per tot el món, que sant Agustí descrivia com a «*concordíssima fidei conspiratio*»,¹² és a dir, com l'acord en la fe de tots els batejats. Aquí troba les seves arrels l'ampli desenvolupament d'una praxi sinodal a tots els nivells de la vida de l'Església – local, provincial, universal –, que ha trobat en el Concili ecumènic la seva manifestació més alta. És en aquest horitzó eclesial, inspirat en el principi de la participació de tots en la vida eclesial, on sant Joan Crisòstom podrà dir: «Església i Sínodo són sinònims».¹³ També en el segon mil·lenni, quan l'Església ha subratllat més la funció jeràrquica, no va disminuir aquesta manera de procedir: si en l'edat mitjana i en època moderna la celebració de sínodes diocesans i provincials està ben documentada juntament a la dels concilis ecumènics, quan s'ha tractat de definir veritats dogmàtiques, els papes han volgut consultar els bisbes per tal de conèixer la fe de tota l'Església, recorrent a l'autoritat del *sensus fidei* de tot el Poble de Déu, que és «infal·lible “*in credendo*”» (EG, n. 119).

12. El Concili Vaticà II s'ha ancorat a aquest dinamisme de la Tradició. Això demostra que «va ser voluntat de Déu santificar i salvar els homes, no aïlladament,

sense cap connexió d'uns amb els altres, sinó constituint un poble, que el confesés en veritat i el servís santament» (LG, n. 9). Els membres del Poble de Déu estan units pel baptisme i «i si bé alguns, per voluntat de Crist, són constituïts de cara als altres doctors, dispensadors dels misteris i pastors, malgrat això es dona una veritable igualtat entre tots pel que fa a la dignitat i a l'acció comuna a tots els fidels per a l'edificació del Cos de Crist» (LG, n. 32). Per tant, tots els batejats, en participar de la funció sacerdotal, profètica i real de Crist, «en l'exercici de la multiforme i ordenada riquesa dels seus carismes, de la seva vocació, dels seus ministeris»,¹⁴ són subjectes actius d'evangelització, tant singularment com formant part integral del Poble de Déu.

13. El Concili ha subratllat com, en virtut de la unció de l'Esperit Sant rebuda en el baptisme, la totalitat dels fidels «no es pot equivocar en la seva creença, i manifesta aquesta seva propietat peculiar mitjançant el sentit sobrenatural de la fe en tot el poble quan “des dels bisbes fins als últims fidels laics” demostra el seu universal consens en les coses de la fe i dels costums» (LG, n. 12). És l'Esperit que guia els creients «fins a la veritat plena» (Jn 16,13). A través de la seva obra «la Tradició, que deriva dels Apòstols, progressa en l'Església» perquè tot el Poble sant de Déu creix en la comprensió i en l'experiència «de les coses i de les paraules transmeses, ja sigui per la contemplació i l'estudi dels creients, que les conserven en el seu cor (cf. Lc 2,19,51), també per la percepció profunda de les coses espirituals que experimenten, i encara per l'anunci d'aquells qui amb la succes-

sió episcopal han rebut el carisma segur de la veritat» (DV, n. 8). En efecte, aquest Poble, reunit pels seus Pastors, s'adhereix al sacre dipòsit de la Paraula de Déu confiat a l'Església, persevera constantment en l'ensenyament dels Apòstols, en la comunió fraterna, en la fracció del pa i en la pregària, «i així es realitza una meravellosa concòrdia de Pastors i fidels en conservar, practicar i professar la fe rebuda» (DV, n. 10).

14. Els Pastors, com «autèntics custodis, intèrprets i testimonis de la fe de tota l'Església»,¹⁵ no han de témer, per tant, disposar-se a l'escolta del ramat que els ha estat confiat: la consulta al Poble de Déu no implica que s'assumeixin dins de l'Església els dinamismes de la democràcia radicats en el principi de la majoria, perquè en la base de la participació en cada procés sinodal hi ha la passió compartida per la missió comuna d'evangelització i no la representació d'interessos en conflicte. En altres paraules, es tracta d'un procés eclesial que no pot realitzar-se si no «en el si d'una comunitat jeràrquicament estructurada». ¹⁶ És en el vincle profund entre el *sensus fidei* del Poble de Déu i la funció del magisteri dels pastors on es realitza el consens unànim de tota l'Església en la mateixa fe. Cada procés sinodal, en el qual els bisbes són cridats a discernir el que l'Esperit diu a l'Església no sols, sinó escoltant el Poble de Déu, que «participa també de la funció profètica de Crist» (LG, n. 12), és una forma evident d'aquest «caminar junts» que fa créixer l'Església. Sant Benet subratlla com «moltes vegades el Senyor revela al més jove el que és millor»,¹⁷ és a dir, a qui no ocupa posicions de relleu en la

comunitat; així, que els bisbes tinguin la preocupació d'arribar a tothom, perquè en el desenvolupament ordenat del camí sinodal es realitzi el que l'apòstol Pau recomana a la comunitat: «No sufoqueu l'Esperit; no desestimeu els dons de profecia. Examineu-ho tot i quedeu-vos allò que trobeu bo» (1Te 5,19-21).

15. El sentit del camí al qual tots estem cridats consisteix, principalment, a descobrir el rostre i la forma d'una Església sinodal, en la qual «cadascú té alguna cosa per aprendre. El Poble fidel, el Col·legi episcopal, el Bisbe de Roma: un en escolta dels altres; i tots en escolta de l'Esperit Sant, l'«Esperit de veritat» (Jn 14,17), per a conèixer el que Ell «diu a les Esglésies» (Ap 2,7)».¹⁸ El bisbe de Roma, com a principi i fonament de la unitat de l'Església, demana a tots els bisbes i a totes les Esglésies particulars, en les quals i a partir de les quals existeix l'Església catòlica, una i única (cf. LG, n. 23), que entrin amb confiança i audàcia en el camí de la sinodalitat. En aquest «caminar junts», demanem a l'Esperit que ens ajudi a descobrir com la comunió, que compon en la unitat la varietat dels dons, dels carismes i dels ministeris, és per a la missió: una Església sinodal és una Església «en sortida», una Església missionera, «amb les portes obertes» (EG, n. 46). Això inclou la crida a aprofundir les relacions amb les altres Esglésies i comunitats cristianes, amb les quals estem units per l'únic baptisme. La perspectiva de «caminar junts», a més, és encara més àmplia, i abraça tota la humanitat, amb què compartim «les joies i les esperances, les tristesses i les angoixes» (GS, n. 1). Una Església sinodal és un signe profètic sobretot per a una comunitat de les nacions incapaç

de proposar un projecte compartit, a través del qual aconseguir el bé de tots: practicar la sinodalitat és avui per a l'Església la manera més evident de ser «sagrament universal de salvació» (LG, n. 48), «signe i instrument de la unió íntima amb Déu i de la unitat de tot el gènere humà» (LG, n. 1).

III. A l'escolta de les Escripures

16. L'Esperit de Déu, que il·lumina i vivifica aquest «caminar junts» de les Esglésies, és el mateix que actua en la missió de Jesús, promès als Apòstols i a les generacions dels deixebles que escolten la Paraula de Déu i la posen en pràctica. L'Esperit, segons la promesa del Senyor, no es limita a confirmar la continuïtat de l'Evangeli de Jesús, sinó que il·lumina les profunditats sempre noves de la seva Revelació i inspira les decisions necessàries per a sostenir el camí de l'Església (cf. Jn 14,25-26; 15,26-27; 16,12-15). Per això és oportú que el nostre camí de construcció d'una Església sinodal s'inspiri en dues «imatges» de l'Escriptura. Una emergeix en la representació de l'«escena comunitària», que acompanya constantment el camí de l'evangelització; l'altra es refereix a l'experiència de l'Esperit en la qual Pere i la comunitat primitiva reconeixen el risc de posar límits injustificats a la coparticipació de la fe. L'experiència sinodal de caminar junts, seguint les petjades del Senyor i en l'obediència a l'Esperit, podrà rebre una inspiració decisiva de la meditació d'aquests dos moments de la Revelació.

Jesús, la multitud, els apòstols

17. En la seva estructura fonamental, una escena originària apareix com una

constant de la manera en què Jesús es revela al llarg de tot l'Evangelí, anunciant l'arribada del Regne de Déu. Els actors en joc són essencialment tres (més un). El primer, naturalment, és *Jesús*, el protagonista absolut que pren la iniciativa, sembrant les paraules i els signes de l'arribada del Regne sense fer «distinció de persones» (cf. Ac 10,34). De diverses maneres, Jesús es dirigeix amb especial atenció als qui estan «separats» de Déu i als «abandonats» per la comunitat (els pecadors i els pobres, en el llenguatge evangèlic). Amb les seves paraules i les seves accions ofereix l'alliberament del mal i la conversió a l'esperança, en nom de Déu Pare i amb la força de l'Esperit Sant. Malgrat la diversitat de les crides i de les respostes d'acollida al Senyor, la característica comuna és que la fe emergeix sempre com a valoració de la persona: la seva súplica és escoltada, es dona ajuda a la seva dificultat, la seva disponibilitat és apreciada, la seva dignitat és confirmada per la mirada de Déu i restituida al reconeixement de la comunitat.

18. L'acció evangelitzadora i el missatge de salvació, en efecte, no serien comprensibles sense la constant obertura de Jesús a l'interlocutor més ampli possible, que els Evangelis indiquen com *la multitud*, és a dir el conjunt de persones que el segueixen al llarg del camí, i de vegades fins i tot va darrere d'Ell en l'esperança d'un signe i d'una paraula de salvació: heus ací el segon actor de l'escena de la Revelació. L'anunci evangèlic no es dirigeix solament a uns pocs il·luminats o escollits. L'interlocutor de Jesús és «el poble» de la vida comuna, un «qualsevol» de la condició humana, que Ell posa di-

rectament en contacte amb el do de Déu i la crida a la salvació. D'una manera que sorprèn i a vegades escandalitza els testimonis, Jesús accepta com a interlocutors tots aquells que formen part de la multitud: escolta les apassionades queixes de la dona cananea (cf. Mt 15,21-28), que no pot acceptar ser exclosa de la benedicció que Ell porta; dialoga amb la Samaritana (cf. Jn 4, 1-42), malgrat la seva condició de dona compromesa socialment i religiosa; demana l'acte de fe lliure i agraït del cec de naixement (cf. Jn 9), que la religió oficial havia exclòs del perímetre de la gràcia.

19. Alguns segueixen més explícitament Jesús, experimentant la fidelitat del discipulat, mentre que a d'altres se'ls convidava a tornar a la seva vida ordinària: tots, però, donen testimoni de la força de la fe que els ha salvat (cf. Mt 15,28). Entre els que segueixen Jesús destaca la figura dels *apòstols* que Ell mateix crida des del començament, destinant-los a la qualificada mediació en la relació de la multitud amb la Revelació i amb l'arribada del Regne de Déu. L'ingrés en l'escena d'aquest tercer actor no té lloc gràcies a una curació o a una conversió, sinó que coincideix amb la crida de Jesús. L'elecció dels apòstols no és el privilegi d'una posició exclusiva de poder i de separació, sinó la gràcia d'un ministeri inclusiu de benedicció i de comunió. Gràcies al do de l'Esperit del Senyor ressuscitat, ells han de custodiar el lloc que ocupa Jesús, sense substituir-lo: no per a posar filtres a la seva presència, sinó perquè sigui més fàcil trobar-lo.

20. Jesús, la multitud en la seva varietat, els apòstols: heus ací la imatge

i el misteri que ha de ser contemplat i aprofundit contínuament perquè l'Església arribi a ser sempre més allò que és. Cap dels tres actors pot sortir de l'escena. Si falta Jesús i en el seu lloc s'hi ubica un altre, l'Església es transforma en un contracte entre els apòstols i la multitud, el diàleg dels quals acabarà per seguir els interessos del joc polític. Sense els apòstols, autoritzats per Jesús i instruïts per l'Esperit, el vincle amb la veritat evangèlica s'interromp i la multitud queda exposada a un mite o a una ideologia sobre Jesús, ja sigui que l'accepti o que el rebutgi. Sense la multitud, la relació dels apòstols amb Jesús es corromp en una forma sectària i autoreferencial de la religió i l'evangelització perd aleshores la seva llum, que prové només de Déu, el qual es revela directament a cadascú, oferint-li la seva salvació.

21. A més hi ha un altre actor «que s'agrega», l'antagonista, que introdueix en l'escena la separació diabòlica dels altres tres. Davant la desconcertant perspectiva de la creu, hi ha deixebles que s'allunyen i gent que canvia d'humor. La insídia que divideix –i per tant contrasta un camí comú– es manifesta indiferentment en les formes del rigorisme religiós, de la intimació moral que es presenta més exigent que la de Jesús, i de la seducció d'una saviesa política mundana que pretén ser més eficaç que el discerniment d'esperits. Per tal d'eludir els enganys del «quart actor» cal una conversió contínua. Referent a això resulta emblemàtic l'episodi del centurió Corneli (cf. Ac 10), antecedent d'aquell «concili» de Jerusalem (cf. Ac 15), que constitueix una referència crucial per a una Iglesia sinodal.

Una doble dinàmica de conversió: Pere i Corneli (Ac 10)

22. L'episodi narra abans que res la conversió de Corneli, que rep veritablement una mena d'anunciació. Corneli és un pagà, presumiblement un romà, centurió (oficial de baix grau) de l'exèrcit d'ocupació, que exerceix una activitat basada en la violència i la prepotència. No obstant això, es dedica a la pregària i a l'almoïna, és a dir, cultiva la seva relació amb Déu i es preocupa pel proïsme. Precisament l'àngel entra sorprenentment a casa seva, el crida pel seu nom i l'exhorta a enviar –el verb de la missió!– els seus servents a Haifa per a cridar –el verb de la vocació!– Pere. El text es refereix, aleshores, a la narració de la conversió de Pere, que aquest mateix dia ha rebut la visió en la qual una veu li ordena matar i menjar uns animals, alguns dels quals són impurs. La seva resposta és decidida: «De cap manera, Senyor» (Ac 10,14). Reconeix que és el Senyor que li parla, però li oposa una neta resistència, perquè aquesta ordre anul·la preceptes de la Torà, irrenunciabls per la seva identitat religiosa, que expressen una manera d'entendre l'elecció com a diferència que implica separació i exclusió respecte als altres pobles.

23. L'apòstol queda profundament torbat i, mentre es pregunta sobre el sentit del que ha passat, arriben els homes enviats per Corneli, que l'Esperit li indica com els seus enviats. Pere els respon amb paraules que evoquen les de Jesús a l'hort: «Jo soc el qui busqueu» (Ac 10,21). És una veritable i profunda conversió, un pas dolorós i immensament fecund

d'abandó de les pròpies categories culturals i religioses: Pere accepta menjar juntament amb els pagans l'aliment que sempre havia considerat prohibit, reconeixent-lo com a instrument de vida i de comunió amb Déu i amb els altres. És en la trobada amb les persones, acollint-les, caminant juntament amb elles i entrant a les seves cases, com ell descobreix el significat de la seva visió: cap ésser humà és indigne als ulls de Déu i la diferència instituïda per l'elecció no és preferència exclusiva, sinó servei i testimoni de dimensió universal.

24. Tant Corneli com Pere impliquen els altres en els seus camins de conversió, fent-ne companys de camí. L'acció apostòlica realitza la voluntat de Déu creant comunitat, enderrocant murs i promovent la trobada. La paraula assumeix un rol central en la trobada entre els dos protagonistes. Corneli comença per compartir l'experiència que ha viscut. Pere l'escolta i a continuació pren la paraula, comunicant alhora el que li ha passat i donant testimoni de la proximitat del Senyor, que va a l'encontre de cada persona per alliberar-la d'allò que la té presonera del mal i la mortifica en la seva humanitat (cf. Ac 10,38). Aquesta manera de comunicar és similar al que Pere adoptarà quan, a Jerusalem, els fidels circumcidats li retrauran i l'acusaran d'haver violat les normes tradicionals, sobre les quals ells sembla que concentrin tota la seva atenció, desatenent l'efusió de l'Esperit: «Has entrat a casa d'incircumcisos i has menjat amb ells» (Ac 11,3). En aquest moment de conflicte, Pere explica el que li ha passat i les seves reaccions de desconcert, incomprensió i resistència. Justament això

ajudarà als seus interlocutors, inicialment agressius i refractaris, a escoltar i acollir allò que ha succeït. L'Esclusiva contribuirà a interpretar el sentit, com després passarà també en el «concili» de Jerusalem, en un procés de discerniment que és una escolta en comú de l'Esperit.

IV. La sinodalitat en acció: pistes per a la consulta al Poble de Déu

25. Il·luminat per la Paraula i fundat en la Tradició, el camí sinodal està arrelat en la vida concreta del Poble de Déu. En efecte, presenta una particularitat que és també una extraordinària riquesa: el seu subjecte –la sinodalitat– és també el seu mètode. En altres paraules, constitueix una espècie de taller o d'experiència pilot, que permet començar a recollir des de l'inici els fruits del dinamisme que la progressiva conversió sinodal introdueix en la comunitat cristiana. D'altra banda, no es pot evitar la referència a les experiències de sinodalitat ja viscudes, a diversos nivells i amb diferents graus d'intensitat: els punts de força i els èxits d'aquestes experiències, així com també els seus límits i dificultats, ofereixen elements valuosos per al discerniment sobre la direcció en la qual continuen avançant. Certament es fa referència a les experiències realitzades per l'actual camí sinodal, però també a totes aquelles experiències en les quals s'experimenten formes de «caminar junts» en la vida ordinària, fins i tot quan ni tan sols es coneix o s'usa el terme sinodalitat.

La pregunta fonamental

26. La pregunta fonamental que guia aquesta consulta al Poble de Déu, com

s'ha recordat a la introducció, és la següent:

En una Església sinodal, que anuncia l'Evangelí, tots «caminen junts»: ¿com es realitza avui aquest «caminar junts» en la pròpia Església particular? Quins passos ens convida a fer l'Esperit per a créixer en el nostre «caminar junts»?

Per a contestar aquesta qüestió es convida a:

a) preguntar-se sobre les experiències en la pròpia Església particular que fan referència a la pregunta fonamental;

b) rellegir més profundament aquestes experiències: Quines alegries han provocat? Quines dificultats i obstacles s'han trobat? Quines ferides han provocat? Quines intuïcions han suscitat?

c) recollir els fruits per a compartir: On ressona la veu de l'Esperit en aquestes experiències? Què ens està demanant aquesta veu? Quins són els punts que han de ser confirmats, les perspectives de canvi i els passos que cal complir? On podem establir un consens? Quins camins s'obren per a la nostra Església particular?

Diverses articulacions de la sinodalitat

27. En la pregària, reflexió i coparticipació suscidades per la pregunta fonamental, és oportú tenir present tres plans en els quals s'articula la sinodalitat com a «dimensió constitutiva de l'Església»:¹⁹

- el pla de l'estil amb el qual l'Església viu i actua ordinàriament, que expressa la seva naturalesa de Poble de Déu que camina unit i es reuneix en assemblea convocat pel Senyor Jesús amb la força de l'Esperit Sant per anunciar l'Evangelí. Aquest estil es realitza a través de «l'escolta comunitària de la Paraula i la ce-

lebració de l'Eucaristia, la fraternitat de la comunió i la corresponsabilitat i participació de tot el Poble de Déu, en els seus diferents nivells i en la distinció dels diversos ministeris i rols, en la seva vida i en la seva missió»;²⁰

- el pla de les estructures i dels processos eclesials, determinats també des del punt de vista teològic i canònic, en els quals la naturalesa sinodal de l'Església s'expressa de manera institucional a nivell local, regional i de l'Església sencera;

- el pla dels processos i esdeveniments sinodals en els quals l'Església és convocada per l'autoritat competent, segons procediments específics determinats per la disciplina eclesiàstica.

Encara que són diferents des del punt de vista lògic, aquests tres plans s'interrelacionen i han de ser considerats junts de manera coherent, en cas contrari es transmet un testimoni contraproductiu i es posa en perill la credibilitat de l'Església. En efecte, si no s'encarna en estructures i processos, l'estil de la sinodalitat fàcilment decau del pla de les intencions i dels desitjos al de la retòrica, mentre els processos i esdeveniments, si no estan animats per un estil adequat, resulten una formalitat buida.

28. A més, en la relectura de les experiències, és necessari tenir present que «caminar junts» pot ser entès segons dues perspectives diverses, fortament interconnectades. La primera mira la vida interna de les Esglésies particulars, les relacions entre els subjectes que les constitueixen (en primer lloc la relació entre els fidels i els seus pastors, també a través dels organismes de participació previstos per la disciplina canònica, in-

clòs el sínode diocesà) i a les comunitats en les quals s'articulen (en particular les parròquies). Considera, a més, les relacions dels bisbes entre ells i amb el bisbe de Roma, també a través dels organismes intermedis de sinodalitat (Sínodes dels Bisbes de les Esglésies patriarcals i arquebisbats més grans, Consells dels Jerarques i Assemblees dels Jerarques de les Esglésies *sui iuris*, Conferències Episcopals, amb les seves respectives expressions nacionals, internacionals i continentals). S'estén, a més, en la manera en què cada Església particular integra en ella la contribució de les diverses formes de vida monàstica, religiosa i consagrada, d'associacions i moviments laïcals, d'institucions eclesials i eclesiàstiques de gènere divers (escoles, hospitals, universitats, fundacions, ens de caritat i assistència, etc.). Finalment, aquesta perspectiva abraça també les relacions i les iniciatives comunes amb els germans i les germanes de les altres Esglésies i comunitats cristianes, amb les quals compartim el do del mateix baptisme.

29. La segona perspectiva considera com el Poble de Déu camina juntament amb la família humana sencera. La mirada es concentrarà així en l'estat de les relacions, el diàleg i les eventuais iniciatives comunes amb els creients d'altres religions, amb les persones allunyades de la fe, així com amb ambients i grups socials específics, amb les seves institucions (el món de la política, de la cultura, de l'economia, de les finances, del treball, sindicats i associacions empresarials, organitzacions no governamentals i de la societat civil, moviments populars, minories de diversos tipus, pobres i exclosos, etc.).

Deu nuclis temàtics per aprofundir

30. Per tal d'ajudar a fer emergir les experiències i per a contribuir de manera més enriquidora a la consulta, indiquem aquí a continuació deu nuclis temàtics que articulen diversos aspectes de la «sinodalitat viscuda». Hauran de ser adaptats als diversos contextos locals i en cada cas integrats, explicitats, simplificats i aprofundits, prestant particular atenció als qui tenen més dificultat a participar i respondre: el *Vademècum* que acompanya aquest Document Preparatori ofereix al respecte instruments, camins i suggeriments perquè els diversos nuclis de preguntes inspirin concretament moments de pregària, formació, reflexió i intercanvi.

I. ELS COMPANYS DE VIATGE

En l'Església i en la societat fem el mateix camí un al costat de l'altre. En la pròpia Església local, qui són els que «caminen junts»? Quan diem «la nostra Església», qui en forma part? Qui ens demana caminar junts? Qui són els companys de viatge, considerant també els qui estan fora del perímetre eclesial? Quines persones o grups són deixats al marge, expressament o de fet?

II. ESCOLTAR

L'escolta és el primer pas, però exigeix tenir una ment i un cor oberts, sense prejudicis. Vers qui està «en deute d'escolta» la nostra Església particular? Com són escoltats els laics, en particular els joves i les dones? Com integrem les aportacions de consagrades i consagrats? Quin espai té la veu de les minories, dels descartats i dels exclosos? Aconsegüim identificar prejudicis i estereotips que obstaculitzen la

nostra escolta? Com escoltem el context social i cultural en el qual vivim?

III. PRENDRE LA PARAULA

Tots estan convidats a parlar amb valentia i "parresia", és a dir, integrant llibertat, veritat i caritat. Com promovem dins de la comunitat i dels seus organismes un estil de comunicació lliure i autèntica, sense falsedats i oportunitats? I davant la societat de la qual formem part? Quan i com aconseguim dir el que realment tenim al cor? Com funciona la relació amb el sistema dels mitjans de comunicació (no sols els mitjans catòlics)? Qui parla en nom de la comunitat cristiana i com és escollit?

IV. CELEBRAR

"Caminar junts" només és possible sobre la base de l'escolta comunitària de la Paraula i de la celebració de l'Eucaristia. Com inspiren i orienten efectivament el nostre «caminar junts» la pregària i la celebració litúrgica? Com inspiren les decisions més importants? Com promovem la participació activa de tots els fidels en la litúrgia i en l'exercici de la funció de santificació? Quin espai es dona a l'exercici dels ministeris del lectorat i de l'acollit?

V. CORRESPONSABLES EN LA MISSIÓ

La sinodalitat està al servei de la missió de l'Església, en la qual tots els seus membres estan cridats a participar. Atès que tots som deixebles missioners, de quina manera es convoca cada batejat per a ser protagonista de la missió? Com sosté la comunitat els seus propis membres compromesos en un servei en la societat (en el compromís social i polític, en la investigació científica i en l'ensenyament, en la promoció de la justícia social,

en la tutela dels drets humans i en la cura de la Casa comuna, etc.)? Com els ajuda a viure aquests compromisos des d'una perspectiva missionera? Com es realitza el discerniment sobre les opcions que es refereixen a la missió i a qui hi participa? Com s'han integrat i adaptat les diverses tradicions en matèria d'estil sinodal, que constitueixen el patrimoni de moltes Esglésies, en particular les orientals, en vista d'un eficaç testimoni cristià? Com funciona la col·laboració en els territoris on estan presents diferents Esglésies *sui iuris* diverses?

VI. DIALOGAR EN L'ESGLÉSIA I EN LA SOCIETAT

El diàleg és un camí de perseverança, que comprèn també silencis i patiments, però que és capaç de recollir l'experiència de les persones i dels pobles. Quins són els llocs i les modalitats de diàleg dins de la nostra Església particular? Com s'afronten les divergències de visions, els conflictes i les dificultats? Com promovem la col·laboració amb les diòcesis veïnes, amb i entre les comunitats religioses presents en el territori, amb i entre les associacions i moviments laicals, etc.? Quines experiències de diàleg i de tasca compartida portem endavant amb els creients d'altres religions i amb els qui no creuen? Com dialoga l'Església i com aprèn d'altres instàncies de la societat: el món de la política, de l'economia, de la cultura, de la societat civil, dels pobres...?

VII. AMB LES ALTRES CONFESIONS CRISTIANES

El diàleg entre els cristians de diverses confessions, units per un sol baptisme, té un lloc particular en el camí si-

nodal. Quines relacions mantenim amb els germans i les germanes de les altres confessions cristianes? A quins àmbits es refereixen? Quins fruits hem obtingut d'aquest «caminar junts»? Quines són les dificultats?

VIII. AUTORITAT I PARTICIPACIÓ

Una Església sinodal és una Església participativa i corresponsable. Com s'identifiquen els objectius que s'han d'assolir, el camí per aconseguir-los i els passos que cal fer? Com s'exerceix l'autoritat dins de la nostra Església particular? Quines són les modalitats de treball en equip i de corresponsabilitat? Com es promouen els ministeris laïcals i l'assumpció de responsabilitat per part dels fidels? Com funcionen els organismes de sinodalitat a nivell de l'Església particular? Són una experiència fecunda?

IX. DISCERNIR I DECIDIR

En un estil sinodal es decideix per discerniment, sobre la base d'un consens que neix de la comuna obediència a l'Esperit. Amb quins procediments i amb quins mètodes discernim junts i prenem decisions? Com es poden millorar? Com promovem la participació en les decisions dins de comunitats jeràrquicament estructurades? Com articulem la fase de la consulta amb la fase deliberativa, el procés de decisió (*decision-making*) amb el moment de la presa de decisions (*decision-taking*)? De quina manera i amb quins instruments promovem la transparència i la responsabilitat (*accountability*)?

X. FORMAR-SE EN LA SINODALITAT

L'espiritualitat de caminar junts està destinada a ser un principi educatiu per

a la formació de la persona humana i del cristià, de les famílies i de les comunitats. Com formem les persones, en particular aquelles que tenen funcions de responsabilitat dins de la comunitat cristiana, per a fer-les més capaces de «caminar junts», escoltar-se recíprocament i dialogar? Quina formació oferim per al discerniment i per a l'exercici de l'autoritat? Quins instruments ens ajuden a llegir les dinàmiques de la cultura en la qual estem immersos i l'impacte que elles tenen sobre el nostre estil d'Església?

Per a contribuir a la consulta

31. L'objectiu de la primera fase del camí sinodal és afavorir un ampli procés de consulta per a recollir la riquesa de les experiències de sinodalitat viscudes, amb les diferents articulacions i matisos, implicant els pastors i els fidels de les Esglésies particulars a tots els nivells, a través de mitjans més adequats segons les específiques realitats locals: la consulta, coordinada pel bisbe, està dirigida «als preveres, als diaques i als fidels laics de les seves Esglésies, tant individualment com associats, sense descuidar les precioses aportacions que poden venir dels Consagrats i Consagrades» (EC, n. 7). De manera particular es demana l'aportació dels organismes de participació de les Esglésies particulars, especialment el Consell presbiteral i el Consell pastoral, a partir dels quals veritablement «pot començar a prendre forma una Església sinodal». ²¹ Serà igualment valuosa la contribució de les altres realitats eclesials a les quals s'enviarà el Document Preparatori, com també d'aquells que desitgin enviar directament la seva pròpia aporta-

ció. Finalment, serà de fonamental importància que trobi espai també la veu dels pobres i dels exclosos, no sols de qui té algun rol o responsabilitat dins de les Esglésies particulars.

32. La síntesi, que cada una de les Esglésies particulars elaborarà al final d'aquest treball d'escolta i discerniment, constituirà la seva aportació al camí de l'Església universal. Per tal de fer més fàcils i sostenibles les fases successives del camí, és important tractar de condensar els fruits de la pregària i de la reflexió en una síntesi d'unes deu pàgines com a màxim. Si fos necessari per a contextualitzar-les o explicar-les millor, es podran adjuntar altres textos com annexos. Recordem que la finalitat del Sínode, i per tant d'aquesta consulta, no és produir documents, sinó «fer que germinin somnis, suscitar profecies i visions, fer florir esperances, estimular la confiança, embenar ferides, entreteixir relacions, resuscitar una aurora d'esperança, aprendre els uns dels altres, i crear un imaginari positiu que il·lumini les ments, enardeixi els cors, doni força a les mans».²²

Sigles

CTI Comissió Teològica Internacional
 DV Concili Vaticà II, Const. Dogm. *Dei Verbum* (18 de novembre de 1965)
 EC Francesc, Const. Ap. *Episcopalis communio* (15 de setembre de 2018)
 EG Francesc, Exhort. Ap. *Evangelii gaudium* (24 de novembre de 2013)
 FT Francesc, Cart. Enc. *Fratelli tutti* (3 d'octubre de 2020)
 GS Concili Vaticà II, Const. Past. *Gaudium et spes* (7 de desembre de 1965)
 LG Concili Vaticà II, Const. Dogm. *Lumen*

gentium (21 de novembre de 1964)
 LS Francesc, Cart. Enc. *Laudato si'* (24 de maig de 2015)
 UR Concili Vaticà II, Decr. *Unitatis redintegratio* (21 de novembre de 1964)

Notes

1. Francesc, *Discurs per a la Comemoració del 50è aniversari de la institució del Sínode dels Bisbes* (17 d'octubre de 2015).
2. Cf. <http://www.synod.va/>
3. Francesc, *Carta al Poble de Déu* (20 d'agost de 2018), preàmbul.
4. *Ivi*, n. 2.
5. *Ivi*.
6. *Ivi*.
7. Francesc, *Discurs per a la Comemoració del 50è aniversari de la institució del Sínode dels Bisbes* (17 d'octubre de 2015).
8. CTI, *La sinodalitat en la vida i en la missió de l'Església* (2 de març de 2018), 3.
9. *Ivi*.
10. *Ivi*, n. 6.
11. Cebrià, *De Oratione Dominica*, 23: PL 4, 553.
12. Agustí, *Epistola* 194, 31: PL 33, 885.
13. Joan Crisòstom, *Explicatio in Psalmum* 149: PG 55, 493.
14. CTI, *La sinodalitat en la vida i en la missió de l'Església*, n. 6.
15. Francesc, *Discurs per a la Comemoració del 50è aniversari de la institució del Sínode dels Bisbes* (17 d'octubre de 2015).
16. CTI, *La sinodalitat en la vida i en la missió de l'Església*, n. 69.
17. *Regula S. Benedicti*, III, 3.

18. Francesc, *Discurs per a la Comemoració del 50è aniversari de la institució del Sínode dels Bisbes*.
19. CTI, *La sinodalitat en la vida i en la missió de l'Església*, n. 70.
20. *Ivi*.
21. Francesc, *Discurs per a la Comemoració del 50è aniversari de la institució del Sínode dels Bisbes* (17 d'octubre de 2015).
22. Francesc, *Discurs a l'inici del Sínode dedicat als joves* (3 d'octubre de 2018).

Vademècum Sínode 2021-2023 “Per una Església sinodal: comunió, participació, missió”

[Text íntegre en castellà](#)

Sínode 2021-2023. Etapa diocesana al Bisbat de Sant Feliu de Llobregat

El papa Francesc ha convocat un Sínode de bisbes per a l'any 2023. Però, abans de la reunió a Roma dels bisbes representants, vol que a cada Església local, a cada diòcesi, hi hagi una etapa prèvia de preparació i consulta al poble de Déu.

QUÈ ÉS UN SÍNODE?

El Sínode de bisbes és una institució permanent, creada pel papa Pau VI, l'any 1965, acollint els desitjos dels bisbes participants en el Concili Vaticà II de mantenir viva en l'Església l'experiència de col·legialitat viscuda en aquells anys del Concili.

Els Sínodes els convoca el Papa per tractar temes determinats de la vida de l'Església amb els bisbes escollits com a representants de les diòcesis d'arreu del

món.

La paraula Sínode ve del grec i es compon de la partícula **syn** que vol dir **junts** i del nom **hodos** que vol dir **camí**. O sigui, dit planerament: **caminar junts**.

En aquesta perspectiva, viure una Església sinodal és molt més que l'organització d'unes reunions en un moment determinat, significa una experiència global i habitual de caminar junts com a Església, tots els seus membres, cadascun amb la seva identitat i missió, però formant plegats el poble de Déu, la comunitat de deixebles del Senyor Jesús, per dur a terme la missió que el mateix Senyor ens encomana: treballar perquè es faci la seva voluntat i vingui a nosaltres el seu Regne.

REFERÈNCIES EN L'ESCRITURA

En les pàgines dels Evangelis i dels Fets dels Apòstols trobem multitud d'exemples i de referències d'aquesta manera de procedir. Com a exemple, trobem als Actes dels Apòstols l'anomenat Concili de Jerusalem (Ac 15, 1-35).

“Alguns que havien baixat de la Judea ensenyaven als germans «Si no us circumcideu segons la usança de Moisès, no us podreu salvar». Com que es produí una dissensió i una disputa no pas petita de Pau i Bernabé contra ells, decidiren que Pau, Bernabé i alguns altres pugessin a Jerusalem a trobar els apòstols i els ancians per tractar la qüestió. Acomiadats, doncs, per l'església, travessaren la Fenícia i la Samària, bo i explicant la conversió dels pagans, i causaven una gran alegria a tots els germans.

Arribats a Jerusalem, foren rebuts per

l'església, els apòstols i els ancians, i contaren tot allò que Déu havia fet amb ells. Però s'aixecaren alguns de la secta dels fariseus que havien cregut i deien: Cal circumcidar-los i manar-los que observin la Llei de Moisès.

Aleshores es reuniren els apòstols i els ancians per examinar la qüestió.”

UN COP MÉS L'ESGLÉSIA ENS PREGUNTA. ELS TEMES D'AQUEST SÍNODE

No és la primera vegada en els temps recents que es fan aquestes preguntes i consultes al Poble de Déu.

Segons l'edat de la nostra vida eclesial, podem recordar l'immediat post-Concili Vaticà II i la seva aplicació a les nostres comunitats. O l'Assemblea del Poble de Déu –antiga arxidiòcesi de Barcelona– dels anys 1979-1981. O el Concili Provincial Tarraconense del 1995.

Són moments que han marcat aquest caminar junts, amb plasmacions diverses. Sempre demanant la llum de l'Esperit, moltes iniciatives evangelitzadores i de vida eclesial han anat endavant. Altres, per raons diverses també, no han tingut recorregut. Tot allò que ve de Déu, tard o d'hora, acaba aflorant i donant el seu fruit.

També en la història recent de la nostra diòcesi de Sant Feliu de Llobregat podem recordar moments en què ens hem plantejat com a comunitat alguns punts i objectius que ara en aquesta convocatòria del Sínode se'ns tornen a proposar. Al 2018-2019 ens plantejàrem com a objectiu diocesà precisament el tema de la Sinodalitat. Tot veient que el camí vers la Sinodalitat no és cap altre que el de “Créixer vers la plenitud del Crist”, ens hem proposat aquest objectiu el 2019-2020 i el

2020-2021. La convocatòria del Sínode no és anar endarrere, sinó una forma concreta de créixer, un exercici que ens ajudi a posar en pràctica la Sinodalitat.

ELS TEMES D'AQUEST SÍNODE SÓN:

La mateixa SINODALITAT: Aprofundir en el contingut, l'espiritualitat, l'estil i la pràctica de caminar junts com a Església.

LA COMUNIÓ: Condició indispensable, viure les dimensions de comunió amb Déu i amb els germans, en Església

LA PARTICIPACIÓ: Saber que som part del poble de Déu com a batejats i que tenim una implicació en la vida i acció de la nostra Església, a nivell proper (parròquia, comunitat) i més ampli.

LA MISSIÓ: Una dimensió que de vegades no hem tingut prou present. Però que forma part indispensable de la vida cristiana i de la comunitat.

COM PODREM TREBALLAR TOT AIXÒ A LA NOSTRA DIÒCESI

Diguem “SÍ” al papa Francesc: Siguem sinodals!

El camí es fa tot caminant. Es participa tot participant. Una forma de caminar cap a una Església sinodal és fer sentir la nostra veu quan se'ns demana i ara l'Església, per mitjà del nostre papa Francesc, ens ho ha demanat.

És cert que alguns cristians, degut a la seva major implicació en el govern o en la pastoral de les comunitats cristianes, poden donar una resposta més acurada i més àmplia. Per això als Consells i a les Delegacions de la nostra diòcesi se'ls demanarà una reflexió més acurada sobre un seguit d'aspectes que ens ajudin a fer

de la nostra diòcesi una Església particular més sinodal.

També es celebrarà una **“Eucaristia d’Inici del Sínode”** (el 17 d’Octubre a les 18:00 a la Catedral de Sant Llorenç) i un **“Acte de Cloenda del treball sinodal a la nostra diòcesi”** en temps pasqual. Degut al fet de la pandèmia, potser sols podran assistir-hi una representació de les parròquies o arxiprestats.

Però, això sí, tots els cristians de la nostra diòcesi, sense exclusió, estem invitats a fer nostre un Sínode que, si el vivim, ens pot ajudar a créixer en Comunió, Participació i Missió. Per això proposem a totes les parròquies del Bisbat de Sant Feliu, als seus consells pastorals, grups i moviments, tres iniciatives.

1. **Fem present el Sínode a les nostres litúrgies.**

La nostra Delegació de Litúrgia ens anirà enviant, per al diumenge d’Inauguració del Sínode (17/10/2021) i durant el temps que duri el Sínode, uns suplementes amb la Pregària Oficial del Sínode, monicions, pregària dels fidels... Fem-ho servir a les nostres litúrgies.

2. **Seguim els treballs del Sínode.**

Des de la nostra Delegació de Mitjans de Comunicació (web, Full Dominical, Newsletter, comunicats,...) s’anirà donant l’oportuna informació referent al Sínode, al seu contingut teològic i pastoral, als treballs que es vagin fent a les parròquies, arxiprestats, a les delegacions i altres realitats de la nostra diòcesi. Per mantenir aquesta tensió sinodal invitem els rectors a posar en les cartelleres de les seves respectives parròquies una fotocòpia ampliada d’aquestes notícies.

3. **Responem a un petit qüestionari.**

Com a signe que mostri la nostra ac-

ceptació a aquesta invitació a la Sinodali-
tat, us proposem convocar a cada parrò-
quia una “Assemblea Parroquial” on tots
els assistents, en grups amb un secretari,
responguin el petit qüestionari que us
oferim a continuació, basat en el que ens
proposa el “Document Preparatori” del
Sínode. El “quan” i el “com” d’aquesta
Assemblea, així com la possibilitat de tre-
ballar-la prèviament amb els consells o
grups parroquials, dependrà de la reali-
tat humana i pastoral de cada parròquia.
El Consell Pastoral Parroquial o el rector
poden fer una síntesi de les respostes i
fer-les arribar al Consell Pastoral Arxipres-
tal o a l’Arxiprest.

PETIT QÜESTIONARI SOBRE LA SINODALI- TAT (CAMINAR JUNTS)

1. **¿Vivim a la nostra parròquia (grup, comunitat,...) el fet de “caminar junts”? ¿Quins fets o quines realitats existents ens ajuden a sentir que caminem junts? ¿Quins fets o quines realitats impedeixen o dificulten que puguem caminar junts?**
2. **A nivell personal, ¿quines passes em suggereix l’Esperit per créixer en comunió amb els qui caminen juntament amb mi? A nivell de parròquia (grups, comunitat,..), ¿hi hauria alguna iniciativa o proposta que ens pogués ajudar a créixer en aquest viure que “caminem junts”?**

PREGÀRIA DEL SÍNODE

Aquesta pregària es pot utilitzar àmpliament a tota la fase diocesana del Procés Sinodal. També es pot incorporar a la celebració litúrgica d’Obertura del Sínode

a les Esglésies locals el 17 d'octubre. Atribuïda a sant Isidor de Sevilla (560-636), s'ha utilitzat tradicionalment en Concilis i Sínodes durant centenars d'anys. La versió següent està dissenyada específicament per al camí Sinodal de l'Església de 2021 a 2023.

Som aquí, Esperit Sant,
reunits en el vostre nom.
Vós que sou el nostre veritable conseller:
veniu a nosaltres,
doneu-nos suport,
entreu als nostres cors.
Ensenyeu-nos el camí,
mostreu-nos com assolir la meta.
Impediu que perdem
el rumb com a persones
dèbils i pecadores.
No permeteu que
la ignorància ens porti per falsos camins.
Concediu-nos el do del discerniment,
perquè no deixem que les nostres accions es guïïn
per prejudicis i falses consideracions.
Conduïu-nos a la unitat en Vós,
perquè no ens desviem del camí de la veritat i la justícia,
sinó que en el nostre pelegrinatge terrenal ens esforcem per assolir la vida eterna.
Us ho demanem a Vós,
que obreu en tot temps i lloc,
en comunió amb el Pare i el Fill
pels segles dels segles. Amén.

Us animen a no desaprofitar aquesta oportunitat de mostrar el nostre amor envers la nostra Església. Ànims!

CRÒNICA DIOCESANA

SETEMBRE

1 de setembre. Inici del Temps de la Creació 2021: Jubileu per la Terra. Una casa per a tots? Renovant l'Oikos de Déu.

3 de setembre. Reunió del Consell episcopal, a la Casa de l'Església.

4 de setembre. Jornada de formació sobre el Testament vital. Organitzat per les delegacions de Pastoral de la Salut i Família i Vida, a la Casa de l'Església. Reunió retransmesa per Streaming.

6 de setembre. Missa d'inauguració del curs acadèmic al Seminari Conciliar de Barcelona i amb la presència del cardenal i bisbes auxiliars de Barcelona. Tot seguit, amb els seminaristes, comparteixen el sopar.

9 de setembre. Trobada d'inici de curs dels seminaristes de Sant Feliu de Llobregat amb el bisbe Agustí, a la Casa de l'Església.

10 de setembre. Trobada d'inici de curs dels treballadors de la Cúria diocesana amb el bisbe Agustí, a la Casa d'espiritualitat Santa Maria, de Lavern (Subirats).

12 de setembre. El bisbe Agustí presi-

deix l'Eucaristia a la Parròquia Sant Josep Obrer de Sant Boi de Llobregat i confereix el sagrament de la Confirmació.

El Bisbe Agustí presideix l'Eucaristia a la Catedral, en l'aniversari de la creació de la Diòcesi i inici del ministeri episcopal.

14 de setembre. Reunió del Moviment Vida Creixent, a la Casa de l'Església.

15 de setembre. Mn. Josep M. Domingo, Vicari general, assisteix a la trobada de la Conferència Episcopal Espanyola sobre els serveis diocesans d'atenció a les víctimes d'abusos sexuals de menors, Madrid, seu de la CEE.

16 de setembre. El bisbe Agustí saluda els assistents a la reunió de delegats de missions de Catalunya presidits pel bisbe Enric Benavent, a la Casa de l'Església.

17 de setembre. Reunió del Consell episcopal, a la Casa de l'Església.

18 de setembre. El bisbe Agustí presideix l'Eucaristia de la celebració del 20è aniversari de la Hermandad del Santo Cristo de la Agonía, de Sant Boi de Llobregat, a la Parròquia de Sant Josep Obrer, de Sant Boi de Llobregat.

19 de setembre. Jornada Mundial del Turisme.

21 de setembre. Reunió telemàtica de delegats de Pastoral vocacional de la Conferència Episcopal Tarraconense.

Reunió de la Pastoral del Lleure, a la Casa de l'Església.

22 de setembre. Reunió Delegació de Pastoral Vocacional, a la Casa de l'Església.

Reunió del Consell episcopal, a la Casa de l'Església.

24 de setembre. El bisbe Agustí presideix l'Eucaristia de la festa de la Mare de Déu de la Mercè, Patrona de la Província Eclesiàstica de Barcelona, a la Basílica de la Mare de Déu de la Mercè, de Barcelona on concelebraren el bisbe de Terrassa i els bisbes auxiliars de Barcelona. Tot seguit comparteixen el dinar amb la comunitat de mercedaris.

Celebració de l'Eucaristia presidida pel bisbe Sergi Gordo, auxiliar de Barcelona, amb el ritu de l'admissió a ordes d'un grup de seminaristes de Barcelona i el seminarista, Manuel Rodríguez, de Sant Feliu de Llobregat, a la Basílica de la Mare de Déu de la Mercè, de Barcelona.

26 de setembre. 107a Jornada Mundial del Migrant i del Refugiat, amb el lema: Cap a un nosaltres cada vegada més gran.

29 de setembre. El bisbe Agustí presideix la reunió de delegats d'inici de curs, a la Casa de l'Església.

30 de setembre. El bisbe Agustí presideix la reunió d'inici de curs d'arxiprestos, a l'ermita de la Mare de Déu de Bruguers.

Càritas diocesana. Trobada educadors reforç escolar, a la Casa de l'Església.

OCTUBRE

1 d'octubre. Reunió del Consell episcopal, a la Casa de l'Església.

El bisbe Agustí participa en el dinar amb els germans de Sant Joan de Déu, en la celebració del 125è aniversari de l'arribada Sant Benito Menni i 10è de l'Hospital general de Sant Joan de Déu, de Sant Boi de Llobregat.

Càritas diocesana. Trobada de referents de programes, a la Casa de l'Església.

2 d'octubre. El bisbe Agustí presideix el Pelegrinatge de convivència hospitalària de l'Hospitalitat de Lourdes de la Província Eclesiàstica de Barcelona, a Montserrat.

3 d'octubre. El bisbe Agustí presideix la XXV Trobada catalana de portants del Sant Crist, a Vilafranca del Penedès.

4 d'octubre. El bisbe Agustí presideix l'Eucaristia de cloenda del "Temps de la Creació", a la capella de la Casa de l'Església.

Càritas diocesana. Trobada institucional treballadors, a la Casa de l'Església.

5 d'octubre. El bisbe Agustí concelebra en l'Eucaristia d'inici de curs de l'Ateneu Sant Pacià i en l'acte inaugural, al Seminari Conciliar de Barcelona.

5-6 d'octubre. El bisbe Agustí participa en la reunió de bisbes de la Conferència Episcopal Tarraconense, al Seminari Conciliar de Barcelona.

7 d'octubre. Reunió del Consell presbiteral, a la Casa de l'Església.

8 d'octubre. El bisbe Agustí presideix l'Eucaristia en la Festa anticipada de la Mare de Déu del Pilar, patrona de la Guàrdia Ci-

vil al quarter de Sant Andreu de la Barca.

Reunió del Consell episcopal, a la Casa de l'Església.

9 d'octubre. Reunió del Consell Pastoral Diocesà, a la Casa de l'Església.

El bisbe Agustí presideix l'Eucaristia a la Basílica de Santa Maria de Vilafranca del Penedès i confereix el sagrament de la Confirmació.

10 d'octubre. El bisbe Agustí presideix la XIV Trobada diocesana d'inici de curs i enviament de catequistes, amb el lema: El qui està en mi i jo en ell dona molt de fruit (Jn 15, 5), a la Casa de l'Església.

12 d'octubre. El bisbe Agustí presideix l'Eucaristia a la Catedral, en la Festa de Sant Rarimi, compatró de la Catedral-Paròquia de Sant Llorenç.

13 d'octubre. El bisbe Agustí concelebra en la celebració de l'Eucaristia de la Benedicció abacial, del nou Abat de Montserrat, Manel Gasch, a Montserrat.

El bisbe Agustí rep a Mons. Juan Domingo Beká Esomo Ayang, Bisbe de Mongomo (Guinea Ecuatorial).

15 d'octubre. Reunió del Consell Presbiteral, a la Casa de l'Església.

16 d'octubre. El bisbe Agustí presideix la trobada d'inici de curs per a mestres i professors cristians i de religió, a la Casa de l'Església.

17 d'octubre. El bisbe Agustí presideix

l'Eucaristia a la catedral en l'inici de la fase diocesana del Sínode de bisbes: Per una Església sinodal: comunió, participació i missió.

18 d'octubre. El bisbe Agustí presideix la reunió del Consell d'Assumptes econòmics, a la Casa de l'Església.

El bisbe Agustí presideix la reunió del Col·legi de Consultors, a la Casa de l'Església.

19 d'octubre. Trobada d'inici de curs de preveres i diaques, a la Casa de l'Església.

Reunió del Moviment de Vida Creixent, a la Casa de l'Església.

Càritas diocesana. Inici del curs de neteja de despatxos i oficines, a la Casa de l'Església.

20 d'octubre. Reunió del bisbe Agustí amb els preveres i diaques de l'Arxiprestat de Bruguers, amb motiu de la Visita ad Limina, a l'ermita de la Mare de Déu de Bruguers.

21 d'octubre. Càritas diocesana. Trobada d'inici de curs del Consell de Càritas, a la Casa de l'Església.

El bisbe Agustí presideix la reunió plenària del Secretariat Interdiocesà de Santuaris de la Conferència Episcopal Tarraconesa, a la Casa de l'Església.

22 d'octubre. Reunió del Consell episcopal, a la Casa de l'Església.

El bisbe Agustí presideix l'Eucaristia a la

capella de l'escola de la Sagrada Família de Gavà i confereix el sagrament de la Confirmació.

Trobada Fundació ACOES HONDURAS, a la Casa de l'Església.

23 d'octubre. El bisbe Agustí presideix la trobada dels Consells d'economia parroquials, amb motiu de la Jornada de Germanor, a la Casa de l'Església.

El bisbe Agustí presideix l'Eucaristia a la Parròquia de Sant Joan Baptista de Vila-decans, on confereix el sagrament de la confirmació a un grup de joves i adults.

24 d'octubre. Jornada Mundial per l'evangelització dels pobles. DOMUND.

El bisbe Agustí presideix l'Eucaristia a la Parròquia de Sant Vicenç Màrtir, de Sant Vicenç dels Horts i confereix el sagrament de la Confirmació.

El bisbe Agustí presideix l'Eucaristia a la catedral i confereix l'orde del presbiteral a Mn. Xavier Montané Blázquez.

25-28 d'octubre. Jornades de Formació i Animació Pastoral. Vicaria del Penedès, Anoia, Garraf. Església en Sínode, reptes d'avui. Vicaria del Penedès, Anoia, Garraf, a Vilafranca del Penedès.

26 d'octubre. Trobada de rectors que acullen seminaristes, al Seminari Conciliar de Barcelona.

28 d'octubre. Reunió del bisbe Agustí amb els preveres i diaques de l'Arxiprestat de Garraf, amb motiu de la Visita ad Limina.

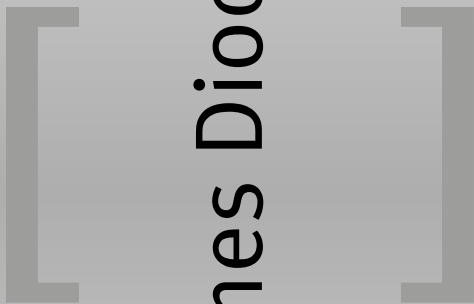
Delegació de Pastoral vocacional. Pregària Vocacional, a la Catedral.

29 d'octubre. Reunió del Consell episcopal, a la Casa de l'Església.

30 d'octubre. El bisbe Agustí concelebra en l'Eucaristia de beatificació dels màrtirs operaris, a la Catedral de Tortosa.

31 d'octubre. El bisbe Agustí presideix l'Eucaristia a la Parròquia de Santa Maria d'Olesa de Montserrat, on confereix el sacrament de la confirmació.

Organismes Diocesans

VICARIA DEL PENEDÈS-ANOIA- GARRAF

XXVI Jornades de formació i animació pastoral a Vilafranca

Família – Eutanàsia i testament vital – Sínode – Ecologia integral. Aquests han estat els quatre plats forts que s'han abordat a les tradicionals jornades formatives de la tardor que s'han realitzat per a la Vicaria del Penedès-Anoia-Garrafa de dilluns 25 d'octubre i fins dijous 28, cada dia a les 21h a la sala Mn. Vinyeta dels locals parroquials de Santa Maria, de Vilafranca del Penedès.

- **FAMÍLIA.** Estem vivint l'Any Família *Amoris Laetitia*, des del 19 de març 2021 fins al 26 de juny 2022 i el matrimoni format per Samuel Segura i Laura Orri exposaran el projecte del papa Francesc en *Amoris Laetitia* dilluns 25.
- **EUTANÀSIA I TESTAMENT VITAL.** Després de l'entrada en vigor de la llei d'eutanàsia, el passat 25 de juny, i a fi de promoure i divulgar una cultura de la vida s'estan realitzant moltes iniciatives per informar i formar al voltant del que és l'eutanàsia, les cures paliatives i el testament vital. Margarita Bofarull, RSCJ, serà la ponent convidada per tractar aquests temes dimarts dia 26.
- **SÍNODE.** Fa pocs dies el papa Fran-

cesc va iniciar el Sínode 2021-2023 a Roma i diumenge passat va tenir lloc l'apertura a cada diòcesi del món. Mn. Daniel Palau, membre de la comissió diocesana d'acollida del Sínode, parlarà dels tres ítems, comunió – participació – missió, dimecres 27 d'octubre.

- **ECOLOGIA INTEGRAL.** La conversió ecològica integral està a l'agenda de la societat, de la política i també de l'Església. Carles Armengol exposarà quin és "El camí *Laudato Si'*" del papa Francesc", després de sis anys de la publicació d'aquesta encíclica. Serà dijous 28 d'octubre.

Totes les sessions han tingut una bona afluència de participants, entorn del centenar cada dia; la ponència de Margarita Bofarull, RSCJ, sobre eutanàsia i testament vital va ser la més concorreguda, amb l'assistència de 132 persones, cosa que denota la importància i la bona acollida d'aquestes temàtiques entre els fidels.

VICARIA JUDICIAL - TRIBUNAL ECLESIASTIC

Poble de Déu: Sentit jurídic-eclesial

(article publicat al Full Dominical 3-10-2021)

La rúbrica que precedeix el Llibre II del Codi de Dret Canònic (1983) és molt significativa: “El Poble de Déu”. Reuneix una tercera part del cànons i és l’espina dorsal del cos jurídic: “fidels”, “associacions”, “constitució de l’Església”, “vida consagrada”. El mateix Llibre de l’anterior codi (1917) feia servir el rètol “De les persones”. La diferència de la nova expressió no és pas secundària. Ans al contrari, és més eclesial a la llum del Concili Vaticà II. Podem afirmar que aquest nou títol del codi actual és tot un complement paral·lel del magisteri conciliar, estatut jurídic de les persones i estructura eclesial de govern més comunitària. No un conjunt anàrquic de gent. Sentir-se “Poble” implica fer camí conjunt cap una mateixa finalitat social. Hi ha “Poble” quan tots els seus membres accepten una mateixa autoritat –legislativa, judicial, executiva– que condueix tota la comunitat vers el bé comú. Universalitat orgànica de persones i institucions.

Se’n poden derivar tres grans principis, d’aquesta categoria universal:

1. Igualtat. L’Església és un “Poble” de batejats i les responsabilitats eclesials dels seus membres no fan més “fidels”

uns que els altres. Igualtat –no és pas uniformitat– que es concreta de forma plural sense ofegar aquell denominador comú.

2. Sinodalitat. Una Església que respecta i promou l’estil propi de cada cristià, el carisma de cada institució o agrupació de fidels. Tots fan el mateix camí seguint el guiatge dels seus Pastors. Cap batejat deixat a la “via morta”.

3. Diaconia. Carisma bàsic i universal, no pas encerclat en uns quants clergues. Cada batejat, des del seu lloc, fa “Poble de Déu” amb sentit solidari de responsabilitat.

En definitiva: “tots els cristians són igualment cridats a la santedat, la mateixa per a tots” (*Lumen Gentium*, nº 32, 41) sense menysprear el “dret connatural a l’Església catòlica, visible i espiritual alhora: es tracta d’una realitat complexa, feta d’un element humà i d’un altre diví” (Dr. Jubany, pròleg al *Codi de Dret Canònic*, Abadia de Montserrat, 1983).

ADMINISTRACIÓ ECONÒMICA

Carta de l'ecònom als rectors i membres dels Consells parroquials d'economia

Sant Feliu de Llobregat, 8-10-2021

Benvolgut rector i membres del Consell parroquial d'economia,

Rebeu una cordial salutació a l'inici d'aquest nou curs. En relació a la carta que us vaig enviar el passat mes de juliol on, entre altres referències, us informava de la trobada que estem preparant amb els Consells d'economia de les nostres parròquies, en relació a la Jornada de Germanor del diumenge 7 de novembre de 2021, us comento el següent:

El lema de la Jornada de Germanor d'enguany és: "Som allò que tu ens ajudes a ser. Amb tu, som una gran família"

La trobada està programada pel dissabte 23 d'octubre, de 10.00 h. a 13.15 h, a la Casa de l'Església, amb el següent ordre del dia:

10.00 h. Acollida.

10.15 h. Paraules de benvinguda del bisbe Agustí, presentació i pregària.

10.30 h. Mn. Rafael Galofré (Ecònom)

11.00 h. Aportació dels consells, informació econòmica.

11.45 h. Descans

12.15 h. Sr. José María Albalad Aiguabella (Director del Secretariado para el Sostenimiento de la Iglesia de

la CEE)

12.45 h. Precs i preguntes.

13.15 h. Comiat.

Per una altra banda ens agradaria que abans de la trobada, no més tard del 21 d'octubre, trobeu una estona perquè, plegats, contesteu l'enquesta que podeu trobar al següent enllaç:

<https://forms.gle/dbLYZscF9chP8J6g8>

No es tracta simplement de respondre l'enquesta, la proposta és promoure un diàleg al voltant d'aquesta enquesta, que esdevingui enriquidor per tots plegats.

L'equip d'Administració diocesana i jo mateix restem a la vostra disposició per a qualsevol aclariment i necessitat.

Amb la meua cordial salutació, us desitjo un bon inici de curs,

Rafael Galofré i Casas, DP
Ecònom

CONSELL PASTORAL DIOCESÀ

Reunió del 9-10-2021

La reunió presencial del Consell pastoral diocesà del dia 9 d'octubre de 2021 comença a les 10.30 h, a la Casa de l'Església, amb les mesures sanitàries corresponents.

La reunió, que se celebra a l'Auditori de la Casa de l'Església, comença amb la pregària a la Mare de Déu de Montserrat i el cant del Virolai.

A continuació el bisbe Agustí saluda i agraeix la presència dels assistents a la reunió i remarca que la reunió no és sols informativa, sinó sobretot, donar consell, un organisme per escoltar, convidant a mantenir el tarannà d'escoltar, però especialment de discernir. Tot seguit, i continuant amb la referència del Sínode de bisbes, remarca que les seves referències més significatives, ja han estat presents en els nostres objectius diocesans. Tot un esperit amb el repte de transmetre i viure l'esperit sinodal. El Papa ens convida a "reblar el clau" del que nosaltres ja hem insistit repetidament. Parlem del Sínode de nou perquè encara tenim camí a fer. Ens centrarem en allò que és essencial i el paper del Consell pastoral diocesà és fonamental. L'Església particular i universal s'enriquirà de nou.

Tot seguit, després de l'aprovació de l'acta de la reunió del dia 19 de juny de 2021, s'informa de les excuses dels consellers que no han pogut assistir-hi i es recorda el decret de constitució del nou Consell pastoral diocesà amb l'acord de continuar amb els nomenaments dels consellers i conselleres, degut a la pandèmia i la continuació dels assumptes proposat en el Consell.

El assumptes tractats en la reunió han estat els següents: Sínode de bisbes "Per una Església sinodal: comunió, participació i missió" de setembre de 2021 a octubre de 2023. Objectiu diocesà. Obertura de la fase sinodal a la diòcesi, diumenge 17 d'octubre. Catedral: Què significa un Sínode (Caminar junts) i què s'espera dels laics? Amb l'aportació de Mn. Josep M. Domingo, Vicari general i suggeriment de metodologia per acollir i treballar el document preparatori del Sínode, per a presentar la síntesi en el mes d'abril de 2022, amb l'aportació de Mn. Joan Peñafiel, Vicari episcopal. Tot seguit s'informa de la celebració de l'Eucaristia en l'obertura de la fase diocesana sinodal, els proper diumenge 17 d'octubre de 2021, 18.00 h, a la Catedral.

Després d'un descans, es fa present a la reunió, Mn. Xavier Sobrevia, Delegat de Pastoral de la salut amb la informació sobre l'aprovació de la nova llei d'Eutanàsia i el Testament Vital.

Finalment es fan informacions diocesanes i es recorden les reunions del Consell pastoral diocesà, programades pel curs 2021-2022: 12 de març i 18 de juny de 2022. I es suggereix que la sessió del 12

de març de 2022, es dediqui concretament a la resposta del qüestionari del Sínode amb la proposta de treballar, si es pot, la síntesi que haurà arribat de les parròquies.

El Senyor Bisbe agraeix les aportacions i dona per finalitzada la reunió a les 13.00 h.

CONSELL DEL PRESBITERI

Resum reunió 7-10-2021

El passat 7 d'octubre de 2021, va reunir-se de manera ordinària el Consell del Presbiteri. A les paraules de salutació el bisbe Agustí va manifestar l'alegria per poder-nos veure en persona. I va expressar que venim d'una crisi important causada pel coronavirus i per tant hem de centrar la nostra atenció en l'ésser mateix personal del prevere, la seva activitat pastoral.

Tot seguit va aprovar-se l'acta de la reunió anterior.

La primera qüestió que es va tractar al Consell va ser fer un retorn dels passos realitzats en relació al document Vida pastoral, estructures i futur a les parròquies i arxiprestats de Vilafranca – Anoia i Piera-Capellades. Després d'un llarg i enriquidor diàleg vam atendre la segona qüestió, on el bisbe Agustí volia consultar respecte l'estat dels preveres i del presbiteri.

I després del torn obert de paraula i resar a la Mare de Déu, el bisbe Agustí va donar per finalitzat el Consell del Presbiteri.

Delegacions Diocesanes

FAMÍLIA I VIDA

Memòria curs 2021

23 Febrer 2021: Reunió delegats CET.

- La pastoral familiar actualitzada a l'*Amoris Laetitia*.
- Primer anunci i acompanyament a les parelles.
- Propostes per a l'estiu 2021. Acollir els projectes del primer anunci.
- Entre el 14 de març del 2021 i el 26 de juny del 2022 es faran arribar a totes les parròquies i comunitats unes fitxes del Pare Francesc Riu per reflexionar un tema relacionat amb la *Amoris Laetitia*.
- Preparar algunes conferències sobre l'exhortació del papa Francesc *Amoris Laetitia*.

26 Març 2021: Reunió dels delegats amb el Consell episcopal.

Els delegats de Família i vida presenten al Sr. Bisbe i als vicaris episcopals els temes que es poden realitzar a la diòcesi relacionats amb la *Amoris Laetitia*.

- Explicar què és l'exhortació *Amoris Laetitia*.
- Testimonis de matrimonis "El matrimoni com a do de Déu".
- L'amor a la joventut (la seva missió-afectivo/sexual).
- L'eutanàsia. Es va informar sobre

l'aprovació a Espanya de la llei d'eutanàsia i es va parlar de fer alguna activitat sobre el tema. Es recorda que la campanya comença el 18/19 de setembre i comprèn un arc més o menys de 2 o 3 mesos.

- La gent gran com a tresor de la societat i de l'Església.
- Projecte Raquel. Donar-lo a conèixer.

7 Maig 2021: reunió delegats CET.

Aquí es van tractar els punts següents.

- Traspàs de la reunió de delegats a nivell estatal.
  - a- Setmana del matrimoni del 14 al 20 de febrer.
  - b.- Vigília de pregària i renovació del matrimoni.
  - c.- Cinefòrum. Trece tv.
- App per poder fer un temps de pregària a la família.
  - e.- Oració multimèdia.
  - f.- Ruta romàntica.

Es donen a conèixer les jornades d'agents de pastoral familiar que es farien al juliol a Guadarrama.

També es va proposar fer xerrades amb les famílies, a les diferents parròquies, a la llum dels diferents vídeos que el Papa enviarà, durant l'any de la família.

Es recorda que en l'itinerari catecumenal que proposa el Papa (com a itinerari de referència) hi ha d'haver uns elements mínims, especialment l'anunci del kerigma.

9 - 11 Juliol 2021: Jornades d'agents de pastoral a Guadarrama.

El nostre bisbat va estar representat pels delegats de família i la secretària de la delegació. El motiu d'aquesta trobada era poder compartir els diferents itinera-

ris que cada diòcesi porta a terme en la preparació al matrimoni. Nosaltres vam presentar el que utilitzem a la nostra parròquia de Sant Josep obrer. També hi va haver diferents ponències per entendre millor allò que el Papa ens demana quan parla d'itinerari de preparació al matrimoni en clau catecumenal.

26 juliol 2021

A les diferents parròquies del nostre bisbat es va celebrar el dia de Sant Joaquim i Santa Anna, amb un record especial en el dia dels avis, com a signe i tresor de la societat i de l'Església.

3 agost 2021

Reunió dels delegats de família amb el Sr. Bisbe (Juan Antonio i Maite i Mn. Xavier Sobrevia) per tractar quines accions podem dur a terme arran de la recent aprovació al congrés de la llei de l'eutanàsia. Es van arribar als acords següents.

- Fer una formació el dissabte 4 de setembre amb dos ponents: Clara Gutiérrez, metgessa i membre del PAE a la comarca del Baix Llobregat, per parlar sobre l'eutanàsia i la de Mn. Xavier Sobrevia per parlar del testament vital.
- Cal concretar 2 o 3 matrimonis per fer-ne la màxima difusió en els arxiprestats respectius.
- Els dies 18 i 19 de setembre a nivell parroquial, es va fer una campanya a la nostra diòcesi per sensibilitzar la gent sobre el tema de l'eutanàsia i el testament vital.
- Fer un comunicat de la CET sobre el tema.

4 setembre 2021

Es fa una formació sobre el tema de l'eutanàsia i el testament vital a la Casa de l'Església. Presencialment hi assisteixen unes 70 persones i unes altres 50 en línia. Es reparteixen uns tríptics sobre l'eutanàsia i també els fulls del testament vital de la CEE.

Octubre/Novembre 2021

En el mes d'octubre-novembre es fan dues ponències a càrrec del matrimoni de la parròquia de Sant Josep Obrer, Samuel Segura i Laura Orri, sobre l'exhortació apostòlica *Amoris Laetitia*, que van tenir lloc, la primera a Vilafranca del Penedès i la segona a Sant Feliu de Llobregat.

26 de Desembre 2021

Per finalitzar el 26 de desembre a la catedral de Sant Feliu es celebra l'Eucaristia amb el bisbe Agustí, i es fa una menció especial al dia de la Sagrada Família.

PASTORAL VOCACIONAL

Comença el curs al Seminari Conciliar

Dilluns dia 6 va tenir lloc la celebració de l'Eucaristia amb què es donava inici al nou curs 2021-22 al Seminari que acull els seminaristes de les diòcesis de Barcelona i Sant Feliu de Llobregat. Enguany s'estrenen set seminaristes nous: sis de Barcelona i un de Sant Feliu, que es diu Juan Eusebio Brea i prové de Castelldefels.

La missa va ser presidida pel bisbe Agustí Cortés i concelebrada pel bisbe auxiliar Sergi Gordo i pel cardenal Joan Josep Omella, que va fer l'homília, juntament amb l'equip de formadors del Seminari. Després de l'eucaristia, tots els seminaristes van acabar la celebració del nou curs amb un àpat, acompanyats del cardenal, els bisbes i tot l'equip de formadors. En aquest moment es va anunciar ja la propera ordenació presbiteral del nostre diaca Mn. Xavier Montané, prevista per al 24 d'octubre 2021 a la Catedral de Sant Llorenç.

En aquest context d'inici de curs, dijous 9 de setembre hi ha prevista una trobada dels vuit seminaristes actuals de Sant Feliu de Llobregat amb el bisbe Agustí, a la Casa de l'Església, amb moments i espais per pregar junts, compartir inquietuds i vivències, i sopar plegats.

Carta de la Delegació de pastoral vocacional als rectors i comunitats religioses de la diòcesi

Sant Feliu de Llobregat, 22-9-2021

Benvolgut/da,

Rep una cordial salutació de l'Equip de la Delegació diocesana de Pastoral Vocacional, desitjant-te un bon curs 2021-2022.

Tot seguit trobaràs informació de les activitats i, juntament amb aquesta carta, reps el document "La Vocació cristiana" que és una ajuda per discernir i descobrir els talents que Déu ens dona en la nostra vida per posar-los al servei dels germans. I, tot, en el context del nostre objectiu diocesà de "continuar creixent" amb l'impuls del Sínode de bisbes amb el lema: "Per una Església sinodal: comunió, participació i missió", que ens anirà donant referències, en un camí que hem de fer plegats, com Església particular i universal.

El document "La Vocació cristiana" és una fitxa que et proposem per a treballar-la personalment o en grup.

Tots tenim la urgència de sentir amb claredat la crida que Déu ens fa. Ens ajudarà a enfocar aquest treball, l'Exhortació Apostòlica del papa Francesc, *Christus vivit*, sobre la fe i el discerniment vocacional i concretament el n. 286, on ens diu: «Vull recordar quina és la gran pregunta: Moltes vegades, en la vida, perdem temps demanant-nos: Però qui soc jo? I tu pots demanar-te qui ets i passar tota una vida buscant qui ets. Però demanà't: Per a qui soc jo? Ets per a Déu, sens dubte. Però ell ha volgut que siguis també per als altres, i ha posat en tu molts dons i carismes que no són per a tu, sinó per a altres».

Activitats de la delegació. Curs 2021 - 2022

Cadena de pregària per les vocacions. Mes de novembre, mes vocacional (9, 19 i 29 de novembre)

Durant el mes de novembre acollim, un any més, la Cadena de Pregària per les Vocacions. Temps per a la pregària personal i en comunitat, amb el lema: El somni de la vocació.

Com ja saps aquesta cadena està convocada i coordinada entre les diòcesis amb seu a Catalunya. La nostra, es compromet a continuar la cadena de pregària durant els dies 9, 19 i 29 de novembre de 2022.

Pregària per les vocacions

Cada darrer dijous de mes a les 19.00 h, a la capella de la Casa de l'Església amb la pregària de vespres i adoració eucarística. Si no hi pots assistir, hi podràs participar per Streaming.

Grup de preveres. Reflexió vocacional amb el bisbe Agustí

Continuem aquest espai de reflexió de preveres representants de cada arxiprestat amb el bisbe Agustí i per ajudar-nos a continuar desvetllant la vocació sacerdotal en les nostres comunitats cristianes.

Dia del seminari

Aquesta jornada la celebrarem el diumenge 20 de març de 2022.

Trobada d'escolans

Un espai de trobada preparat pels seminaristes de Sant Feliu de Llobregat i Barcelona, on són convidats els nois i noies que col·laboren com escolans en les nostres comunitats cristianes. La trobada

d'enguany es farà dissabte 30 d'abril de 2022, al Seminari Conciliar de Barcelona.

Jornada mundial de pregària per les vocacions

Aquesta jornada s'escaurà, el IV diumenge de Pasqua, Diumenge del Bon Pastor, 15 de maig de 2022. Aquesta jornada la compartim amb les delegacions de Joventut, Missions i Vida Consagrada.

T'enviarem el material corresponent.

Objectius de la delegació

- Crear un equip de cultura vocacional a la parròquia
- Promoure un espai de pregària vocacional
- Introduir la cultura vocacional als itineraris catequètics
- Generar experiències de servei

Continuem proposant-te les següents accions en el teu grup i comunitat:**Acompanyament**

Ens disposem a enfortir l'opció pastoral de l'acompanyament:

- Acompanyar és un "ser" en relació: obre a la comunicació i al diàleg, crea condicions per reconèixer, interpretar i escollir.
- Acompanyar per a discernir la sensibilitat que abraça tota la vida. Per despertar la sensibilitat vocacional cal desvetllar-ne d'altres: la relacional, la intel·lectual, l'estètica, la moral, la creient...
- El discerniment no és una acció, és la

manera com nosaltres ens situem davant la vida i davant la crida de Déu.

- L'acompanyament crea condicions de possibilitat per a gestionar la pròpia vida, viure de la Paraula, coneixent Jesús i poder prendre decisions.

Espai vocacional. preguem per les vocacions

Continuem fent les pregàries vocacionals, els darrers dijous de mes a les 19h. a la Capella de la Casa de l'Església. Tu també pots participar o crear un espai de pregària vocacional en la teva pregària personal de cada dia i en la teva comunitat cristiana.

Materials i recursos

Per tal de desenvolupar aquesta cultura vocacional als grups i les persones que acompanyem. Des de l'Equip del santfeliu-Jove i la Comunitat d'acompanyants te'ls farem arribar. També ens ho pots demanar...

Equip de la Delegació de pastoral vocacional

Rebeu una cordial salutació de part de tot l'equip de la Delegació diocesana de pastoral vocacional i restem a la vostra disposició. Pots connectar amb nosaltres per telèfon (93 632 76 30) o per correu electrònic: vocacional@bisbatsantfeliu.cat

La vocació cristiana, document de treball de la Delegació de Pastoral Vocacional

La Delegació de pastoral vocacional t'ofereix aquest material amb l'ajuda de l'Exhortació Apostòlica del papa Francesc *Christus vivit*, sobre la fe i el discerniment vocacional.

El document que teniu a les mans, vol ser un instrument d'ajuda a la reflexió de

la "vocació cristiana", que ajudi tant a preveres, diaques, religioses i religiosos, com a monjos i monges, laics i laiques, al discerniment i descobriment dels talents que Déu ens dona en la nostra vida per posar-los al servei dels germans.

1. Recordem el nostre baptisme

El primer ressò que apareix quan parlem de vocació cristiana és el significat i el record del nostre baptisme: que ens identifica i que tots compartim (bisbe, preveres, diaques, religioses i religiosos, laics i laiques), que ens configura com a fills i filles de Déu i com a germans i germanes, tots formant part de l'Església que es concreta i va creixent, en cadascuna de les nostres comunitats cristianes.

Exhortació Apostòlica del papa Francesc *Christus vivit* sobre la fe i el discerniment vocacional. Capítol VIII: La vocació.

248. *És veritat que la paraula «vocació» pot entendre's en un sentit ampli, com a crida de Déu. Inclou la crida a la vida, la crida a l'amistat amb Ell, la crida a la santedat, etc. (Cf Gaudete et exultate, 136). Això és valuós, perquè situa tota la nostra vida de cara a Déu que ens estima, i ens permet d'entendre que res no és fruit d'un caos sense sentit, sinó que tot pot integrar-se en un camí de resposta al Senyor, que té un preciós pla per a nosaltres.*

249. *...El Concili Vaticà II ens va ajudar a renovar la consciència d'aquesta crida adreçada a cadascú: «Tots els fidels cristians, de qualsevol condició i*

estat, enfortits amb tants i tan poderosos mitjans de salvació, són cridats pel Senyor, cada un pel seu camí, a la perfecció d'aquella santedat amb la qual és perfecte el mateix Pare» (Lumen gentium, sobre l'Església, 11).

252. *Perquè «la vida que Jesús ens regala és una història d'amor, una història de vida que vol barrejar-se amb la nostra i fer arrels en la terra de cadascú. Aquesta vida no és una salvació penjada 'en el núvol' esperant ser descarregada, ni una 'aplicació' nova a descobrir o un exercici mental fruit de tècniques d'autosuperació. Tampoc la vida que Déu ens regala no és un 'tutorial' amb què aprendre l'última novetat. La salvació que Déu ens regala és una invitació a formar part d'una història d'amor que s'entreteixeix amb les nostres històries; que viu i vol néixer entre nosaltres perquè donem fruit allí on estiguem, tal com estiguem i amb qui estiguem. Allí ve el Senyor a plantar i a plantar-se» (Cf. Discurs en la Vetlla en la XXXIV JMJ a Panamà, 26 gener 2019).*

2. La Vocació cristiana a la llum de la Paraula de Déu

Tot batejat és cridat personalment¹ a viure en profunda comunió amb el seu Creador i Redemptor; només així podrà arribar, per pura gràcia, a la felicitat que anhela en el seu cor.

Ara bé, aquesta crida personal només podrà ser discernida i viscuda en el si de l'Església. Per la qual cosa, és necessari recuperar el sentit de la vida cristiana com a resposta a una crida personal en

comunitat. Així, la vida de tot batejat és en si mateixa “vocació” en relació amb Déu i compartida amb els germans². Per això considerem que l'Església particular ha d'incidir, a través dels diversos mitjans de què disposa, en promoure la vocació com a principi de vida cristiana.

Queda clar, per tant, que la vida cristiana és resposta a una crida, però a què som cridats? Sense cap dubte, a la santedat: “Sigueu sants, perquè jo, el Senyor, el vostre Déu, soc sant” (Lv 19, 2); “Ens escollí en ell abans de crear el món, perquè fóssim sants, irrepreusibles als seus ulls. Per amor” (Ef 1, 4).

Algú podria objectar que aquesta crida és només per als consagrats o per als perfectes, com es cregué en altres temps. Per això cal recordar que la santedat és la crida de l'Amor a l'estimat, del Creador a la criatura, del Salvador al redimit.

Ningú queda exempt de la crida divina: “Encara va sortir cap al final de la tarda, en va trobar d'altres i els digué: Per què us esteu aquí tot el dia sense fer res? Ells li responen: És que ningú no ens ha llogat. Els diu: Aneu també vosaltres a la meva vinya” (Mt 20, 6-7). Quina meravella saber-se cridat i enviat; que important és que tots ens sentim corresponsables i participem, cada un en el seu estat de vida, en la construcció i propagació del Regne de Déu.

Tots, sense excepció, som cridats a això, i a fer-ho esdevenint sal de la terra i llum del món: “Vosaltres sou la sal de la terra. Si la sal perd el gust, amb què la tornaran salada?... Vosaltres sou la llum

del món... Que brilli igualment la vostra llum davant la gent; així veuran les vostres bones obres i glorificaran el vostre Pare del cel” (Mt 5, 13-16).

Aquí rau la clau de la vocació cristiana: el protagonista de la “història” és Déu, no l’home; és el Senyor el qui crea, redimeix i crida les seves criatures a participar del seu amor. Hem de recordar, per tant, amb urgència que hem estat “creats per donar glòria a Déu”, no a l’home: “Què us sembla: em vull guanyar el favor dels homes, o el favor de Déu? Direu que busco de plaure els homes? Si encara busqués de plaure els homes, ja no seria servent de Crist” (Gal 1,10). Sens dubte, els que així actuen “ja tenen la seva recompensa” (Cf Mt 6,1-18).

És precisament donant glòria a Déu com podrem assolir, de forma immerescuda, per pura gràcia, l’eterna felicitat: “I la vida eterna és que et coneguin a tu, l’únic Déu veritable, i aquell que tu has enviat, Jesucrist” (Jn 17, 3); “No sabeu que no sou vostres? Heu estat comprats pagant un preu: glorifiqueu Déu en el vostre cos! (amb la vostra vida) (Cf. 1Cor 6,19-20).

3. La crida del Senyor: *Veniu i ho veureu*

La crida de Déu és una iniciativa del seu amor: Déu crida a la vida, crida a la fe i crida a un estat de vida particular: en el camí del matrimoni, el del sacerdoci o el de la vida consagrada.

La primera crida de Déu és a la vida: amb ella ens constitueix com a persones, és una crida individual. Després Déu ens crida a la fe i a formar part de la seva família, com a fills de Déu.

Aquestes “crides” són maneres diferents de realitzar el projecte que Déu té per a cada un de nosaltres, que és sempre un pla d’amor. I l’alegria més gran per cada batejat/da és respondre a aquesta crida, a lliurar-se completament al servei de Déu i dels seus germans.

- La crida del Senyor pot arribar de formes diverses: en la pregària, a través de persones, d’esdeveniments...
- La nostra actitud podria ser de rebuig perquè podria contrastar amb les nostres aspiracions. També podria ser de por, perquè podria ser exigent i incòmoda.
- Però la crida de Déu és amor, i s’hi respon només amb amor.

La trobada de Jesús amb els primers deixebles: *Jn 1,35-42*

En aquell temps, Joan tornava a ser en el mateix lloc amb dos dels seus deixebles i, fixant la mirada en Jesús que passava, va exclamar: «Mireu l’anyell de Déu!». Quan aquells dos deixebles el sentiren parlar així, van seguir Jesús. Ell es girà i, en veure que el seguien, els preguntà: «Què busqueu?». Ells li digueren: «Rabí -que vol dir “mestre”-, on us allotgeu?». Els respon: «Veniu i ho veureu». Ells hi anaren, veieren on s’estava i es quedaren amb Ell aquell dia. Eren cap a les quatre de la tarda. Un dels dos que havien sentit el que deia Joan i havien seguit Jesús era Andreu, el germà de Simó Pere. Andreu anà primer a trobar el seu germà Simó i li digué: «Hem trobat el Messies -que vol dir “ungit”-. I el va portar on era Jesús. Jesús, fixant en ell la mirada, li digué: «Tu ets Simó, fill de Joan. Tu et diràs Quèfes -que vol dir “pedra”».

- L'escena es desenvolupa al riu Jordà, el dia després del baptisme de Jesús i Joan Baptista assenyala el Messies a dos dels seus deixebles, amb aquestes paraules: Mireu l'anyell de Déu!
- Aquells dos deixebles, fiant-se del testimoni de Joan, segueixen Jesús que se n'adona i pregunta: Què voleu? I ells li pregunten: Mestre, on vius? Jesús contesta: Veniu i ho veureu. La invitació de Jesús a una trobada.
- Tots dos el segueixen i es queden amb ell aquella tarda. No és difícil imaginar-los asseguts, fent-li preguntes i sobretot escoltant-lo, sentint que els seus cors s'encenen cada vegada més mentre el Mestre parla.
- Adverteixen la bellesa de paraules que responen a la seva esperança cada vegada més gran. I de sobte descobreixen que, mentre comença a caure la nit, esclata en ells la llum que sols Déu pot donar.
- Un cop finalitzada la trobada amb el Mestre, surten i tornen amb els seus germans, aquesta alegria, aquesta llum es desborda dels seus cors com una riuada. Un d'ells, Andreu, diu al seu germà Simó: Hem trobat el Messies.

Aquesta trobada amb Jesús és una experiència personal que ens parla del Pare, ens dona a conèixer el seu amor. I llavors, espontàniament, brolla també en nosaltres el desig de comunicar-ho a les persones que estimem: he trobat l'Amor, he trobat el sentit de la meua vida, he trobat el Senyor.

3. Discernir la crida del Senyor

Com descobrir la crida del Senyor? La

trobada amb el Senyor és també diàleg amb ell i s'emmarca en la dinàmica de la crida i la resposta.

Exhortació Apostòlica del papa Francesc *Christus vivit* sobre la fe i el discerniment vocacional. Capítol VIII-IX: La vocació.

257. *Per a complir la pròpia vocació cal desenvolupar-se, fer brotar i créixer tot el que un és. No es tracta d'inventar-se, de crear-se a si mateix del no-res, sinó descobrir-se un mateix a la llum de Déu i fer florir el propi ésser: «En els designis de Déu, cada home és cridat a promoure el seu propi progrés, perquè la vida de l'home és una vocació» (Cf. Sant Pau VI, Encíclica Populorum progressio, 15). La teua vocació t'orienta a treure a fora el millor de tu per a la glòria de Déu i per al bé dels altres. La qüestió no és només fer coses, sinó fer-les amb un sentit, amb una orientació.*

283. *Una expressió del discerniment és el compromís per reconèixer la pròpia vocació. És una tasca que requereix espais de soledat i silenci, perquè es tracta d'una decisió molt personal que altres no poden prendre per un mateix: «Si bé el Senyor ens parla de maneres molt variades enmig del nostre treball, a través dels altres, i en tot moment, no és possible prescindir del silenci de la pregària encalmada per a percebre millor aquest llenguatge, per a interpretar el significat real de les inspiracions que ens pensem que hem rebut, per apaivagar les nostres ansietats i re-*

compondre el conjunt de la pròpia existència a la llum de Déu» (Cf. Gaudete et exultate, 171).

Per a discernir la vocació a la qual el Senyor ens crida cal fer-se algunes preguntes:

285. *Quan es tracta de discernir la pròpia vocació, cal fer-se unes quantes preguntes. No començar preguntant-se on es podrien guanyar més diners, on es podria obtenir més fama i prestigi social, i tampoc no convé de començar preguntant-se quines tasques donarien més plaer a un mateix. Per a no equivocar-se cal començar des d'un altre lloc, i demanar-se:*

- Em conec a mi mateix, més enllà de les aparences o de les meves sensacions?
- Conec el que alegra o entristeix el meu cor?
- Quines són les meves fortaleces o les meves debilitats?
- Com puc servir millor i ser més útil al món i a l'Església?
- Quin és el meu lloc en aquesta hora?
- Què podria oferir jo a la societat?
- Tinc les capacitats necessàries per a prestar aquest servei?, o podria adquirir-les i desenvolupar-les?

286. *Aquestes preguntes han de situar-se no tant en relació amb un mateix i les seves inclinacions com amb els altres, enfront d'ells, de manera que el discerniment plantegi la pròpia vida en referència als altres. Per això vull recordar quina és la gran pregunta: «Moltes vegades, en la vida, perdem temps demanant-nos:*

‘Però qui soc jo?’ I tu pots demanar-te qui ets i passar tota una vida buscant qui ets. Però demana't:

Per a qui soc jo?

Ets per a Déu, sens dubte. Però ell ha volgut que siguis també per als altres, i ha posat en tu molts dons i carismes que no són per a tu, sinó per a altres.

4. Discernir amb l'escolta i l'acompanyament

Per a discernir la crida de Déu cal desvetllar l'escolta i fer el camí amb l'altre.

Exhortació Apostòlica del papa Francesc *Christus vivit* sobre la fe i el discerniment vocacional. Capítol IX: La vocació.

292. ...escoltar l'altre que se'ns està donant ell mateix en les seves paraules. El signe d'aquesta escolta és el temps que dedico a l'altre. No és qüestió de quantitat sinó que l'altre senti que el meu temps és seu: el que ell necessita per a expressar-me el que vulgui. Ell ha de sentir que l'escolto incondicionalment, sense ofendre'm, sense escandalitzar-me, sense molestar-me, sense cansar-me. Aquesta escolta és la que el Senyor exerceix quan es posa a caminar al costat dels deixebles d'Emmaús i els acompanya llarga estona per un camí que anava en direcció oposada a la direcció correcta (Cf. Lc 24, 13-35) ...Aquesta escolta atenta i desinteressada indica el valor que té l'altra persona per a nosaltres, més enllà de les seves idees i de les seves eleccions de vida.

293. ... Aquí necessito preguntar-me què m'està dient exactament aquesta persona, què em vol dir, què desitja que compregui del que li passa... Aquesta escolta s'orienta a discernir les paraules salvadores del bon Esperit, que ens proposa la veritat del Senyor, però també les trampes del mal esperit –les seves fal·làcies i les seves seduccions–. Cal tenir molta valentia, l'estimació i la delicadesa necessàries per a ajudar l'altre a reconèixer la veritat i els enganys o excuses.

294. ... Aquesta escolta és atenció a la intenció darrera, que és la que en definitiva decideix la vida, perquè existeix Algú com Jesús que entén i valora aquesta intenció última del cor. Per això ell està sempre disposat a ajudar cadascú perquè la reconegui, i a tal fi en té prou que algú li digui: «Senyor, salveu-me! Tingueu misericòrdia de mi!».

295. Llavor sí que el discerniment es converteix en un instrument de lluita per a seguir millor el Senyor (Cf. *Gaudete et exultate*, 169). D'aquesta manera, el desig de reconèixer la pròpia vocació adquireix una intensitat suprema, una qualitat diferent i un nivell superior, que respon molt millor a la dignitat de la pròpia vida. Perquè en definitiva un bon discerniment és un camí de llibertat que fa aflorar això únic de cada persona, això que és tan seu, tan personal, que només Déu ho coneix...

L'actitud de l'escolta necessita l'ajuda

dels altres que fan el mateix camí de germans i germanes batejats per descobrir junts la crida de Déu.

Compartim amb tu una breu conferència, “Vivir en modo acompañamiento”, realitzada en el *Congreso de laicos, Pueblo de Dios en salida* (Madrid, 14-16 de febrero de 2020).

Pregària

Jornada Mundial de Pregària per les Vocacions, 25 d'abril de 2021

Lema: *Per a qui soc jo?*

Senyor, gràcies per haver volgut que jo sigui una missió, no un calaix tancat amb clau. Gràcies per haver-me creat per a Vós i per a servir-vos amb alegria en qui més ho necessiti. Si no m'heu fet per a guardar-me, sinó per a oferir-me als altres; si totes les qualitats i carismes que heu posat en la meva persona no són per a mi, sinó per als altres, llavors, Senyor, per a qui soc jo? per a qui són la meva ment, el meu cor, les meves mans? qui són els que m'esperen com un regal vostre? Jesús, Vós que sou el Mestre –Mestre d'amor a la humanitat, Mestre de felicitat, Mestre d'entrega–, ensenyeu-me a arribar fins aquells a qui heu volgut enviar-me. Amén.

Notes

1. “Escolteu els qui viviu lluny, a les illes! Estigueu atents, pobles llunyans! Abans de néixer, el Senyor em va cridar, va pronunciar el meu nom quan era a les entranyes de la mare” (Is 4, 9).
2. “No prego només per ells, sinó

també pels qui creuran en mi gràcies a la seva paraula. Que tots siguin u, com tu, Pare, estàs en mi i jo en tu. Que també ells estiguin en nosaltres, perquè el món cregui que tu m'has enviat" (Jn 17,20-21).

Ser pont entre la humanitat i Jesús

La festa per una nova ordenació sacerdotal es va repetir a la Catedral de Sant Llorenç el passat 24 d'octubre. La joia torna perquè sempre és un signe de vida i un motiu d'alegria, el nou sí a Déu expressat per un nou prevere, en aquest cas, Xavier Montané Blázquez, però cada vegada la celebració pren uns accents diferents.

La presència de la coral de Piera i d'un cor provinent de Vilanova i la Geltrú posaven en evidència el camí recorregut pel Xavier en la seva etapa de formació com a seminarista, vinculat a les comunitats cristianes d'aquestes poblacions i de l'Arxiprestat de Piera-Capellades.

En les paraules finals del nou prevere, el Xavier va entonar un exhaustiu agraïment a tots aquells que han format part de la seva vida fins ara, començant per la família, l'escola i Parròquia del Prat, passant pels seus estudis d'infermeria i al seminari, l'educació en el lleure, les associacions culturals i socials on ha participat, etc. Gràcies personals a qui li ha fet la cassulla i a qui li ha fet el calze i la patena... I sobretot a Déu Pare, que ha conduït amb el seu amor cada passa del camí.

Són significatives algunes coincidències: Xavier Montané Blázquez ha rebut dos sagraments en la mateixa data: el baptisme i l'orde sacerdotal, amb 29 anys de

diferència. I a més, ha esdevingut prevere en la Jornada del Domund, subratllant la dimensió missionera de la seva i de tota vocació cristiana.

En la seva homilia, el bisbe Agustí, amb el símil del pont, va convidar el Xavier a "ser pont" que uneix dues vores: la humanitat i Jesús. Ser pont, amb tot el que significa: fortalesa, per suportar les riuades; donar confiança als vianants per passar l'obstacle del riu; deixar-se trepitjar, expressió de pobresa; ser transmissor que porta a Jesús, perquè les persones volen arribar a l'altra riba. I va parlar també del secret de l'alegria d'un sacerdot: "Un sacerdot plora moltes vegades, però no li és permès de perdre l'alegria. Serà ministre de l'alegria quan faci del seu ministeri un servei".

Si vols revivre-la, pots visualitzar la celebració al [nostre canal de YouTube](#).

Donem gràcies a Déu!

ECUMENISME I RELACIONS INTERRELIGIOSES

Memòria curs 2020-2021

Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians (18-25 de gener)

- Durant la setmana de pregària, gràcies a Amparo Gómez, des de Mitjans de Comunicació, en el canal you tube del bisbat, es van emetre uns testimonis de les diferents confessions cristianes (evangèlics, ortodoxos i catòlics), fent una reflexió de la importància de la setmana de pregària com també del diàleg ecumènic a Catalunya i a la resta del món.

- Aquest any 2021 la trobada ecumènica a la Catedral no va poder ser presencial per qüestions de la pandèmia i es va fer via on line, recolzat per la delegació de Mitjans de Comunicació del bisbat de Sant Feliu. L'Amparo Gómez Olmos, delegada, va coordinar aquesta trobada, que es va emetre per you tube. Aquesta trobada es va realitzar el divendres 22 de gener de 2021.

Lema d'aquest any 2021: "Manteeniu-vos en el meu amor i donareu molt de fruit" (Jn 15, 5-9). El material ha estat treballat per "les Senyores de Morges", una comunitat monàstica de germanes de diferents tradicions, països i continents.

Aquesta trobada va ser presidida pel Sr. Bisbe Agustí Cortés. Mn Xavier Artigas DP, delegat d'Ecumenisme del bisbat de

Sant Feliu, va fer la presentació del lema d'aquest any. El Sr. Daniel Sancho i la Sra. Pilar Lozano, membres de l'equip de la Delegació d'Ecumenisme van llegir les lectures bíbliques. Evangeli: Mn. Florenci Travé, DP.

Convidats:

- Pastora Marta López Ballalta, Delegada d'Ecumenisme de l'Església Evangèlica de Catalunya i Pastora de l'Església Protestant de Barcelona-Centre
- Pastor Miquel García, Pastor emèrit de la Primera Església Evangèlica de Sant Feliu de Llobregat
- Sr. Luis Brull, Evangèlic. Director del programa "Encuentros" de Sant Vicenç dels Horts i Coordinador del Grup Bíblic Ecumènic de la parròquia de Sant Pere de Gavà
- P. José Santos, Prevere de l'Església Ortodoxa – Patriarcat de Sèrbia
- Sr. Marian, representant de l'Església Ortodoxa – Patriarcat de Romania

Es van emetre durant l'emissió tres peces de música en relació a les tres confessions cristianes.

Altres qüestions d'Ecumenisme:

- Es va crear el Butlletí ecumènic del Grup Estable de Diàleg i Consell Ecumènic, en format Blog.
- El Blog de Comentaris Bíblics Interconfessionals, va continuar fent-se ressò de les reflexions bíbliques de les diferents tradicions cristianes.
- Es va crear, el mes de juliol del 2020, el Twitter de la Delegació d'Ecumenisme i Relacions Interreligioses del bisbat de Sant Feliu de Llobregat.

Relacions interreligioses:

Trobada interdiocesana per la Setmana mundial de l'Harmonia interconfessional:

Organitza: Comissió interdiocesana de Relacions Interreligioses

Intervenció del Bisbe de Menorca: Mons. Francesc Conesa

Participants: Menorca – Fe Baha'í; Sant Feliu – Budista; Lleida – BrahmaKumaris (Índia); Terrassa – Musulmà; Barcelona – Jueu

Cada delegat fa la presentació de la religió convidada i se'ls fa la pregunta següent: Per què és important establir relacions interreligioses amb l'Església Catòlica?

Moderador: Joan Hernández Serret, Director del Secretariat de relacions Interreligioses de Barcelona.

CATEQUESI

Salutació de benvinguda en la trobada d'inici de curs i enviament

Sant Feliu de Llobregat, 10-10-2021

Ens retrobem després de molt de temps, amb la il·lusió renovada, amb molta feina a les nostres mans, i de vegades amb el cor cansat i afeixugat per tantes experiències viscudes.

Aquesta celebració ha de ser el punt de partida d'un nou curs en el qual reprenem la nostra activitat que no hem deixat de dur a terme, però amb les limitacions que prou bé coneixem.

La nostra missió té un punt en el qual som forts i és el contacte amb les famílies i els infants, és la proximitat, el fer de conèixer-nos, comprendre la seva vida i les dificultats per les quals passen.

Tot això s'ha vist escapçat de cop per la pandèmia i hem vist com la catequesi sofria, perquè ens hem vist privats d'allò en què som més forts .

Ho hem superat amb il·lusió, esforç i dedicació, hem fet sessions on line i hem procurat mantenir el contacte tant com hem pogut.

Però no amaguem que són moltes les famílies que per aquesta causa s'han allunyat de la catequesi i hem perdut pel camí molts catequistes que per edat o manca de salut han deixat la seva tasca

després de molts anys de dedicació.

Reprenem ara la nostra missió i veiem com una oportunitat la nova visió que ens ha donat l'experiència viscuda.

Prenem consciència que som comunitat i que en el seu nom anunciem el Regne de Déu.

Per tot plegat volem reforçar i enfortir els punts principals en els quals basem la nostra tasca:

- Fer comunitat entre nosaltres, els catequistes. La nostra és una missió d'equip, que s'estima, es comprèn i prega.
- Estendre la nostra missió als pares i mares d'aquests infants, formant-nos i trobant les millors eines que ens permetin dur-la a terme.
- Escoltar i estar atents a les necessitats i inquietuds de les famílies que tractem, evitant el judici i mostrant la cara materna de l'Església-Mare que acull, consola i ensenya.
- Adaptar els continguts de la catequesi al llenguatge que parla el nostre món amb intel·ligència, fermesa i amb la força de la fe.

Posar-nos al costat dels infants i les seves famílies, per fer camí junts, ni al davant ni al darrere, sempre al costat! Perquè al davant ja hi ha el Crist que és qui ens mena.

Us volem convidar a participar en les Jornades de formació de catequistes que es faran a Montserrat els dies 19-20-21 de novembre, en les quals se'ns presentarà el nou projecte de catequesi que a partir de les dificultats que sempre hem expressat els catequistes hem elaborat des del SIC.

Aquest projecte contempla la catequesi com un pla transversal que comprèn tant els catequistes com la comunitat cristiana

que els envia, com la família.

Els punts bàsics són l'equip de catequistes que atenen tant els infants com els pares, i per això cal una formació no només dels catequistes sinó de la comunitat parroquial, i d'aquesta conscienciació ens n'haurem de cuidar els catequistes, essent la veu dins la comunitat parroquial que expressi aquesta necessitat.

Aquesta acció transversal ha de revitalitzar les nostres comunitats en tots els aspectes.

La nostra Diòcesi és l'encarregada d'acollir aquesta trobada i hem triat Montserrat, perquè és als peus de la nostra Mare Moreneta on anem a trobar consol per tot allò que ens afeixuga, i l'espill serà on ens mirem amb aquells ulls tan grans que inclouen tots els fills.

Inscripcions:

Ben aviat us enviarem el link per apuntar-vos.

Agendes:

Encara no hi són; feu-nos arribar per correu (a la plana web del bisbat de Sant Feliu hi ha el correu) les vostres necessitats i us les farem arribar per valisa. Feine difusió, sisplau, és una oportunitat que els catequistes no ens podem perdre.

Benvinguts tots:

Comencem la nostra trobada amb una explicació del nostre estimat bisbe Agustí, en la qual ens parlarà del ministeri del catequista. Mn. Josep M. Domingo ens presentarà el Sínode del 2023 i quina és la nostra participació.

Isabel Campmany
Delegada diocesana de catequesi

Carta de la delegada als mossens amb motiu de les Jornades de formació de catequistes a Montserrat

Sant Feliu de Llobregat, 26-10-2021

Benvolgut mossèn:

Us trameto, juntament amb aquest escrit, el fulletó informatiu sobre les XIII Jornades de formació de catequistes previstes per als dies 19-20 i 21 de novembre al Santuari de la Mare de Déu de Montserrat.

Aquesta vegada la nostra Diòcesi ha estat l'encarregada de trobar un lloc adient per a celebrar aquesta trobada anual dels catequistes de les diòcesis catalanes i de les Illes, i no podem trobar un lloc millor que als peus de la Mare de Déu de Montserrat, patrona de Catalunya i de la nostra Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat.

Tenim molts motius per dir que Montserrat és la casa de la Mare que sempre ens acull i vetlla per tots nosaltres, però creiem des de l'equip de la Delegació, que mai com ara, que estem tan ferits per la pandèmia que ens ha afligit a tots plegats, sentim la necessitat d'anar a la Mare a confiar-li els nostres neguits i projectes i de pregar al Senyor per les famílies que venen a les nostres parròquies a cercar-lo.

En fi, més bé que jo sabeu tots vosaltres com hem viscut aquest temps de confinament i restriccions a la catequesi i serà un goig molt gran per a tots retrobar-nos al recer de la Moreneta i compartir la joia i la il·lusió de la nostra tasca.

Us demanem que en feu difusió, ja que

les places són limitades per la capacitat del Santuari de Montserrat, i que se seguirà l'ordre d'inscripció.

També us animo que convideu els catequistes de les vostres parròquies per tal que vulguin seguir una formació que de ben segur donarà un bon fruit, i que la parròquia pot col·laborar assumint les despeses formatives, ja que més que una despesa és una inversió per tal d'assolir un equip de catequistes amb una bona formació i motivació.

Ben agraïda a tots per la vostra col·laboració, aprofito per enviar-vos una salutació ben cordial tot esperant veure'ns tots plegats ben aviat!

Isabel Campmany
Delegada diocesana de catequesi

VIDA CONSAGRADA

Memòria del Curs 2021-22

El Consell de la Delegació per a la Vida Consagrada està format pel P. Josep M. Henríquez, OSB, que és el delegat, per la Gna. Maria Teresa Gamissans, religiosa Carmelita de la Caritat Vedruna, i la Gna. Enriqueta Guarch, monja Benedictina del monestir de Sant Benet de Montserrat.

Al llarg de l'any 2021 ens hem reunit tres cops. Dos cops al monestir de Sant Benet de Montserrat i un cop a la parròquia de Sant Esteve Sesrovires. Tanmateix, amb motiu de la pandèmia i les restriccions que hi estaven vinculades, durant el curs 2020-2021 no s'han pogut fer les activitats de recessos d'Advent i de Quaresma, ni tampoc la celebració de la Jornada Mundial de la Vida Consagrada (2 de febrer).

S'han enviat cartes a les comunitats comunicant l'anul·lació dels recessos d'Advent i de Quaresma. Per a la Jornada de la Vida Consagrada, des de la Delegació per a la Vida Consagrada, es va enviar una carta a les comunitats, demanant de viure en la seva comunitat cristiana la renovació del seu compromís religiós. Per a la Jornada Pro Orantibus es va enviar a totes les parròquies i comunitats de religiosos i religioses una carta i el cartell.

Ens les reunions que hem tingut hem fet una valoració de la vida consagrada al

nostre bisbat, sobretot la vida monàstica. S'ha parlat dels capítols generals i provincials que hi ha hagut, de les comunitats que s'han tancat, dels canvis de superiors i superiores, les vocacions i també de la vida de les comunitats de religiosos i religioses en general.

El P. Josep M. Henríquez, OSB, delegat, ha tingut algunes reunions amb al bisbe Agustí Cortés per parlar de la vida monàstica femenina i també d'altres comunitats de religiosos i religioses. També el P. Josep M. Henríquez ha tingut alguna reunió amb alguna superiora de comunitat.

Amb motiu de la pandèmia ha estat un curs sense activitats i d'alguns contactes amb algunes comunitats.

PASTORAL SACRAMENTAL I LITÚRGIA

Memòria curs 2020-2021

Durant aquest curs la Delegació de Pastoral Sacramental i Litúrgia ha realitzat les següents activitats:

Intervenció a les Ordenacions:

- Ordenació dels diaques Xavier Montané i Samuel Gutiérrez 11 octubre del 2020
- Ordenació diaconal Joan Francesc Cortès 20 juny del 2021
- Ordenació presbiteral Samuel Gutiérrez 16 maig del 2021

Participació a les reunions de la CIL:

- reunió CIL núm. 195^a. 2 març del 2021
- reunió CIL núm. 196^a. 21 maig del 2021

Intervencions en celebracions litúrgiques diocesanes:

- Missa Crismal.
- Missa d'obertura de la fase diocesana del Sínode.

Enviament als preveres de diversos comunicats:

- Diverses oracions aprovades per la CEE: oració col·lecta santa Kowalska, lletanies sant Josep
- Criteris per algunes celebracions:

festa de la Candelera 27 gener del 2021 i Dimecres de Cendra 18 gener del 2021

- Enviament d'algunes intencions de pregària per a l'oració dels fidels.

Altres:

Assessorament sobre la benedicció d'una nova església a la urbanització Rat Penat de Castelldefels.

Carta del delegat als preveres i diaques

Sant Feliu de Llobregat, 7-10-2021

Benvolguts,

Com bé sabeu, aquest diumenge 10 d'octubre el papa Francesc presideix l'Eucaristia d'obertura de la XVI Assemblea General del Sínode dels Bisbes amb el lema: «Per una Església sinodal: Comunió, participació i missió».

El diumenge següent, 17 d'octubre, se celebrarà l'obertura en cada una de les Esglésies particulars, iniciant-se la fase preparatòria diocesana. En el nostre cas l'Eucaristia serà presidida pel bisbe Agustí a la nostra catedral a les 18h.

Amb el desig de moure les nostres comunitats a unir-se i pregar per aquest esdeveniment us faig arribar un subsidi litúrgic que ens ha arribat des de la Conferència episcopal espanyola. Aquest material, que podeu fer servir segons veieu convenient, és pel proper diumenge 17 d'octubre. Com veureu, parla de la possibilitat d'emprar el formulari de Missa per un concili o un sínode, motiu pel qual el bisbe Agustí ha donat el seu permís.

També us passo una intenció de pregària per si aquest mateix diumenge 10 ja voleu incorporar una petició a la pregària

dels fidels:

Per l'Església universal, que avui inaugura a Roma el camí del Sínode. Que esdevingui una experiència profitosa per avançar en la comunió, la participació i la missió. PREGUEM:

Por la Iglesia universal, que hoy inaugura en Roma el camino del Sínodo. Que sea una experiencia provechosa para avanzar en la comuni3n, la participaci3n y la misi3n. OREMOS:

Una salutaci3n fraterna!

Vicenç Guinot, Pvre.

Delegat diocesà de Pastoral Sacramental i Litúrgia

Documents

CONFERÈNCIA EPISCOPAL TARRACONENSE

Comunicat de la reunió n. 246

Barcelona, 6-10-2021

Els dies 5 i 6 d'octubre de 2021 ha tingut lloc la reunió n. 246 de la Conferència Episcopal Tarraconense (CET), a l'edifici del Seminari Conciliar de Barcelona.

1.- Al matí del dia 5, els bisbes han participat en la inauguració del curs 2021-2022 de l'Ateneu Universitari Sant Pacià (AUSP). L'acte d'inauguració ha començat amb la celebració de l'eucaristia, presidida per Mons. Bernardito Auza, nunci apostòlic a Espanya i Andorra. A continuació, a l'Aula Magna ha tingut lloc la sessió acadèmica, que ha estat presidida pel cardenal arquebisbe de Barcelona i Gran Cancellier de l'AUSP, Joan Josep Omella, i a la qual han assistit tots els bisbes de les diòcesis catalanes. La lliçó inaugural del curs 2021-2022 ha anat a càrrec de la Dra. Maria Garganté Llanes, professora de la Facultat Antoni Gaudí (FHEAG), amb el títol: «Paisatge espiritual a la Catalunya del barroc: reflexions sobre art i patrimoni».

2.- Els bisbes han rebut la visita dels membres del moviment Germandat Obrera d'Acció Catòlica (GOAC) Maria E. Fornos, Joan Mate i Miguel Romera, els quals els han exposat els actes que aquest moviment d'adults d'Acció Catòlica en el món obrer està portant a terme en ocasió del

75 aniversari de la seva fundació a Espanya de la mà de Guillem Roviroso, nascut a Vilanova i la Geltrú i actualment en procés de beatificació. Així mateix els han presentat les diverses accions que la GOAC realitza en defensa dels drets de les persones més vulnerables de la societat, enderrocant murs i construint ponts, tal com diu el lema d'aquest aniversari. El diumenge 10 d'octubre a les 12 del migdia se celebrarà l'Eucaristia a la Basílica de Santa Maria del Mar de Barcelona en ocasió d'aquest aniversari que presidirà Mons. Sergi Gordo, bisbe auxiliar de Barcelona i president del Secretariat Interdiocesà de Pastoral Obrera de Catalunya (SIPOC).

3.- El P. Joan M. Mayol, OSB, director de la Confraria de la Mare de Déu de Montserrat, ha presentat als bisbes les celebracions previstes per al VIIIè centenari de l'esmentada Confraria, que s'escaurà l'any 2023. La Confraria, d'acord amb els suggeriments del papa Francesc, vol afavorir la pietat popular, l'amistat social i la confraternitat universal. D'ençà del 2017 en què es va reactivar la vida de la Confraria, s'ha reprès el contacte amb les delegacions existents i s'ha restablert la relació amb molts dels centres d'arreu del món. Aquests centres integrats a les parròquies volen ser un suport a la vida cristiana dels seus confreres. El monjo benedictí P. Mayol ha exposat als bisbes diverses propostes per a fer créixer la devoció a la Mare de Déu de Montserrat tant a les nostres diòcesis com arreu del món on es venera la «Moreneta».

4.- Els bisbes han rebut la visita del P. Enric Puig, SJ acompanyat de la Sra. Meritxell Ruiz, actual secretària general de la Fundació Escola Cristiana de Catalunya

(FECC). El P. Puig ha fet una síntesi del seu treball com a secretari de la FECC, i la Sra. Ruiz ha presentat un informe de la situació de l'ensenyament a casa nostra en aquest moment, així com també els reptes que està vivint l'escola cristiana. Els bisbes han agraït al jesuïta P. Enric Puig el treball constant, ponderat, eficaç, acurat i abnegat realitzat durant disset anys al capdavant de la Fundació Escola Cristiana de Catalunya i també han expressat a la Sra. Meritxell Ruiz el seu suport en la responsabilitat que ha assumit com a secretària general de la FECC.

5.- S'ha iniciat la preparació de la propera visita ad limina que es portarà a terme del 15 al 19 de gener de l'any 2022. També s'han tractat diversos aspectes d'alguns àmbits de la pastoral com ara la formació dels seminaristes o el patrimoni cultural.

6.- Els bisbes han nomenat la Sra. Mercè Solé Tey directora del Secretariat Interdiocesà de Pastoral Obrera de Catalunya (SIPOC), per un trienni; Mn. Miquel Álvarez Rodríguez, prevere de l'arquebisbat de Barcelona, consiliari de la JOC de Catalunya, per quatre anys; Mn. Jordi Espí Vives, prevere de l'arquebisbat de Barcelona, consiliari del MIJAC de Catalunya, per un bienni; i han donat el consentiment per tal que Mn. Josep M. Riba, prevere del bisbat de Vic i director del Secretariat Interdiocesà de Custòdia i Promoció de l'Art Sacre (SICPAS), pugui ser nomenat vocal de la Comissió Executiva de la Junta de Museus del Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya, per sis anys.

7.- Els bisbes han acordat que Mons. Salvador Cristau, bisbe administrador diocesà de Terrassa, tingui cura del treball interdiocesà pel que fa al Clergat, Seminaris i Pastoral Vocacional; que Mons.

Sergi Gordo, bisbe auxiliar de Barcelona, tingui cura de la Comissió Interdiocesana d'Apostolat Seglar (CIAS); i que Mons. Xavier Vilanova, bisbe auxiliar de Barcelona, sigui el president del Secretariat Interdiocesà de Joventut (SIJ).

8.- Finalment, els bisbes han fet arribar al bisbe de Tenerife, Mons. Bernardo Álvarez, la seva solidaritat i pregària a causa de la crisi humanitària provocada per l'erupció del volcà Cumbre Vieja de l'illa de La Palma.

CONFERÈNCIA EPISCOPAL ESPANYOLA

Reunió de la Comissió Permanent de la CEE - setembre

La Comissió Permanent de la CEE es va reunir a Madrid els dies 28 i 29 de setembre. Van participar de la reunió l'Arquebisbe de Tarragona, el de Barcelona i el d'Urgell, i el Bisbe de Tortosa, que són membres de la Comissió.

Solidaritat en el dolor amb els habitants de la Palma

Els bisbes reunits a la Comissió Permanent de la CEE volem expressar la nostra proximitat als habitants de La Palma i a tots els canaris. De manera especial manifestem la nostra solidaritat en el dolor amb les nombroses persones que han perdut sostre, terra i treball.

Desitgem també instar i donar suport a totes les iniciatives de les autoritats locals, autonòmiques i estatals per tal d'afavorir la reconstrucció de tot el que està sent destruït per l'erupció volcànica.

L'Església espanyola, unida més que mai a la diòcesi Nivariense, està ja oferint a través de Càritas ajuda personal i material i vol manifestar el seu compromís de seguir fent-ho en els propers mesos.

Moltes famílies han perdut gran part de béns que els vinculaven a la seva història personal i local, viuen en una angosi- xant incertesa sobre el seu futur i trepit-

gen “terres movedisses” en el present. La comunitat cristiana pot i vol oferir el vincle de la fe compartida, l'esperança que encoratja a recomençar i caminar de nou i l'ajuda fraterna per sostenir, consolar i acompanyar en aquest moment dramàtic per a tants “palmeros”. Demanem a la Mare de Déu de les Neus i a l'arcàngel Sant Miquel, patró de La Palma, que protegeixin i intercedeixin per tots els habitants d'aquesta estimada illa canària.

Informació sobre el procés sinodal

Un dels temes que es va tractar en la reunió de la Permanent fou la posada en marxa a l'Església a Espanya del procés sinodal que conclourà amb la propera Assemblea del Sínode dels Bisbes i que té com a tema “Per una Església sinodal: comunió, participació i missió”. Aquesta Assemblea sinodal tindrà lloc a Roma a l'octubre de 2023, però el papa Francesc ha proposat treballar fins a aquesta data amb dues fases prèvies: una a les diòcesis i una altra a nivell continental.

La Fase diocesana començarà a cada diòcesi el cap de setmana del 16 i 17 d'octubre de 2021, una setmana després de l'obertura a Roma d'aquest camí sinodal, a càrrec del Sant Pare.

La Conferència Episcopal Espanyola servirà aquest procés en les diòcesis amb la creació d'un equip sinodal, que el 16 de setembre passat va mantenir ja la seva primera reunió. L'arquebisbe emèrit de Saragossa, Mons. Vicente Jiménez Zamora, ha rebut l'encàrrec de coordinar els treballs d'aquest equip que donarà suport a les diòcesis espanyoles en aquesta primera fase.

Mons. Jiménez Zamora ha traslladat a la Permanent la importància d'arribar

amb aquest procés a escoltar tots els que formen l'Església, en qualsevol lloc i condició que es trobin. Així mateix, ha constatat l'empenta que està tenint a les diòcesis, el desig d'implicar-se i de fer arribar el Sínode a cada parròquia, a cada comunitat en aquest temps previst pel papa Francesc per donar veu i escoltar tot el Poble de Déu.

Reunió de les Oficines de protecció de menors i prevenció d'abusos

El secretari general de la CEE, Mons. Luís Argüello, va informar de la primera reunió de les oficines diocesanes o provincials de protecció de menors i prevenció d'abusos, que es va celebrar a Madrid el passat 15 de setembre. Aquesta trobada, de caràcter tècnic, va tenir lloc després de la creació, en la Plenària d'abril, d'un servei d'assessorament a la CEE per a aquestes oficines.

La reunió es va celebrar en un ambient eclesial profund, de comunió, participació i missió. Es va albirar la necessitat cada vegada més àmplia d'acollir tot tipus de persones que sol·liciten ajuda per abusos que han tingut lloc en altres àmbits.

La Comissió Permanent ha estudiat la formació d'un equip de persones a la Conferència que pugui ajudar i prestar els serveis que es demanin per part de les oficines diocesanes.

Celebració de la Trobada Mundial de les Famílies, en el marc de l'any de la família

Mons. Carlos Escribano va informar sobre el desenvolupament de l'any "Família *Amoris Laetitia*", convocat pel Dicasteri per als Laics, Família i Vida a iniciativa del papa Francesc.

Aquest any que l'Església dedica de

manera especial a les famílies es va obrir el passat 19 de març i es tancarà a Roma amb la Trobada Mundial de les Famílies (22-26 de juny de 2022) que se centrarà en el tema, "L'amor familiar: vocació i camí de santedat". A la vista de les dificultats per arribar a Roma i poder participar en aquesta trobada, s'ha acollit la invitació de la Santa Seu per celebrar aquesta Trobada també a cada diòcesi i amb la possibilitat d'organitzar una Trobada d'àmbit nacional.

La CEE se suma a aquesta celebració i ha programat una setmana del matrimoni que tindrà lloc a mitjans de febrer de 2022. A més, la Subcomissió Episcopal per a la Família i Defensa de la vida edita cada mes uns materials per a viure aquesta proposta del papa Francesc en família.

D'altra banda, Mons. Escribano va presentar també un esborrany del document "Orientacions per a la pastoral de la gent gran en el context actual". Després del seu estudi per la Comissió Permanent, el text passarà a la Plenària de novembre.

En la redacció d'aquest document, segons es va acordar en la Plenària d'abril, hi treballa un equip coordinat per la Subcomissió Episcopal per la Família i Defensa de la vida. En formen part, la Subcomissió Episcopal per a l'Acció Caritativa i Social; el departament de Pastoral de la salut; CONFER; Fundació LARES; i el moviment Vida Creixent.

Posada en marxa de l'Oficina de projectes i estudis

El bisbe d'Àvila, Mons. José María Gil Tamayo, va presentar un projecte per a la posada en marxa d'un Comitè d'Estudis i Projectes de la CEE. La creació d'aquest

Comitè és una de les activitats previstes en el pla d'acció de les orientacions pastorals “Fidels a l'enviament missioner”, presentat recentment, que es va aprovar en la Plenària d'abril de 2021.

La proposta presentada, després de ser enriquida en el diàleg de la Permanent, es presentarà a la Plenària de novembre.

Altres informacions

Els bisbes espanyols peregrinaran a Santiago de Compostel·la el proper 19 de novembre, últim dia de l'Assemblea Plenària, amb motiu de l'Any Jubilar Compostel·là.

També van conèixer els membres de la Permanent els preparatius de la visita “Ad Limina Apostolorum” de l'episcopat espanyol. En aquesta ocasió es farà en quatre grups, entre desembre de 2021 i gener de 2022, distribuïts per províncies eclesiàstiques.

A més, la Comissió Permanent va revisar, abans del seu pas a la Plenària, les modificacions dels reglaments de la Conferència Episcopal Espanyola.

En el capítol econòmic, es va donar el vistiplau, també per a la seva aprovació a la Plenària, per a la proposta de constitució i distribució de Fons Comú Interdiocesà per a l'any 2022 i als pressupostos per a l'any 2022 de la Conferència Episcopal Espanyola i dels organismes que en depenen.

La Comissió Permanent va aprovar el temari de la propera Assemblea Plenària que tindrà lloc del 15 al 19 de novembre. També es va dialogar sobre diversos assumptes de seguiment i van rebre informació sobre l'estat actual d'Absis (TRECETV i COPE).

Nomenaments

La Comissió Permanent va realitzar els següents nomenaments:

- Francisco Romero Galván, sacerdot de l'arxidiòcesi de Mèrida-Badajoz, com a director del secretariat de la Comissió Episcopal per a la Evangelització, Catequesi i Catecumenat.
- Francisco Juan Martínez Rojas, sacerdot de la diòcesi de Jaén, president de l'Associació d'Arxivers de l'Església a Espanya.
- María Dolores Megina Navarro, laica de la diòcesi de Jaén, com a presidenta general de la “Germanor Obrera d'Acció Catòlica” (HOAC).
- Juan Antonio de la Purificación Muñoz, laic de l'arxidiòcesi de Madrid, com a president de l'Associació “PROMOCIÓN EKUMENE” de l'Obra Missionera Ekumene.
- Rosario del Carmen Cases Aldeguer, laica de la diòcesi d'Albacete, reelegida presidenta de l'Associació “OBRA MISSIONERA EKUMENE”.

SANTA SEU

Missatge del papa Francesc per a la XXXVI Jornada Mundial de la Joventut

AIXECA'T, ET FAIG TESTIMONI DEL QUE HAS VIST» (cf. Ac 26,16)

Missatge del sant pare Francesc per a la XXXVI Jornada Mundial de la Joventut, 21 de novembre de 2021

Benvolguts joves,

Un cop més voldria agafar-vos de la mà per a continuar junts el pelegrinatge espiritual que ens condueix a la Jornada Mundial de la Joventut de Lisboa l'any 2023.

L'any passat, poc abans que es propagués la pandèmia, vaig signar el missatge amb el lema «Jove, a tu et dic, aixeca't!» (cf. Lc 7,14). En la seva providència, el Senyor ja ens volia preparar per a la duríssima prova que estàvem a punt de viure.

Arreu del món es va haver d'afrontar el sofriment ocasionat per la pèrdua de moltes persones estimades i per l'aïllament social. També a vosaltres, joves —que per naturalesa us projecteu cap a l'exterior—, l'emergència sanitària us va impedir sortir per anar a l'institut, a la feina, per a reunir-vos. Us va trobar en situacions difícils que no estàveu acostumats a gestionar. Els qui estaven menys preparats i privats de suport es van sentir desorientats. En molts casos van sorgir

problemes familiars, així com desocupació, depressió, soledat i dependències. Sense parlar de l'estrès acumulat, de les tensions i explosions de ràbia, i de l'augment de la violència.

Però gràcies a Déu aquesta no és l'única cara de la medalla. Si la prova ens va mostrar les nostres fragilitats, també va fer que apareguessin les nostres virtuts, com la predisposició a la solidaritat. A cada racó del món vam veure moltes persones, entre elles nombrosos joves, que lluitaven per la vida, sembraven esperança, defensaven la llibertat i la justícia, eren artífexs de pau i constructors de ponts.

Quan un jove cau, en certa manera cau la humanitat. Però també és cert que quan un jove s'aixeca, és com si s'aixequés el món sencer. Estimats joves, quina gran potencialitat hi ha a les vostres mans! Quina força tenen els vostres cors!

Per això, un cop més, Déu us diu a cada un de vosaltres: «Aixeca't!» Espero de tot cor que aquest missatge ens ajudi a preparar-nos per a temps nous, per a una nova pàgina de la història de la humanitat. Però, estimats joves, no és possible recomençar sense vosaltres. Per a tornar a aixecar-se, el món necessita la força, l'entusiasme i la passió que teniu vosaltres. En aquest sentit, voldria que meditéssim junts el passatge dels Fets dels Apòstols on Jesús diu a Pau: «Aixeca't! Et faig testimoni del que has vist» (cf. Ac 26,16).

Pau testimoni davant del rei

El verset que inspira el lema de la Jornada Mundial de la Joventut 2021 està tret del testimoni de Pau davant del rei Agripa, mentre es trobava detingut a la presó. Ell, que un temps va ser enemic i perseguidor dels cristians, ara és jutjat

per la seva fe en Crist. Havien passat uns vint-i-cinc anys quan l'Apòstol narra la seva història i l'episodi fonamental del seu encontre amb Crist.

Pau confessa que anteriorment havia perseguit els cristians fins que un dia, quan anava cap a Damasc per arrestar-ne alguns, una llum «més resplendent que el sol» el va envoltar a ell i als seus companys de viatge (cf. *Ac 26,13*), però només ell va escoltar «una veu». Jesús li va adreçar la paraula i el va cridar pel seu nom.

«Saule, Saule!»

Profundim junts aquest fet. Cridant Saule pel seu nom, el Senyor li va fer comprendre que el coneixia personalment. És com si li digués: «Sé qui ets, sé el que estàs tramant, però malgrat tot em dirigeixo justament a tu.» El va cridar dues vegades, com a signe d'una vocació especial i molt important, com havia fet amb Moisès (cf. *Ex 3,4*) i amb Samuel (cf. *1Sa 3,10*). Amb la caiguda a terra, Saule va comprendre que era testimoni d'una manifestació divina, d'una revelació poderosa, que el va sacsejar, però no el va aclaparar, al contrari, el va interpel·lar personalment.

Efectivament, només un encontre personal —no anònim— amb Crist canvia la vida. Jesús mostra que coneix bé Saule, que «coneix el seu interior». Malgrat que Saule sigui un perseguidor, malgrat que en el seu cor senti odi pels cristians, Jesús sap que això es deu a la ignorància i vol demostrar la seva misericòrdia en ell. Serà justament aquesta gràcia, aquest amor immerescut i incondicional, la llum que transformarà radicalment la vida de Saule.

«Qui ets, Senyor?»

Davant aquella presència misteriosa que el crida pel seu nom, Saule, pregunta: «Qui ets, Senyor?» (*Ac 26,15*). Aquesta pregunta és summament important, i tots en la vida, abans o després, ens l'hem de fer. No n'hi ha prou d'haver sentit parlar de Crist a d'altres, cal parlar amb ell personalment. Això, bàsicament, és resar. És parlar a Jesús directament, que tinguem el cor encara desordenat, la ment plena de dubtes o fins i tot de menyspreu envers Crist i els cristians. M'agradaria que cada jove, des del més profund del seu cor, arribés a fer-se aquesta pregunta: «Qui ets, Senyor?»

No podem donar per descomptat que tothom coneix Jesús, ni a l'era d'Internet. La pregunta que moltes persones fan a Jesús i a l'Església és justament aquesta: «Qui ets?» En tot el relat de la vocació de sant Pau aquesta és l'única vegada en què ell parla. I a la seva pregunta, el Senyor respon sense demora: «Jo soc Jesús, el qui tu persegueixes» (*ibid.*)

«Jo soc Jesús, el qui tu persegueixes»

Per mitjà d'aquesta resposta, el Senyor revela a Saule un gran misteri: que ell s'identifica amb l'Església, amb els cristians. Fins ara, Saule no havia vist de Crist més que els fidels que havia empresonat (cf. *Ac 26,10*), la condemna a mort dels quals ell mateix havia aprovat (*ibid.*). I havia vist com els cristians responien al mal amb el bé, a l'odi amb l'amor, acceptant les injustícies, la violència, les calúmnies i les persecucions sofertes pel nom de Crist. Per això, si es mira bé, Saule d'alguna manera —sense saber-ho— havia trobat Crist, l'havia trobat en els cristians!

Quantes vegades hem sentit dir: «Je-

sús sí, l'Església no», com si un pogués ser una alternativa a l'altra. No es pot conèixer Jesús si no es coneix l'Església. No es pot conèixer Jesús si no és per mitjà dels germans i germanes de la seva comunitat. No ens podem anomenar plenament cristians si no vivim la dimensió eclesial de la fe.

«És inútil que tiris guitzes contra l'agulló»

Aquestes són les paraules que el Senyor va adreçar a Saule després que caigués a terra. Sembla com si li estigués parlant de manera misteriosa des de feia molt de temps, intentant atraure'l cap a ell, i Saule s'hi estigués resistint. Aquest mateix dolç «retret», nostre Senyor l'adreça a cada jove que s'allunya: «Fins quan fugiràs de mi? Per què no escoltes que t'estic cridant? Estic esperant el teu retorn.» Com el profeta Jeremies, nosaltres a vegades diem: «No hi pensaré més» (*Jr* 20,9). Però en el cor de cadascú hi ha com un foc ardent, que encara que ens esforcem per a contenir-lo no ho aconseguim, perquè és més fort que nosaltres mateixos.

El Senyor va escollir algú que fins i tot l'havia perseguit, que havia estat completament hostil a ell i als seus. Però no existeix cap persona que per a Déu sigui irrecuperable. Per mitjà de l'encontre personal amb ell sempre és possible tornar a començar. Cap jove no és fora de l'abast de la gràcia i de la misericòrdia de Déu. De ningú no es pot dir: és massa lluny, és massa tard. Quants joves tenen la passió d'oposar-se i anar a contracorrent, però porten amagada en el cor la necessitat de comprometre's, d'estimar amb totes les seves forces, d'identificar-se amb una missió! Jesús, en el jove Saule, veu exactament això.

Reconèixer la ceguesa pròpia

Podem imaginar que, abans de l'encontre amb Crist, Saule estava en certa manera «ple d'ell mateix», es considerava «gran» per la seva integritat moral, pel seu zel, pels seus orígens i per la seva cultura. Certament estava convençut que feia el que era correcte. Però quan el Senyor se li va revelar, «va aterrar» i es va trobar cec. De repent va descobrir que era incapaç de veure-hi, no sols físicament sinó també espiritualment. Les seves certeses van vacil·lar. En el seu interior va advertir que allò que l'havia animat amb tanta passió —el zel per eliminar els cristians— havia estat una completa equivocació. Es va adonar que no era el posseïdor absolut de la veritat, encara més, que estava lluny de ser-ho. I, juntament amb les seves certeses, va caure també la seva «grandesa». De repent es va saber perdut, fràgil, «petit».

Aquesta humilitat —consciència del límit propi— és fonamental. A qui pensa que ho sap tot d'ell mateix, dels altres i fins i tot de les veritats religioses, li costarà trobar Crist. Saule, tornant-se cec, va perdre els seus punts de referència. En quedar-se sol en la foscor les úniques coses clares per a ell van ser la llum que va veure i la veu que va escoltar. Quina paradoxa: just quan un reconeix que està cec és quan comença a veure-hi.

Després de la revelació al camí de Damasc, Saule preferia ser anomenat Pau, que significa 'petit'. No es tracta d'un «nom d'usuari» o d'un «nom artístic» —tan en voga fins i tot entre la gent comuna—, va ser l'encontre amb Crist el qui va fer-lo sentir-se realment així, derruïnt el mur que li impedia de conèixer-se de veritat. Ell mateix va afirmar d'ell: «Perquè jo soc el més

petit dels apòstols i ni tan sols mereixo que em diguin apòstol, ja que vaig perseguir l'Església de Déu» (1Co 15,9).

A santa Teresa de Lisieux, com a altres sants, li agradava repetir que la humilitat és la veritat. En l'actualitat moltes «històries» amaneixen les nostres jornades, especialment a les xarxes socials, sovint construïdes artísticament amb molta producció, amb videocàmeres i escenaris diferents. Es cerquen cada vegada més els focus del primer pla, sàviament orientats per a poder mostrar als «amics» i «seguidors» una imatge d'un mateix que a vegades no reflecteix la veritat pròpia. Crist, llum meridiana, ve a il·luminar-nos i a restituir-nos l'autenticitat, alliberant-nos de qualsevol màscara. Ens mostra amb nitidesa allò que som, perquè ens estima tal com som.

Canviar de perspectiva

La conversió de Pau no va ser un tornar enrere, sinó obrir-se a una perspectiva totalment nova. Efectivament, ell va continuar el camí cap a Damasc, però ja no era el mateix d'abans, era una persona diferent (cf. Ac 22,10). En la vida ordinària és possible convertir-se i renovar-se fent les coses que acostumem a fer, però amb el cor transformat i amb motivacions diferents. En aquest cas, Jesús va demanar a Pau expressament que continués fins a Damasc, cap on anava. Pau va obeir, però ara la finalitat i la perspectiva del seu viatge havien canviat de manera radical. D'ara en endavant veurà la realitat amb ulls nous. Abans eren els ulls del perseguidor justicier, des d'ara seran els del deixeble testimoni. A Damasc, Ananies el va batejar i el va introduir a la comunitat cristiana. En el silenci i en la pregària, Pau

aprofundirà l'experiència pròpia i la nova identitat que li va donar el Senyor Jesús.

No dispersar la força i la passió dels joves

L'actitud de Pau abans de l'encontre amb Jesús ressuscitat no ens resulta estranya. Quanta força i quanta passió habiten també en els vostres cors, estimats joves! Però si la foscor que us envolta i la que està dins vostre us impedeix veure-hi correctament, correu el risc de perdre-us en batalles sense sentit, fins tornar-vos violents. I lamentablement les primeres víctimes sereu vosaltres mateixos i aquells que són més a prop vostre. Hi ha també el perill de lluitar per causes que en l'origen defensen valors justos però que, portades a l'extrem, es converteixen en ideologies destructives. Quants joves avui, potser empesos per les conviccions polítiques o religioses mateix, acaben per convertir-se en instruments de violència i destrucció en la vida de molts! Alguns, nadius digitals, troben en l'àmbit virtual i a les xarxes socials el nou camp de batalla, utilitzant sense escrúpols l'arma de les notícies falses per escampar verí i destruir els seus adversaris.

Quan el Senyor va irrompre en la vida de Pau, no va anul·lar la seva personalitat, no va esborrar el seu zel i la seva passió, sinó que va fer fructificar els seus talents per a fer d'ell el gran evangelitzador fins als confins de la terra.

Apòstol de les gents

Posteriorment, Pau serà conegut com «l'apòstol de les gents». Ell, que havia estat un fariseu escrupolós observant de la Lle! Heus aquí una altra paradoxa: el Senyor va dipositar la confiança justament en aquell que el perseguia. Com

Pau, cada un de nosaltres pot sentir en el més profund del seu cor aquesta veu que diu: «Em fio de tu. Conec la teva història i la poso a les meves mans, juntament amb tu. Encara que sovint hagis estat en contra meva, t'elegeixo i et faig testimoni meu.» La lògica divina pot fer del pitjor perseguidor un gran testimoni.

El deixeble de Crist és cridat a ser «llum del món» (*Mt* 5,14). Pau ha de donar testimoniatge del que ha vist, però ara està cec. Estem novament davant una paradoxa! Però és justament a través d'aquesta experiència personal que Pau podrà identificar-se amb aquells a qui el Senyor l'envia. Efectivament, és constituït testimoni «perquè els obri els ulls, i passin de les tenebres a la llum» (cf. *Ac* 26,18).

«Aixeca't i dona testimoniatge!»

En abraçar la vida nova que ens va ser donada en el baptisme, vam rebre també una missió de Senyor: «Seràs el meu testimoni!» És una missió a la qual ens hem de dedicar, que porta a canviar la vida.

Avui la invitació de Crist a Pau s'adreça a cada una i cada un de vosaltres, joves: Aixeca't! No pots quedar-te tirat a terra sentint pena de tu mateix, hi ha una missió que t'espera! També tu pots ser testimoni de les obres que Jesús ha començat a realitzar en tu. Per això, en nom de Crist, et dic:

- Aixeca't i testimonia la teva experiència de cec que ha trobat la llum, que ha vist el bé i la bellesa de Déu en si mateix, en els altres i en la comunió de l'Església que venç qualsevol soledat.
- Aixeca't i testimonia l'amor i el respecte que és possible instaurar en les relacions humanes, en la vida

familiar, en el diàleg entre pares i fills, entre joves i ancians.

- Aixeca't i defensa la justícia social, la veritat, l'honoradesa i els drets humans; els perseguits, els pobres i els vulnerables, els qui no tenen veu en la societat i els immigrants.
- Aixeca't i testimonia la nova mirada que et fa veure la creació amb ulls meravellats, que et fa reconèixer la terra com la nostra casa comuna i que et dona el valor de defensar l'ecologia integral.
- Aixeca't i testimonia que les existències fracassades poden ser reconstruïdes, que les persones que ja han mort en l'esperit poden ressorgir, que les persones esclaves poden tornar-se lliures, que els cors oprimits per la tristesa poden tornar a trobar l'esperança.
- Aixeca't i testimonia amb alegria que Crist viu! Difon el seu missatge d'amor i salvació entre els teus cotanis, a l'institut, a la universitat, a la feina, en el món digital, arreu.

El Senyor, l'Església, el Papa confien en vosaltres i us constitueixen testimonis per a tants altres joves que trobeu als «camins de Damasc» del nostre temps. No us n'oblídeu: «Si un de veritat ha fet una experiència de l'amor de Déu que el salva, no necessita gaire temps de preparació per a sortir a anunciar-lo, no pot esperar que li donin molts cursos o llargues instruccions. Tot cristià és missioner en la mesura en què s'ha trobat amb l'amor de Déu en Crist Jesús» (Exhort. ap. *Evangelii gaudium*, 120).

Aixequem-vos i celebrem la JM) a les Esglésies particulars!

Renovo a tots vosaltres, joves del món, la invitació a formar part d'aquest pelegrinatge espiritual que ens portarà a celebrar la Jornada Mundial de la Joventut a Lisboa l'any 2023. El properencontre, això no obstant, serà a les vostres Esglésies particulars, a les diferents diòcesis i eparquies del món on, en la solemnitat de Crist Rei, se celebrarà la Jornada Mundial de la Joventut 2021 a nivell local.

Espero que tots nosaltres puguem viure aquestes etapes com veritables pelegrins i no com «turistes de la fe». Obrim-nos a les sorpreses de Déu, que vol fer resplendir la seva llum en el nostre camí. Obrim-nos a escoltar la seva veu, també per mitjà dels nostres germans i germanes en la fe. D'aquesta manera ens ajudarem els uns als altres a aixecar-nos junts, i en aquest difícil moment històric serem profetes de temps nous, plens d'esperança. Que la Benaurada Verge Maria intercedeixi per nosaltres.

Francesc

Roma, Sant Joan del Laterà, 14 de setembre de 2021, Festa de l'Exaltació de la Santa Creu

Homilia del papa Francesc a la missa d'obertura del Sínode sobre la sinodalitat

Basílica de Sant Pere, 10-10-2021
Diumenge XXVIII del Temps Ordinari – Any B

Una persona, un home ric, va córrer cap a Jesús mentre Ell «sortia de camí» (Mc 10,17). Moltes vegades els Evangelis ens presenten Jesús “en camí”, acompanyant l'ésser humà en la seva marxa i escoltant

les preguntes que poblen i inquieten el seu cor. D'aquesta manera, Ell ens revela que Déu no habita en llocs asèptics, en llocs tranquils, lluny de la realitat, sinó que camina al nostre costat i ens aconsegueix allà on siguem, en les rutes de vegades aspres de la vida. I avui, en donar inici a l'itinerari sinodal, tots -el Papa, els bisbes, els sacerdots, les religioses i els religiosos, les germanes i els germans laics- comencem preguntant-nos: nosaltres, comunitat cristiana, ¿encarnem l'estil de Déu, que camina en la història i comparteix les vicissituds de la humanitat? ¿Estem disposats a l'aventura del camí o, temerosos davant la incertesa, preferim refugiar-nos en les excuses del “no cal” o del “sempre s'ha fet així”?

Fer sínode significa caminar junts en la mateixa direcció. Mirem Jesús, que en primer lloc va trobar en el camí l'home ric, després va escoltar les seves preguntes i finalment el va ajudar a discernir què havia de fer per a posseir la vida eterna. Trobar, escoltar, discernir: tres verbs del Sínode en els quals voldria detenir-me.

Trobar. L'Evangelí comença referint una trobada. Un home es va trobar amb Jesús i es va agenollar davant seu, fent-li una pregunta decisiva: «Bon mestre, què haig de fer per posseir la vida eterna?» (V. 17). Una pregunta tan important exigeix atenció, temps, disponibilitat per trobar-se amb l'altre i deixar-se interpel·lar per la seva inquietud. El Senyor, en efecte, no es mostra distant, molest o alterat; al contrari, s'entreté amb ell. Està disponible per a la trobada. Res no el deixa indiferent, tot l'apassiona. Trobar els rostres, creuar les mirades, compartir la història de cada un; aquesta és la proximitat de Jesús. Ell sap que una trobada pot canviar la vida. I

en l'Evangeli abunden trobades amb Crist que reanimen i guareixen. Jesús no tenia pressa, no mirava el rellotge per fer-ne via i acabar ràpid. Sempre estava al servei de la persona que trobava, per escoltar-la.

També nosaltres, que comencem aquest camí, estem cridats a ser experts en l'art de la trobada. No d'organitzar esdeveniments o de fer una reflexió teòrica dels problemes, sinó, sobretot, d'agafar-nos temps per estar amb el Senyor i d'afavorir la trobada entre nosaltres. Un temps per donar espai a la pregària, a l'adoració, aquesta pregària que tant descuïdem: adorar, donar espai a l'adoració, al que l'Esperit vol dir a l'Església; per enfocar-nos amb la cara i la paraula de l'altre, trobar-nos cara a cara, deixar-nos aconseguir per les preguntes de les germanes i els germans, ajudar-nos perquè la diversitat dels carismes, vocacions i ministeris ens enriqueixi. Tota trobada -ho sabem- requereix obertura, valentia, disponibilitat per deixar-se interpel·lar pel rostre i la història de l'altre. Mentre sovint preferim refugiar-nos en relacions formals o utilitzar màscares de circumstància -l'esperit clerical i cortesà: soc més aviat "el senyor mossèn" que no pas un "pare"-, la trobada ens canvia i sovint ens suggereix nous camins que no pensàvem recórrer. Avui, després de l'Àngelus, rebré a un grup de persones del carrer, que es va aplegar simplement perquè hi ha un grup de gent que va anar a escoltar-los, només a escoltar-los. I des de l'escolta van aconseguir començar a caminar junts. Moltes vegades és aquesta justament la manera en què Déu ens indica el camí a seguir, tot fent-nos sortir de les nostres rutines desgastades. Tot canvia quan som capaços de trobades autèntiques amb Ell

i entre nosaltres. Sense formalismes, sense falsedats, sense maquillatges.

Segon verb: escoltar. Una veritable trobada només neix de l'escolta. Jesús, en efecte, es va posar a escoltar la pregunta d'aquell home i la seva inquietud religiosa i existencial. No va donar una resposta formal, no va oferir una solució prefabricada, no va fingir respondre amb amabilitat només per desfer-se d'ell i continuar el seu camí. Senzillament el va escoltar. Tot el temps que va caldre, el va escoltar sense pressa. I el més important, Jesús no té por de escoltar-lo amb el cor i no només amb les orelles. En efecte, la seva resposta no es va limitar a contestar la pregunta, sinó que li va permetre a l'home ric que expliqués la seva pròpia història, que parlés de si mateix amb llibertat. Crist li va recordar els manaments, i ell va començar a parlar de la seva infantesa, a compartir el seu itinerari religiós, la manera en què s'havia esforçat per cercar Déu. Quan escoltem amb el cor passa això: que l'altre se sent acollit, no jutjat, lliure per explicar la pròpia experiència de vida i el propi camí espiritual.

Preguntem-nos, amb sinceritat en aquest itinerari sinodal: com anem amb l'escolta? Com va "l'oïda" del nostre cor? ¿Permetem a les persones que s'expressin, que caminin en la fe tot i que tinguin recorreguts de vida difícils, que contribuïxin a la vida de la comunitat sense que se'ls posin traves, sense que siguin rebutjades o jutjades? Fer sínode és posar-se al mateix camí del Verb fet home, és seguir les seves petjades, escoltant la seva Paraula al costat de les paraules dels altres. És descobrir amb sorpresa que l'Esperit Sant sempre bufa de manera sorprenent, suggerint recorreguts i llenguatges nous.

És un exercici lent, potser fatigós, per aprendre a escoltar-nos mútuament -bisbes, sacerdots, religiosos i laics, tots, tots els batejats- evitant respostes artificials i superficials, respostes prêt-à-porter. L'Esperit ens demana que ens posem a l'escolta de les preguntes, dels afanys, de les esperances de cada Església, de cada poble i nació. I també a l'escolta del món, dels desafiaments i els canvis que ens posa davant. No insonoritzem el cor, no ens blindem dins les nostres certeses. Les certeses tantes vegades ens tanquen. Escoltem-nos.

I finalment, discernir. La trobada i l'escolta recíproca no són una cosa que acaba en si mateixa, que deixa les coses tal com estan. Al contrari, quan entrem en diàleg, iniciem el debat i el camí, i a la fi no som els mateixos d'abans, hem canviat. Avui, l'Evangeli ens ho mostra. Jesús intueix que l'home que té al davant és bo, religiós i practica els manaments, però vol portar-lo més enllà de la simple observança dels preceptes. En el diàleg, l'ajuda a discernir. Li proposa que miri el seu interior, a la llum de l'amor amb què Ell mateix, mirant-lo, l'estima (cf. v. 21), i que amb aquesta llum discerneixi a què està lligat veritablement el seu cor. Perquè després descobreixi que el seu bé no és afegir altres actes religiosos sinó, al contrari, buidar-se de si mateix, vendre el que ocupa el seu cor per fer espai a Déu.

És una indicació preciosa també per a nosaltres. El sínode és un camí de discerniment espiritual, de discerniment eclesial, que es realitza en l'adoració, en la pregària, en contacte amb la Paraula de Déu. I avui la segona lectura ens diu justament que «la Paraula de Déu és viva i eficaç. Més penetrant que una espasa

de dos talls: arriba a destriar l'ànima i l'esperit, les articulacions i el moll dels ossos, i esclareix les intencions i pensaments del cor» (He 4,12). La Paraula ens obre al discerniment i l'il·lumina, orienta el Sínode perquè no sigui una “convençió” eclesial, una conferència d'estudis o un congrés polític, perquè no sigui un parlament, sinó un esdeveniment de gràcia, un procés de sanació guiat per l'Esperit. Jesús, com va fer amb l'home ric de l'Evangeli, ens crida en aquests dies a buidar-nos, a alliberar-nos del que és mundà, i també dels nostres tancaments mentals i dels nostres models pastorals repetitius; a interrogar-nos sobre el que Déu ens vol dir en aquest temps i vers quina direcció vol orientar-nos.

Estimats germans i germanes, bon camí junts! Que puguem ser pelegrins enamorats de l'Evangeli, oberts a les sorpreses de l'Esperit Sant. No perdem les ocasions de gràcia de la trobada, de l'escolta recíproca, del discerniment. Amb l'alegria de saber que, mentre cerquem el Senyor, és Ell qui ve primer al nostre encontre amb el seu amor.

Bisbat de Sant Feliu de Llobregat.
C/ Armenteres 35
08980 Sant Feliu de Llobregat
Tel. 93 632 76 30 - Fax 93 632 76 31
butlleti@bisbatsantfeliu.cat
www.bisbatsantfeliu.cat